

Gal & Fed.

PRÆLECTIONES MEDICÆ

EX

CRONII INSTITUTO,

ANNIS 1774, ET 1775:

ET

ORATIO ANNIVERSARIA

EX

HARVEII INSTITUTO,

DIE OCTOBRI 18va, ANNI 1775:

HABITÆ

IN THEATRO COLLEGII REGII
MEDICORUM LONDINENSIIUM.

A DONALDO MONRO, M. D. *R.*

MEDICO AD EXERCITUM, ET AD NOSOCOMIUM
SANCTI GEORGII; AC COLLEGII REGII MEDI-
CORUM, ET REGIÆ SOCIETATIS SOCIO.

LONDINI:

EXCUDIT GUL. HAY,

Typographus SOC. ART. MAG. BRIT.

Venales prostant apud GUL. HAY, *Strand*; E. et C. DILLY, *Poultry*;

J. WALTER, *Charing-crofs*; et J. BALFOUR, *Academia*

Typographum, *Edinburgi*.

MDCCLXXVI.

9

COLLEGIO REGIO MEDICORUM
LONDINENSI,
MEDICINÆ LIBERALIS
CULTORI, AC PATRONO.

NEC NON
ALMÆ MATRI EDINBURGENSI
ACADEMIÆ CELEBERRIMÆ,
IN GRATITUDINIS ET OBSERVANTIÆ
TESTIMONIUM;

HASCE PRÆLECTIONES, ET ORATIONEM,

D. D. D. C.

DONALDUS MONRO;
INTRA HUIUS MOENIA NATUS, ET LITERIS
ATQUE SCIENTIA INSTRUCTUS;
IN ILLIUS SOCIORUM NUMERUM
INSCIUS COOPTATUS.

COLLEGIO REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

DE REGIO MEDICORUM

INDEX RERUM.

	Pagina
D E Cerebro, ————	1
De Cerebello, ————	10
De Nervis, ————	12
De Vasis Cerebri et Cerebelli, ————	16
Historia Vasorum Lacteorum, et Lymphaticorum, in Notis, ad pag. ————	16, etc.
De Structurâ Intimâ atque Ufu Cerebri, Cerebelli, et Nervorum, &c. ————	25
De Morbis quibusdam Capitis, ————	30
De Inflammatione acutâ Cerebri, ————	<i>ibid.</i>
De Injuriis Capiti factis ab Ictibus, &c. ————	33
De Inflammatione Putridâ Cerebri, et de Febre Putri- dâ, ————	38
De Causis Februm Putridarum, ———— in Notis ad Pag.	38
De Ufu Aëris in Morbis Putridis, ———— in Notis ad Pag.	47
De Anginâ Putridâ Ulcerosa, ————	50
De Hemicraniâ, ————	59
De Dolore Capitis, ————	61
De Pulvere Jacobi, ———— in Notis, ad Pag. 62, &c.	
De Motu Musculari, ————	69
De Inflammatione Musculorum, ————	76
De Contractione Musculorum, ————	77
De Convulsionibus Musculorum, ————	80
De Spasmis, ————	85
De Tetano, ————	86
De Motu Cordis, atque Sanguinis, ————	90
De	

I N D E X R E R U M.

	Pagina
De Modis quibus renovatur Sanguinis Motus, cum Pul-	
satio Cordis et Arteriarum jam per tempus aliquod	
cessare visa fuerit, - - - -	95
De Pulsibus Arteriarum, — - - -	98
De Febre, - - - -	107
De Febribus Inflammatoriis, - - -	109
De Febribus Remittentibus et Intermittentibus,	110
De Febribus Putridis, - - - -	113
De Febribus Lentis sive Nervosis, - -	<i>ibid.</i>
De Febribus Hecticis, - - - -	115
De Pulmonum Fabrica atque Ufu, — -	116
De Catarrho et Phthisi Pulmonali, — -	117
De Dysenteria, - - - -	131
Oratio Anniversaria ex Instituto Harveii, de Sociis Col-	
legii Medicorum Londinensium qui id vel ingenio	
vel munificentia ornarunt, — - -	159

ERRATA CORRIGENDA.

In Pag. Lin.

13.—24.	<i>pro</i> tabi,	<i>lege</i> tabe.
14.	ad finem Ni. 6ti. in Notis, <i>dele</i> " inter corpora
" pyramidalia, pontemque varolii."	
18. — 1. in notis	<i>pro</i> 1753,	<i>lege</i> 1653.
24. — 10. in notis,	<i>pro</i> annus,	<i>lege</i> anno.
29. — 4.	<i>pro</i> defferi,	<i>lege</i> deferri.
47. — 8. in notis,	<i>pro</i> coporum,	<i>lege</i> corporum.
53. — 19.	<i>pro</i> obſervari,	<i>lege</i> obſervavi.
66. — 15.	<i>pro</i> peccam,	<i>lege</i> peccem.
73. — 14.	<i>pro</i> nulla,	<i>lege</i> nullo.
95. — 18.	<i>pro</i> continue,	<i>lege</i> perpetuo.
118. — 17.		<i>dele</i> ægroto.
120. — 14.	<i>pro</i> epicacoanâ	<i>lege</i> Ipecacoanhâ.
122. — 2, in notis,	<i>pro</i> tenuum,	<i>lege</i> tenuem.
139. — 3. in notis.	<i>pro</i> 1743,	<i>lege</i> 1748.
<i>Ibid.</i> — 27.	<i>pro</i> vidi,	<i>lege</i> vide.
173. — 1. in notis,	<i>pro</i> Cænaculum,	<i>lege</i> Senaculum.

Lately published,

Beautifully printed in two Volumes 8vo.
(Price bound 12s.)

A TREATISE ON MINERAL WATERS, divided into THREE PARTS; containing,

PART I. An Account of Water, and the different Mineral Substances it may be impregnated with, and of the most approved Means used for the Discovery of it's various Impregnations.

PART II. An Account of the Contents, Virtues, and Uses, of all the COLD MINERAL WATERS in *England, Scotland, Ireland, Germany, France,* and other Countries.

PART III. An Account of the Contents, Virtues, and Uses, of *Bath, Bristol, Buxton,* and *Matlock* Baths and Waters, and of all the warm Mineral Waters and Baths, in *France, Germany, Italy,* and in other Parts of the World.

By DONALD MONRO, M. D.

Physician to His Majesty's Army, and to St. George's Hospital, and Fellow of the College of Physicians, and of the Royal Society.

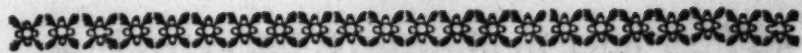
Sold by W. HAY, Printer and Bookseller, *Strand*, near *Exeter Exchange*; and by other Booksellers in *London*.

Where may be had, by the same Author,

1. AN ESSAY on the DROPSY, and it's different Species. 3d. Edit.
2. AN ACCOUNT of the DISEASES which were most frequent in the BRITISH MILITARY HOSPITALS in *Germany*, during the late War: To which is added, An Essay on the Means of preserving the Health of Soldiers, and of conducting Military Hospitals.

Also, Price 4s. 6d. bound.

EXPERIMENTS upon the HUMAN BILE, and Reflections on the Biliary Secretion. With an Introductory Essay. By JAMES MACLURG, M. D.

PRÆLECTIONES MEDICÆ

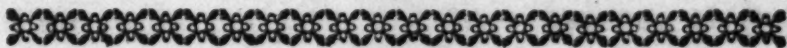
I N

THEATRO COLLEGII REGII MEDICORUM

LONDINENSIIUM,

HABITÆ, A. D. 1774.

Die 27ma, 28va, et 29na Septembris.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

PRAELECTIONES MEDICAE

IN

THEATRUM COLLEGII REGII MEDICORUM

LONDINENSIIUM

HABITAE. A. D. 1774.

Die prima, viginti, et septima mensis

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

PRÆLECTIONES MEDICÆ.

AUDITORES ornatissimi, cum ea Provincia, a colendissimo Præsidente, mihi data sit, ut Prælectiones annuas a celeberrimo Cronio institutas perlegerem, hodie de cerebro atque nervis differere propositum est.

DE CEREBRO.

Cerebrum vocatur corpus illud magnum, medullare, cranium replens.—In partes duas *cerebrum*, nempe, et *cerebellum* vulgo divisum est.

Ex medulla cerebri et cerebelli enascitur *medulla oblongata*; quæ per foramen magnum ossis occipitis e cranio exiens, et per thecam vertebrarum descendens *spinalis* vocatur.

Ex harum partium medullâ oriuntur *nervi*, per totum corpus animale distribuendi.

Cerebrum primo a tégumentis externis, et a solidâ cranii sphærâ ubique ab injuriis externis munitur; et dein sub cranio tribus tunicis, vel membranis, circumvelatur.

1. Prima sub cranio tunica *Dura Mater* nuncupata, est membrana firmissima, composita ex duabus laminis satis distinctis; inter quas sanguis, per venas cerebri ad cor rediens, fluit per alveos ibi relictos, *sinus* communiter dictos.—Lamina externa, cranio ubique adhærens, pro periosteo interno intervit; cum nervis, vasisque per omnia cranii foramina exit, et cum periosteis totius corporis humani cohæret, unde nomen *Matris*.—Lamina interna, plerisque in locis, est continua priori; nonnullis tamen secedit, et deserit laminam externam, duplex internæ versus cerebrum progreditur, et format membranas varias, processus *Duræ Matris* dictas; nempe, *falcem magnam*, cerebrum in duo hemispheria separantem.—*Falcem brevem*, cerebellum item in duas partes dividentem;—et fortissima tentoria, *processus laterales* dicta, et cerebrum a cerebello separantia.

2. Secunda tunica *Arachnoides*, seu *Aranea*, a summa tenuitate nominata, est naturæ cellulosa, et cerebro ubique circumposita.

3. Tertia tunica, *Piæ* nomine insignita, superficiem omnem cerebri, cerebelli, et medullæ spinalis circumvestit.

Superficies cerebri ubique inæqualis est, et anfractibus, fulcis, atque gyris suis intestinula quasi representans; et substantia ejus superne in duas partes, seu hemispheria, a processu falciformi duræ matris longitudinaliter dividitur; non ad basin usque cerebri,
sed

sed tantum ad partem illam, ubi medulla ex utroque latere unita operit cavitates duas, *ventriculos anteriores* et ab aliis *laterales* dictas.

Et unumquodque hemispherium in duos lobulos, *anteriorem* nempe minorem, et *posterio-rem* majorem a ramis arteriæ carotidis internæ est divisum.

Substantia cerebri, si pars quædam refecatur, duplex apparet; exterior *Corticis*, interior *medullæ* nomen audit.

Cortex, tenerrimus omnium in corpore humano partium, est coloris cinerei, et crassities duarum quasi linearum.—*Medulla* est alba, et copiâ quam cortex majori.

Sub parte inferiori processus falciformis, medulla, ventriculos laterales operiens, corpus callosum vocatur.

Ventriculi laterales seu *anteriores* sunt duæ cavitates longæ, sub corpore calloso positæ, et a se invicem separatæ per duplicatum septum, tenue, medullare *lucidum* vocatum; ortum a parte inferiori corporis callosi ducens, et a piâ membranâ obductum.—*Ventriculi* incipiunt in lobis anterioribus, super os cribriforme, quâ parte crura cerebri majora exeunt de cerebro; et in parte posteriori extenduntur ad finem fere usque corporis callosi; et dein aliquanto ut arietum cornua extrorsum antrorsumque recurvantur.—Longitudo eorum, in homine, est duos circiter pollices, sed tamen varia; nam in quibusdam

dam cadaveribus duplo quam in aliis longiores inventi fuerunt.

In vivis et sanis animalibus interna ventriculorum superficies semper humore tenui, de arteriis exhalato humectatur, qui continuo per vasa lymphatica vel venas * resorbetur; et in casibus morbosus aliquando ad magnam quantitatem humor collectus invenitur †.

Multa de usu harum cavitatum ab auctoribus in omni ævo jam dicta sunt.—Antiqui statuerunt illas officinas esse spirituum animalium, ubi et procreabantur ipsi, et præcipua functionis animalis opera moliebantur.—Alii vero recentiores hæc loca materiæ excrementitiæ, et foras emandandæ, meras esse cloacas asseruerunt.—Dum alii voluere, liquores ad nervos et cerebrum irrorandum, in hisce cavitatibus secretos esse; nihil vero certum de earum usu, vel ab experimentis, vel ab observationibus adhuc nobis cognitum est.

* Per tempus satis longum universe fere creditum fuit Humores, ubique e cavis, ab extremitatibus venarum absorptos et in sanguinem reductos esse; jam vero certum est *vasa valvulosa lymphatica* ubique ex cavitatibus originem ducere, et ea, per totum corpus humanum systema vasorum absorbentium esse; et nonnulli recentiores anatomici affirmârunt, vasa hæc sola humores absorbere; dum alii ab experimentis factis adhuc dubitant, annon venarum fines quam plurimæ e cavitatibus exoriantur, et munere etiam vasorum absorbentium fungantur?—Lymphatica enim nondum in cavis cerebri clare demonstrata fuere.

† Vide plures Historias aquæ in ventriculis collectæ in tractatu meo de Hydrope, *An Essay on the Dropsy* dicto; in notis ad pag. 153, &c. Tertiæ Editionis.

In

In parte inferiori ventriculorum substantia medullaris cerebri colligitur in duos magnos fasciculos, *crura medullæ oblongatæ* nuncupatos; super quos insident quatuor eminentiæ seu processus; quarum anteriores duæ *corpora striata* vocantur, quia intus alternis striis albis depinguntur; — posteriores vero *thalami nervorum opticomum*, quia a parte eorum inferiori nervi optici originem ducere videantur. — Et inter thalamos adest substantia medullaris quæ illos ambit, et *limbus posterior corporis striati* a WILLIS designatur.

In medio sub septo lucido, adest processus medullaris tenuis atque latus, *fornix* dictus; qui ex utroque latere antè incipit radice latâ; et ad posteriora tendens, corporibus striatis et thalamis nervorum opticomum incumbit, et dein cruribus longis extrorsum incurvatis, in cornua ventriculorum desinit.

In ventriculorum parte inferiori incipit, ex utrinque, mira illa ramulorum arteriarum et venarum * cerebri, et glandularum parvularum

* Sed præter id genus reductoria vasa, allud insuper habet vasorum genus; videlicet, *lymphæ-ductus*, quos ego manifestavi in cerebro strangulati corporis, eosque multis circumstantibus ostendi, qui excurrunt in varias ramificationes inter hujus partis reticulata vasa et glandulas; quæ observatio si addatur observationi præclari illius anatomici ANTHONII NUCK; qui dicit se unum vidisse prodeuntem e glandula pineali, et observationi alteræ, cujusdam sui amici (BEDDEVOLÉ GENEVENSIS), sufficientis auctoritatis esse potest ad evincendam realem existentiam hujusmodi vasorum,

rum congeries, *plexus choroideus* dicta, et in duplicaturâ tenui, laxâque piæ membranæ inclusa; quæ cum super thalamos incesſerit per lacunar tertii ventriculi ad glandulam *pinealem* et eminentias *nates* atque *testes* dictas usque descendit; ubique partibus subjectis vasis tenuissimis adhærens.

Sub fornice, super crura cerebri conjuncta, inter thalamos nervorum opticorum adest fissura naturalis, *tertius ventriculus* dicta; ex cujus imâ et anteriori parte exit *infundibulum*, quod ducit ad glandulam *pituitariam* sitam sub basi cerebri, super sellam turcicam ossis sphenoidæi; et plexu vasculorum, *reti mirabili* vocato, circumvestitam.

In hoc, ut in aliis ventriculis, est plexus choroideus.

Celeberrimus BOERHAAVIUS, atque alii multi crediderunt, vapores condensatos ex ventriculis lateralibus in hunc tertium confluere; et ex tertio ventriculo per infundibulum descendere in glandulam pituitariam, atque in venas resorberi, sed hæc omnia incerta sunt; et illustrissimus HALLERUS, aliique recentiores anatomici dubitaverunt, an in corpore humano ulla via aperta maneat ex ventriculis lateralibus in tertium; vel, ex tertio ventriculo, ad glandulam pituitariam per infundibulum.

“ quæ hætenus cum in cerebro, tum in aliis partibus corporis tam solícite fuerunt investigata.” Vide HENRICI RIDLEY *Anat. cerebri, cap. vii.*

In

In parte posteriori ventriculi tertii exit altera canalicula; quæ infra glandulam pinealem, inter tuberculos *nates*, atque *testes*, dictos transiens, ad quartum ventriculum, sub cerebello situm, ducit; ac nomine *aquæductus* a SYLVIO insignita fuit: ostiumque ejus antè *anus*, a multis vocatur.

A parte posteriori ventriculi tertii, et immediate pone thalamos exsurgunt super medullam oblongatam tuberculi duo, *nates* dicti; et pone illos duo alii minores, *testes* vocati, qui cerebello uniuntur, processibus a parte ejus medullari ortis.

Natibus infidet glandula illa celebris, pisæ semen magnitudine æquans, *Pinealis* nominata; est substantiæ cinereæ, cum processibus et basi utcunque medullaribus; et pro sede animæ inepte a CARTESIO habita fuit. In cadaveribus vero hominum, qui morbis cerebri, sine ullâ sensuum læsione laboraverant, putrefacta, indurata, schirrosa, petrefacta, vel aliter morbida sæpissime inventa est *.

Cerebellum

* Negandum tamen non est, mentis errore laborasse sæpe homines in quorum cerebris hæc glandula morbida inventa fuit. De eâ sic loquitur illustrissimus HALLERUS:

“ In eâ particulâ variabilis moles est, et frequens mor-
 “ bida natura. Sæpe quasi aqua suffusa, ut ipse vidi,
 “ intumescit, hydatidi similis; frequenter etiam capil-
 “ lis exasperatur, non adeo quidem in meis, quam in
 “ aliorum clarorum virorum experimentis, inque ejus-
 “ modi hominibus non rarum est capitis vitium, men-
 “ tisve aliquem errorem, dum vixerunt, adfuisse; ut
 B “ cephalgiam

Cerebellum, quasi parvum cerebrum, positum in posteriori et inferiori cavitate cranii, separatur a cerebro, processu duræ matris fortissimo; et in duos quoque lobos, seu hemispheria, a *falci minori* dividitur, sed nunquam profunde; et hi lobuli et superius et inferius medio annulo, quam *vermem* vocant, sunt uniti.

Superficies cerebelli gyris, quasi parallelis circularibus, insignitur; et constat, pariter ac cerebrum, ex substantiâ exteriori cinereâ *corticali*, et interiori *medullari*.—Cortex majori copiâ est, quam medulla.

Medulla, ortum suum, quasi per diversos ramulos, e cortice ducens, in medium truncum concurrit; sic, ut cerebello secundum longitudinem secto, arborem medullosam ramificatam pulcherrime representet. Truncus dein in imâ parte, in duas radices *pedunculos*, *cerebelli* dictas, dividitur; quorum unus, ex utroque latere, in tres *processus* divisus, lateri medullæ oblongatæ unitur.—Primus a cerebello versus testes ascendit, et valvulam magnam cerebri format.—Secundus, medius et maximus, deorsum transversimque iens subjiicit se cruribus cerebri, eaque amplectitur ad formandam *prominentiam annularem*, sive pontem VAROLLI.—Tertius inferior ad medullam spinalem descendit.

“cephalgiam, memoriam destructam, stultitiam per-
fectam.” Vide ALBERTI HALLERI *Elementa Physiologiae*, tom. iv. lib. 1. § 1. pag. 65. et 66.

Pedunculi

Pedunculi cerebelli, inter se cavum relinquunt, quod pro basi fulculum habet oblongum in parte superiori medullæ oblongatæ, pone testes, insculptum. Hoc cavum veteres *ventriculum cerebelli*, recentiores vero anatomici, *ventriculum quartum*, nominarunt; et nonnulli *calamum scriptorium*, a similitudine crenæ, seu fulculi, in imo hujus cavi inscripti. Extenditur cavum a parte posticâ testium, usque fere ad primi paris nervorum cervicis egressum. In medio infra testes aperit aquæductus SYLVII, a tertio in hunc, quartum ventriculum ducens; et parietes ventriculi, ubique a piâ membranâ obteguntur; et in illo similis, ut in aliis ventriculis, plexus choroideus est, sed copia minori.

Ex conjunctione crurum cerebri, pone ventriculum tertium, cum medullâ cerebelli enascitur cauda medullaris, quæ a parte quâ crura conjunguntur, ad foramen usque magnum ossis occipitis, *oblongata medulle* nomine insignitur; in cujus basi, sive parte inferiori, statim ad initium, processus medii cerebelli, sub cruribus conjunctis descendentes orbicularem illam prominentiam *processum annularem* efficiunt; et dein infra et pone illam duo tubercula super medullam prominent, *corpora pyramidalia* vocata; et sita in medio inter duo alia, unum ex utrinque, *Olivaria* dicta.

Medulla dein oblongata, infra illas pro-

minentias angustior reddita, per foramen magnum ossis occipitis, descendit in cavum vertebrarum, ubi *spinalis* nomine gaudet; et cum ad cavum primæ vel secundæ lumborum vertebræ pervenerit, in multos fasciculos dividitur; et ex similitudine, *caudæ equinæ* nomine insignitur.

Ex cruribus cerebri, et prominentiis iis insidentibus, et ex medullâ oblongatâ et spinali oriuntur, ad certos locos, numerosissimæ fibrillæ medullofæ, quæ in chordas longas collectæ, et iisdem ac cerebrum tunicis tectæ, nervi dicuntur.

Horum nervorum quadraginta paria, per foramina e cranii et spinæ cavis, exeuntia, disperguntur per omnia vel minima puncta corporis animalis; ubi vero ingressuri sunt partes, ad quas pertinent, deponunt tunicas prius acquisitas; moxque expanduntur; et ultimo tandem fine, raro visibili, in pulpam vel in speciem telæ tenuissimæ terminari videntur.

Nervi plures in quibusdam corporis locis, in unum coeuntes, funem magnum, in nervos minores postea dividendum, faciunt; dum alii conjuncti generant tubera, *Ganglia* et *corpora Olivaria* dicta, majora nervis ex quibus compununtur; et dein ex dictis gangliis, prodeunt iterum nervi, ab nervis aliis non diversi.

Nervi e corpore exempti, et in aquâ macerati, diffiliunt in millenas fibras; et fibra
minima,

minima, oculo visibilis, microscopio lustrata ex multis aliis minoribus componi videtur; et quam parva sit minima fibrilla, nobis certe ignotum est; sed ex observationibus opticis de minimo visibili, estimatur, fibram unam quamque retinæ oculi (32,400) triginta duo millies et ultra, capillo capitis minorem esse; et eæ omnes fibrillæ non in nervo primum, sed in medullâ cerebri distinctæ fuerunt.

Nonnulli anatomici affirmarunt nervos se invicem decussare; nervos, nempe, dextri lateris a sinistro cerebro, et nervos sinistri lateris a dextro cerebro oriri; quia in processu annulari, et in initio spinalis medullæ corporis humani, fibræ medullares se invicem decussare videntur; et observatores quidam practici narrarunt historias hominum, ubi unum cerebri latus læsum fuerat, alterum vero corporis latus paralyti corripiebatur.— Sed in multo majori parte cerebri humani, nulla decussatio fibrarum est observanda; et in casibus quibusdam morbosus nervi optici, ex uno tantum latere, a cerebro ad oculum tabi consumpti, post mortem, inventi fuere; et aliquando in cadaveribus nervi optici sani, et disjuncti per totum suum decursum apparuere; neque nervi ex uno latere, ad alterum latus transierunt; sed rectâ lineâ percurrerant ad oculum ejusdem lateris, unde ex cerebro oriebantur; et casus quotidie in Nosocomiis occurrunt, ubi paralytis idem corporis latus invadit, quo cerebrum injuriam

riam acceperat; et majus probabile videtur, nervos in corpore humano, ex uno cerebri latere ortos ad idem corporis latus, unde a cerebro pullularunt, distribui.

In basi cerebri, e cranio exempti, pulchre videri possunt *novem paria nervorum* originem a cruribus cerebri, et medullâ oblongatâ ducentia: et *decimum* ab initio spinalis medullæ *. Et intra crura medullæ oblongatæ, pone

* De origine nervorum capitis ita loquitur illustrissimus HALLERUS, " Omnibus nervis capitis commune est, quod ab inferiori parte medullæ cerebri, aut cerebelli proveniant."

" 1. Ab intervallo loborum anteriorum cerebri fibrâ laterali, rectâ vero a medullâ lobî anterioris, provenit *Olfactorius*."

" 2. *Opticus* magnâ ex parte ex thalamis, sed aliquâ etiam a cerebri crure, dum nervus id decussat."

" 3. *Tertius* ab imo crure medullæ cerebri, pone corpora mammillaria."

" 4. *Quartus* simplex aut bifidus a latere processuum cerebelli ad testes prodit."

" 5. *Quintus* a pedunculis cerebelli evidentissime nascitur."

" 6. *Sextus* ab imo ponte, profunde inter medullam oblongatam pontemque ex sulco inter corpora pyramidalia, pontemque Varolii."

" 7. *Septimus* altera parte molliori, posteriori, majori ex medulla oblongatâ, exque ipso quarto ventriculo, duabus transversis striis alterâ duriori a parte cruris cerebelli proxima ponti."

" 8. *Octavus* ab intervallo corporum OLIVARIUM et pyramidalium ex sulco medullæ oblongatæ, et secunda aliorum clarorum virorum experimenta, ex ventriculo quarto."

" 9. *Nonus* ab OLIVARIIS corporibus et a pyramidalibus."

pone nervos opticos coalitos observandum est orificium inferius infundibuli; et pone illud corpora duo albicantia, pro glandulis a multis habita.

Triginta dein *alia nervorum paria* e medullâ spinali exorientia, videnda sunt, si pars posterior vertebrarum cadaveris abscindatur.

Cerebrum sextam, et ultra, partem sanguinis in corpore humano ab arteriis carotidibus internis, et ramulis quibusdam carotidum externarum, et ab arteriis vertebralibus excipit.—Et ne impetus tantæ sanguinis molis cerebrum obrueret, natura sanguinem per miras arteriarum curvaturas intra canales osscos transire fecit, antea quam ad cerebrum pervenerit. Et dein intra calvariæ cavum, ubique innumeras paravit arteriarum anastomoses; sive inosculationes, inter se ipsas, ramorum arteriarum carotidum et vertebralium. Hinc dum vita durat, et dum vasa integra maneant, cerebrum nunquam quantitate sufficiente arteriosi sanguinis, ad sua mûnera fungenda, carere potest. Et etiam si ligatæ fuerint arteriæ carotides, vel

“ 10. Decimus (ortus a lateribus medullæ spinalis) est
“ nervus cervicis ob duplicem radicem, arcum cum su-
“ periori et inferiori vicino, locum exitus.”

“ Nullus ergo ex cerebello proprie ramus prodit, nisi
“ quintus et quartus; ex cerebro vero solo anteriores
“ nervi, *Olfactorius, opticus, et tertius*; reliqui ex iis lo-
“ cis, ubi utraque medulla conjuncta est.” ALBERTI

HALLER *prima linea physiologia, sect. 357, edit. 3tia.*

vertebrales

vertebrales non ideo perit animal, et ne quidem valde laborare videtur.

Nec minori curâ sanguinem a cerebro retulit natura; venæ enim cerebri nullas valvulas, ut venæ in aliis corporis partibus habent; nec arteriis focia decurrunt; et sanguinem suum ex cerebro redeuntem, in *sinus magnos* et fortissimos duræ matris effundunt, unde in venas jugulares, valvulis ad reditum impediendum munitas, perfunditur; et venæ inter se ipsas, et cum venis medullæ spinalis, et externi capitis inosculant.—Quo, quando venæ nimia sanguinis copiâ repletæ sunt, facilius se deplere possint; unde fit ut vasorum rupturæ et apoplexiæ rarius incidant.

In plerisque corporis humani partibus vasa valvulosa lymphatica * invenienda sunt;

et

* Venæ lacteæ et lymphaticæ vasa sunt ejusdem generis, et systema vasorum absorbentium in corpore animali efficiunt.

Vasa lactea, quæ chylum e cavo intestinorum resorbent, olim ab ERASISTRATO visa sunt, licet usus eorum illi ignotus. *Vid. GALENI opera, an sanguis in arteriis, lib. v. Administ. Anat. lib. vii.* Sed cum anatomici, qui illum secuti hæc vasa invenire non potuerunt, neglecta et pro fictis habita sunt; donec (A. D. 1622.) forte fortunâ a GASPARO ASELLIO, in cane visa fuere, qui rei novitate perculsus, totus se dedit, ad hanc rem perquirendam percipiendamque accuratius; et felix adeo fuit, ut non solum vasa hæc in variis animalibus detegeret, sed ut eorum originem et usum ad chylum ex intestinis resorbendum inveniret; cum antiquis vero putavit, esse principium hepar, et ad id lacteas venas confluere. Vide GAS-

PARIS

et RIDDLEY aliique clari anatomici se talia in cerebro vidisse asseverarunt; dum alii non minus celebres, quibus ea non vidisse contigerat, de eorum existentia in Cerebro dubitarunt;

PARIS ASELLII *Dissertationem de lactibus seu venis lacteis.*

Viginti octo post annos (A. D. 1651-2), JOAN. PECQUET receptaculum chyli et ductum thoracicum in brutis animalibus invenit; et demonstravit vasa lactea non in hepar, sed in hoc receptaculum, situm in sinistro latere superiorum vertebrarum lumborum sub aortâ et vasis renis sinistri, aperire; et chylum exinde per ductum thoracicum, valvulis instructum, sursum per thoracem ascendere, et in venam subclaviam sinistram infundi.

Unum aut alterum post annum, et eodem fere tempore D. Jolivius, in Angliâ; Thomas Bartholinus, in Daniâ; et Olaus Rudbeck, in Sueciâ, vasa lymphatica detexerunt.

D. Jolivius (A. D. 1652) hæc vasa celeberrimo Glissonio, Cantabrigiæ, primo monstravit, eaque ad omnes aut plurimas saltem corporis partes distribui, et humorem aquosum in se complecti asseruit. Vide Glisson. *Anat. Hepatis*, cap. xxxi.

Eodem anno, Thomas Bartholinus hæc vasa observavit; et, anno sequenti, edidit *historiam vasorum lymphaticorum* suam, in quâ vasa lymphatica ex hepate produntia, et in aliis corporis partibus descripsit; obscure vero et incerte de eorum ortu agit; et in dubio hærebat an ex artubus, an ex venis, an ex musculis, vel an ex nervis, originem ducant.—Bartholinus tractatum etiam de Lacteis edidit; primus ductum thoracicum in homine invenit; et vasa lactea in piscibus primo vidit. Dicit enim, “Enimvero lacteas venas in hepar ferri observarunt Asellius, Waleus, Highmorus; in orbe pisce id ipsum visus sum mihi olim videre.” Vide *De lacteis thoracis*, cap. xv.

tarunt; et ex absentiâ glandularum conglobatarum, quæ plerisque in locis, non longe a lymphaticis decurrunt, credere videntur, viros, alias in re anatomicâ doctos, venas humore

Anno 1753, *Olaus Rudbeck* edidit *Exercitationem novam anatomicam, exhibentem ductus hepaticos aquosos, et vasa glandularum serosa*, in quâ vasa lymphatica, quæ anno 1650 viderat, descripsit, et longius *Bartholino* per varia viscera persecutus est. Propriâ manu hæc vasa in teste, in pulmone, in cordē, et in utero, &c. variorum animalium depinxit; et licet nihil certum de eorum origine, atque usu affirmare ausus est, attamen de iis et de glandulis pulcherrime differit, suasque conjecturas proponit.—“Ufus (dicit) itaque sive actio horum vasorum erit, humorem e partibus corporis et glandulis in lacteas cavitates et meatus ducere; ligata enim versus glandulas, sive originem suam, intumescunt; versus autem lacteos ductus inaniantur.”

‘Cum vero istis vasis plerumque ad positæ sunt glandulæ, quas ramulis suis tegunt atque penetrant, non ab re facturam me existimavi, si aliquas de illarum usu quæstiones vel brevissimas moverem.”

imo, Num sint eam ob causam conformatæ ut serum intestinorum, viscerum, et aliarum partium calore exsudatum alliciant, et denuo ad vesiculam chyli, horum vasorum auxilio transportent.

2do, Vel ut chylum e sanguine exfugant, et illum quasi e novo præparent et digerant, donec sanguinis naturam adeptus fuerit, et corpori alimentum cedat.

3tio, Vel an illarum usus sit pinguedinem, vel ejus si mavis serosam humiditatem recipere, ut illa apta fiat ad nutriendum corpus.—Et an in febribus et aliis diuturnis morbis hæ glandulæ pinguedinem liquefactam, mediantibus hisce vasis vesiculæ chylosæ transmittant, ut inde nutrimentum habeat corpus.

Post eos, de quibus retuli, multi clari anatomici *Van Horne, Wharton, Malpighius, Cowper, Nuck, Ruysch,*

more aqueo plenas, vel hydatides pro vasis lymphaticis habuisse.—Sed ex frequentia vasorum lymphaticorum in plerisque aliis corporis partibus, de eorum existentiâ in Cerebro

Ruyfch, alique, vasa hæc accuratius scrutati sunt, æreque et mercurio repleverunt; et figuras eorum in tabulas depingi curarunt, experimentisque et observationibus usum et originem eorum invenire nitebantur; nullus vero adeo felix fuit ut lymphaticorum exortum detegeret, et experimentis certis probaret. Alii enim a nervis, alii a musculis, alii a glandulis, alii ab arteriis vel a venis principia emanare crediderunt. *Nuck* vero, cum copiosum aërem in vituli arteriam splenicam infuderit, plurimas exiguas in superficie lienis vidit elevari vesiculas, et ex iisdem vesiculis vasa lymphatica flatu turgida prodeuntia, lienemque perreptantia; et quo diutius arteria fuit inflata, eo majorem notavit vasorum numerum; ita ut, hæc arte per infictum vasis lymphaticis vulnus aër immissus, membrana lienalis fere tota lymphaticis ductibus obsessa fuerit visa. Unde *Nuck* conjicere cæpit vasorum lymphaticorum exortum ab arteriarum furculis emanare, idque aliquando intermediâ vesiculâ.

Ex sequentibus vero apparet, *Willis*, *Glisson*, *Vieussens*, *Ridley*, aliosque, vasa hæc pro absorbentibus habuisse, licet venas alias hoc munere etiam fungi crediderint.

‘ Observare est, quod ubicunque sanguis in partem aliquam copiosius influat, eamque irriget, illic a se-ro superfluo, ac inter circulandum derelicto, vapores aut humores aquosi progignuntur; qui ut plurimum per effluvia vaporosa foras exhalant, aut per venas, aut per vasa lymphatica in sanguinem reducuntur.”

Willis, cap. xi. *Anatomes Cerebri*.

‘ At vero ascites solitarie incipiens non raro ob vasa lactea aut lymphica vitiata exoritur.—Primo igitur lymphæ-ductus quod spectat, vasa hæc diversimode in culpâ esse possunt; potissimum vero aut quod juxta

rebro nullus dubito; et ea eidem ufui infer-
vire ac magnus ille Medicus et Anatomicus,
olim hujus Collegii Socius, THOMAS WILLIS

iiis

‘origines suas obstructa, aut compressa humorem non
‘excipiant; aut circa medietates, vel fines disrupta,
‘eam in aqualiculum profundunt. *Willis Pharm.*
‘*ration. part. II. cap. iii. sect. 2.*”

“Humor aquosus anasarcam constituens omnino, aut
‘maximâ ex parte a sanguine procedit; iste nimi-
‘rum hæmatoseos defectu et vitio, intra massam san-
‘guineam jugi productis, ex arteriarum finibus in ma-
‘jori copiâ profunditur, quam aut per venas et *lymphæ-*
‘*ductus* excipi et reduci, ac per renes et poros cutis,
‘aliaque serosi laticis emissaria amandari queat.” *Wil-*
lis Pharm. ration. part. II. cap. v.

‘Porro *lymphæ-ductus* pulmonis superficies pereptan-
‘tes, ubique fere membranulis intersticia integentibus
‘includi eorumque fines in ipsa intersticia definere vi-
‘dentur.”

Et dein infra:—‘Insuper ne lymphæ intra ductus istos,
‘a vaporibus factæ, ac ita condensatæ, in pulmones re-
‘gurgitent, densissimi valvularum obices impediunt.”

Et ibid infra: ‘Qua proter loculi sive spatia istæc inania,
‘ubique ex omni parte disponuntur, quæ vapores in
‘pulmone occlusos excipiant, et eosdem mox conden-
‘satos per *lymphæ-ductus*, quasi per totidem Alembici ro-
‘stra exstillent.”

‘*Vasa lymphatica*, pulmonibus egressa, cum furculis
‘numerosis versus ductus thoracicos tendunt, iisque
‘magnâ ex parte inferuntur.” *Willis Pharm. rat.*
part. II. cap. i.

‘Etenim quanquam pinguedo non primo e sanguine
‘prolicitur, factâ tamen colliquatione in venosum genus
‘commode excipitur, scilicet, per lymphæ-ductuum ex-
‘tremitates arrepta, in venas cum lymphâ desertur;
‘quemadmodum in cadavere prædicto deprehensa fuit,
‘*Glisson de ventriculo et intestinis, cap. xi.*”

‘Adjacentes

illis adscripserat; ad humores nempe e cavitatibus absorbendos.

WILLIS originem ex cavitatibus, et usum vasorum

‘ Adjacentes autem capiti glandulas et aquosos ductus, seu vasa salivalia, tum superiora tum inferiora, et vasa lymphatica, quæ secretos a sanguine, prædictis in glandulis, aquosos humores reforbent, clarissimi viri *Wharthonus*, *Stenonius*, *Malpighius*, et *Willisus*, accuratissime, descripserunt.’ *Vide Raymundi Vieussens Neurographia de Cerebro, lib. I. cap. 16.*

— ‘ Cum igitur hæc pars deprehensa fuerit lymphæductibus instructa, difficilis negotii non erit, concipere genuinum glandium usum; qui est, secernere pretiosum succum nutritium ab influente sanguine, et per lymphæ ductus eundem refundere ad refluentem, post jacturam nobilissimarum in cerebro relictarum, dum in cor revehitur.’ *Vide Henrici Ridley Anat. Cerebri, cap. vii. page 64. Edit Lugduni Batavorum, 1725.*

§ 1. ‘ Lymphaticus quoque humor secernitur ab arterioso sanguine, et est liquor diaphanus, aqueus, subtili gelatinâ imbutus, qui peculiaribus vasis, dictis lymphaticis ac pellucidis, ab ambitu corporis et substantiâ partium ad cor revehitur.’

§ 2. ‘ Duplex est origo vasorum lymphaticorum, quædam ex ipsis arteriis prodeunt, alia ex porosa et cellulosâ partium substantiâ nascuntur.’

§ 4. ‘ Lymphatica quæ ex partium substantiâ oriuntur, aquosum succi nutritii partem reforbent ac revehunt ad cor.’

§ 7. ‘ Revehunt vero omnia lymphatica ex universo corpore lympham suam ad capsulam lumbarem et chyloferum ductum, in quem se exonerant.’

§ 9. ‘ Attenta observatio anatomica docet vasa lymphatica in itinere suo semper transire et salutare glandulas conglobatas,

§ 11.

vaforum valvulorum lymphaticorum in suis operibus notavit; et licet permodeste veniam postulat, ut de illorum usu conjectari liceat, attamen

§ II. ‘Ad facilitandum lymphæ regressum, vasa hæc valvulis instructa sunt, et quidem sigmoideis numerosioribus et angustioribus, quæ quidem lympham libere transmittunt, impediunt tamen, quo minus regurgitet.’ *Vide Freder. Hoffman Oper. Tom. I. page 57, &c. Medicin. ration. system. lib. I. sect. ii. cap. 3.*

‘Ils reportent la lymphe dans les vaisseaux sanguins, ou dans les veins; il y en a dans toutes les parties de corps, ils repompent la matiere lymphatique qui s’evacue par les arteres, on peut les nommer conduits absorbans.—Ils recoivent la lymphe subtile qui se repand sur la surface de toutes les parties, et dans les differentes cavités du corps, ils la reportent au sang.’ *M. Noguez Anatomie de l’homme, cap. 8.*

— ‘Suspicio tamen aliam quoque semitam subsidio esse, nimirum multa foraminula, quæ intra Pericardium dehiscunt, et in vasa qua lymphatica, qua venosa definunt atque aperiuntur, ad hoc autem credendum facile adducor, cum mecum reputo, ex singulis ventribus effusos interdum aqueos liquores per exhibitum fortem hydragogum aliquâ saltem ex parte in vasa rursum derivari, quod sane contingere minime posset, nisi exillimi et plane cœci meatus ex membranarum superficiebus ad internos tubulos, canalesque perducerent. Accedit vero, ad leniter urgendum intra vascula humorem Pericardii, assiduus ille magnusque Cordis ac Diaphragmatis motus, quibus necessario fieri debet, ut idem liquor quassato Pericardio, ac veluti adhibitis alterne frictionibus quaquaversum trudatur atque impellatur per poros, et canaliculos, qui intra capsulæ illius capacitatem hiant; omnia enim in nobis sunt

attamen hæc vasa humorem aqueum absorbentia ex cavitatibus Cerebri, ex cavo abdominis, ex telâ cellulosa memorat, et pulcherrime originem

‘ sunt pervia.’ Vide *Jo. Maria Lancisi de Motu Cordis & Aneurismatibus, propositio xxii, pag. 81.* Et in tabulâ tertiâ, eidem operi adjectâ, dat figuram ostiolorum, five emissariorum lymphaticorum in cavum Pericardii, hiantium.

Anno 1755, *Alex. Monro* filius, M. D. et Anat. Professor, Dissertationem Medicam Inauguralem *Edinburgi* edidit, in quâ hæc verba habet: “ Vasa lymphatica valvulosa, per totum corpus, venarum absorbentium systema esse, neque, uti vulgo fertur, ab arteriarum furculis emanare—de eorum origine fabricâ, agendi ratione et usu, si quando per otium licuerit, seorsim agetur.” Vide pag. 55 et 56.—Et dein, anno 1757, edidit *Berolini* tractatum de venis lymphaticis valvulosis, et de earum imprimis origine, in quo demonstratur vasa lymphatica valvulosa systema esse vasorum absorbentium, e cavitatibus corporis originem ducentia.

Anno 1770, iterum edidit tractatulum de hisce vasis, *A State of Facts, &c.* dictum, in quo asserit se anno 1759 observasse vasa lacteis simillima collapsa, et coloris cærulei in abdomine galli; et, eodem anno, Doctorem *Cullen* sibi narasse dominum *Joanem Hunter* chirurgum *Londinensem*, jam vasa lymphatica in cygni collo vidisse.—Et anno sequenti (1760) die 23tia Aprilis, se vasa lymphatica in galli collo, quæ inflata in venam jugularem aperire visa sunt, et dein die sequente vasa lactea et lymphatica numerosa in squatinâ pisce quoque vidisse; et, anno 1765, se vasa lactea testudinis maritimæ argento vivo replevisse.—Et, ab anno 1760, se in Prælectionibus suis semper docuisse, probabile esse, animalia omnis generis systema vasorum lacteorum et lymphaticorum habere, et vasa hæc sola absorbere; licet confidenter asseverare ausus non sit venas alias nunquam absorbere

originem atque usum eorum in pulmone et descripsit et depinxit.—WILLIS vero cum propagines plures vasorum lymphaticorum prosequi non potuisset, dum tracheæ et aortæ truncos superfunderent, imaginari videntur, eos quodammodo munere exhalantium fungi, et “*aliquantum humoris lymphici pro vasorum istorum parietibus lubricandis impendi.*” Hoc vero ex eo contigit, quod lymphæ ductus solum lymphâ repletos viderit, quâ cito deplebantur et aciem oculorum effugiebant

absorbere donec experimenta de hac re alterius facta fuerint.

Anno 1762, *Gulielmus Hunter*, Medicus Extraordinarius ad Reginam, edidit *Commentarium Medicinale*, in quo asseverat, se jam per sedecim annos in Prælectionibus suis anatomicis docuisse, venas valvulosas lymphaticas liquores e cavitatibus absorbere et systema esse vasorum vasis lacteis similium; et nunc voluit vasa hæc sola, venas vero nunquam, liquores absorbere.

Annus 1768, et 69, *Gulielmus Hewson* edidit historiam vasorum lacteorum et lymphaticorum quæ in anseri, in testudine maritima (*Turtle* dicta) et in squatinâ et asello piscibus observaverat. Vide *Philos. Transact.* vol. lvii et lix.

Anno 1772, *J. F. Meckel* M. D. et *Berolini* Anat. Professor, qui descriptionem vasorum lymphaticorum, anno 1757, publici juris fecerat, edidit *Nova experimenta et observationes de finibus venarum ac vasorum lymphaticorum in ductus visceraque excretoria corporis humani, ejusdemque structurae utilitate*; in quibus ab experimentis factis probare nititur, extremitates venarum, æque ac vasorum lymphaticorum, liquores e cavitatibus absorbere, in mammis, in vesiculis feminalibus, in vesicâ urinariâ, et in aliis corporis humani partibus.

Qui vero venas solas lymphaticas absorbere crediderunt,

effugiebant cum ea manibus pertracterentur; sed recentiorum industria quæ vasa lymphatica cerâ atque argento vivo repleverat, demonstravit vasa illa omnia lymphatica ex cavitatibus originem ducere, et vel in glandulas conglobatas, et dein in ductum thoracicum, vel in ipsum ductum vel in venas terminari; et vasa hæc valvulosa, per totum corpus, venarum absorbentium systema esse.

Memoratis partibus encephali, superest ut quædam de Cerebri structurâ intimâ atque usu dicenda.

De fabricâ corticis Cerebri, a tempore HIPPOCRATIS in hunc usque diem dubitatum est.

Ex nuperis MALPIGHIUS et BOERHAAVIUS, et multi alii viri celebres fabricam Cerebri totam esse glandulosam voluerunt; et Cerebrum fieri ex lobis, lobos lobulis, et hos ultime folliculis.—RUYSCHIUS vero HALLERUS, atque alii, affirmarunt, Cerebrum totum vasculosum esse; nam per injectiones anatomicas apparet, longe maximam partem corticis ex vasculis constare, a piæ matris arteriis dimissis; quæ naturaliter liquorem san-

runt, afferunt liquores a *Meckel* injectos, non per extremitates venarum, in cava corporis hiantes, sed per aperturas in lateribus venarum laceratione a liquoribus nimîa vi injectis factas in venas ipsas influisse.—Experimentis igitur repetitis probandum adhuc restat, vel venas solas lymphaticas absorbere, vel venas alias hoc munere etiam fungi.

D

guine

guine subtiliorem transmittunt; licet in morbis, et a strangulatione sanguinem aliquando rubrum recipiant.—Reliquam partem corticis quam nulla injectio replet, crediderunt vel esse venosam, vel congeriem vasculorum minorum; nihil enim in cortice integro apparet, unde suspicaris, partem aliquam vasculosam, alteram glandulosam esse.

Structura vero intima medullæ, multo obscurior est; adhuc enim nullis observationibus aut experimentis certis elucidatur; sed verisimile est eam a cortice continuatam esse; pars enim medullosa Cerebri, immediate sub cortice sita, ab eo oriri sive continuari, uti cortex ex arterioliis piæ matris enasci videtur.—Nullibi enim cortex reperitur, ubi non continuitate fibrarum, seu substantiæ, ad medullam cui cohæret deducimur; neque ullibi absque laceratione separari potest.—Et vasa quæ per medullam viam faciunt, illam perforant, non tamen cohærent, neque ramos medullæ edunt; neque ullam rationem cum medullâ habere videntur; adeoque nullam originem, neque ullum cum corde commercium medulla habere potest, nisi quod per corticem est.

Structura intima nervorum eadem certe est ac medullæ, unde originem ducunt.

Hæc anatome de cerebro atque nervis docet; nunc quæ certa ab experimentis de eorum usu discenda inquirendum restat.

Imo,

1mo, Cerebri medullâ vellicatâ, vel irritatâ, late per omne corpus diræ convulsiones regnant; atque idem accidit, five pars in Cerebro ipso, vel in cerebello, vel in medullâ spinali irritata fuerit.

2do, Encephalo compresso, ubicunque id fiat, pars aliqua corporis motu, sensuque privatur; ea nempe quæ nervos a parte Cerebri compressâ habet.

3tio, Majori aliquâ parte Cerebri compressâ sequitur perturbatio animæ, delirium nempe, stupor, vertigo, vel aliud mentis vitium; sublatâ vero causâ comprimente, hæc omnia mala cessant; si illæsa fuerit structura Cerebri.

4to, Si nervus aliquis irritatus sit, a causâ quâcunque sensum doloris excitat; et si irritatio magna fuerit, continuo muscoli, quos adit nervus, convulsivo motu agitantur, nullâ animæ voluntate coercendo.

5to, Dissecto vel fortiter compresso, aut ligato nervo, partes, quibus distribuitur, et a Cerebro remotiores sunt, statim paralyticæ resolvuntur; et plerumque lento marcere contabescunt; dissecto aut compresso nervo optico, perit visus *; nervo auditorio, auditus, &c.

Et

* Mense Septembris, anni 1773, FANNY BOFOY, filia 20 annos nata, ex suppressione fluxus menstrui, dolore capitis et paroxysmis convulsivis, qui semel vel bis de die recurrebant correpta est, et in *Nosocomium Sancti*

Et omnes isti effectus ita se habent, ut partes a læsione nervi patiantur, quæ a Cerebro remotiores sunt; nihil vero eæ quæ Cerebro propriiores, nisi irritatio magna fuerit,

6to, Si nervus solum compressus fuerit, donec partes inferiores motu priventur, nec læsa fuerit structura nervi; tunc soluto vel liberato nervo, redit et robur, et motus partium.

Hiscæ positis, non videtur ullum dubium causam omnis sensus et motus animalis, quæcunque ea fuerit, in Cerebro ac medullâ spinali primitus existere; et eam exinde, per nervos, ad omnes corporis humani partes deferri.

Quæ vero est natura causæ hujus primariæ? et quomodo a Cerebro per nervos propagatur?

Multi ingeniosi viri voluere Cerebrum et nervos semper repletos esse, vel fluido ner-

ti Georgii die 24 Novembris recepta.—Eo tempore de dolore fere continuo capitis conquerebatur; convulsionibus vero tertiâ tantum vel 4ta die aggrediebantur.—Die 26ta Decembris menstrua fluebant, ægra tamen non exinde adjuta fuit; et, initio Februarii anni sequentis, cœca facta est.—Multa et varia medicamenta sumpsit, emplastra vesicatoria capiti applicata; et setaceum nuchæ et caustica pone aures insita fuere, sine ullo levamine mali; ægra enim tandem a malo victa die 13tia animam expiravit.—Libra circiter humoris limpidi ventriculos laterales Cerebri distendebat; et tumor medullofus duriusculus, ovi gallinacei dimidium magnitudine æquans, nervis opticis conjunctis insidebat, eosque fortiter comprimebat.

veo,

veo, vel spiritu animali, vel aurâ æthereâ, vel materiâ electricâ, cujus ope et sensationes, et imperia mentis ad ultimas corporis partes defferi.—Dum alii imaginati sunt nervos medullosos, chordas esse tensas et elasticas, quæ percussæ vibrant, et vibrationes suas a Cerebro ad extrema corporis, et ab extremis ad Cerebrum communicarunt.

Sed certe hæc omnia nobis ignota sunt, et forsan ignota in æternum remanebunt; structura enim intima medullæ Cerebri et nervorum adeo subtilis est, ut aciem omnem sensuum nostrorum effugiat; et verisimile videtur ut natura animæ et nexus ejus cum corpore materiali nunquam a mortalibus rite intellecta erit; et, dum hæc in obscuris lateant, omnia quæ dicta, vel dicenda, meræ erunt hypotheses et lusus fœcundi ingenii; nullis certis observationibus vel experimentis stabilita, et ideo auditores spectatissimi tempus vestrum ulterius non conteram in fictis et incertis enarrandis.

DE

DE MORBIS QUIBUSDAM CAPITIS.

EXPLICATA Cerebri et nervorum anatomie, nunc de quibusdam capitis morbis dicere propositum est; scilicet,

1. De inflammatione acutâ Cerebri.
2. De injuriis Cerebro factis ab ictibus.
3. De inflammatione putridâ Cerebri.
4. De anginâ putridâ ulcerosâ.
5. De hemicraniâ.
6. De dolore capitis.

Et in iis pertractandis ne tempus mihi deesset, in animo est, symptomata tantum præcipua memorare, et remedia quædam quæ vel profuisse vel nocuisse vidi.

1. *De Inflammatione acutâ Cerebri.*

DE inflammatione Cerebri, quæ acuta vocatur, observandum est, quod dolore acutissimo capitis incipiat, cum pulsu celeri atque duro, et aliis febris symptomatibus; et inflammatione auctâ splendent, rubentque oculi. — Cito deliriant ægri, et vomitu æruginoso et convulsionibus aliquando ex irritato Cerebro, tentantur.

Ut

Ut inflammationes aliæ, ita hæc quoque, vel resolvitur, vel suppuratione, vel gangrænâ terminatur.

Hic morbus in calidis regionibus sæpe, in his vero raro idiopathicus occurrit; sed symptomaticus, in morbis aliis acutis, aliquando observatur.

Quæ sit causa hujus vel aliæ cujuscunque inflammationis, certis experimentis et observationibus non adhuc stabilitur.

Magnus ille medicus BOERHAAVIUS voluit; inflammationes omnes oriri, ex obstructione arteriarum minorum, cum auctâ vi, atque motu sanguinis exinde secutis; quæ arterias obstructas magis, magisque distendebant et dolorem atque febrem excitabant.

Sed quicumque in praxi medicâ multum versatur, vix credere potest, dolorem, febrem, et alia symptomata, inflammationes magnas comitantia, ex simplici arteriarum obstructione exoriri, cum quotidie viderit magnas arterias manu chirurgicâ ligatas, obstructas in casibus polyporum et aneurismatum, et compressas penicillis et ligaturis post arteriatomiam in temporibus, sine ullâ magnâ inflammatione exinde secutâ.—Hinc voluere alii, sanguinem vel materiem vasa obstruentem, non solum obstructam, sed et acrem esse debere, antea quam ulla inflammationis signa apparuerint.—Dum alii, qui partes aliquando cito inflammatas, et illico fere sanitati restitutas viderent sine ulla partium læsione,

læsione, crediderunt arterias partis inflammatae nullibi sanguine obstructas esse; sed quod fluida acria in membranam cellularem solummodo esse diffusa, quæ nervos stimulant, motum oscillatorium arteriarum augebant, et fluxum sanguinis in partes ita affectas, incitabant.—Ex repetitâ observatione partium inflammatarum, mihi videtur, inflammationes plerumque ab acri quâdam materie, vel in arteriis, vel in telâ cellulosa partis affectæ, vel a causâ quâdam fibras et nervos irritanti, originem ducere; et arterias in inflammationibus quæ suppurationem generant, obstructas esse, vel in initio, vel in aliis morbi gradibus.

Inflammati Cerebri semper periculosissimus est morbus; et si suppuratio supervenerit plerumque, si gangræna semper lethalis est; et igitur in initio morbi totis viribus enitendum est, ut resolvatur inflammatio.—Sanguis, liberâ manu detrahendus; et venæsectiones largæ repetendæ, quousque vires sinant:—et dein si dolor capitis, delirium et febris adhuc perstant, sed pulsus ita debilis fuerit, ut largas evacuationes non ulterius perferat, cucurbitulis occipiti applicatis, vel hirudinibus tempori, sanguis minori copiâ, uti opus fuerit, evacuari possit. Alvus ducenda medicamentis laxativis et purgantibus, et repetitis clysteribus.—Sanguis refrigerandus potu tenui, acidulo atque blando; et dietâ tenuissimâ humectante.—Et vis febris minuenda

minuenda usu remediorum antiphlogisticorum, scilicet salium neutralium, acidorum vegetabilium, fructuum horæorum, vel aliorum hujusmodi.

Si morbus adhuc processerit, caput ad cutem tondere, et decoctis emollientibus fovere, et dein emplastrum vesicatorium summo capiti applicare convenit; post enim repetitas venæsectiones et alvi ductionem, emplastra vesicatoria multum profunt in inflammationibus acutis resolvendis:—et ad hoc tempus opiata et anodyna somnum conciliando et dolorem leniendo cum ægri summo commodo exhibentur; sed de eorum usu monendum est, quod si in initio, ante debitas evacuationes, adhibeantur multum sæpe noceant.

Pediluvia et balnea in hoc morbo profuisse dicuntur, sed de eorum usu in inflammationibus Cerebri nihil ab experientiâ propriâ dicendum habeo.

Ab initio ad finem usque hujus morbi amplo conclavi tenendus æger, ubi aër purus est; neque multis vestimentis strangulandus, sed levibus tantum velandus est.

2. *De injuriis capiti factis ab ictibus, &c.*

Inflammationes a causis externis, quales sunt ictus, lapsus ex alto, &c. unde fractum est calvariæ os, aut læsum Cerebrum, iisdem

E

fere

34 DE MORBIS CAPITIS.

fere remediis curantur, nisi quatenus chirurgi manum requirunt; et igitur de his pauca tantum dicam.

Observandum est, quod post ictus capitis, non semper facile sit dijudicare de injuriâ capiti factâ; vel ex modo quo caput percussum fuerat, vel ex levitate, vel vehementiâ symptomatum, statim supervenientium; nam aliquando ex ictu quod levissimum esse crederes, dira sequuntur mala; ut accidit virgini illæ, NERTII filiæ, memoratæ ab HIPPOCRATE; quæ, a mulierculâ amicâ ludente, latâ manu in sinciput percussa, statim vertigine capta est, et dein febre corripiebatur; septimâ die circa aurem dextram pus processit graveolens, et nonâ mortua est.

Et e contra, quotidie occurrunt exempla hominum, qui ictibus gravibus prostrati, statim sensu motuque privantur; attamen sine multo incommodo passo, cito sanitati restituntur.

Et aliquando per dies plures, quatuor, septem aut viginti post ictus in caput, satis bene se habere videntur percussi, et dein gravissimis symptomatibus aggrediuntur; quorum exemplum unum aut alterum hic memorare liceat.

Octodecem ab hinc annis (A. D. 1756) homo ex alto prolapsus, statim comatosus Nosocomio Sancti *Georgii* advectus est; ubi largâ incisione, per integumenta calvariæ, factâ

factâ super os parietale, quod terram percuss-
 erat, nulla fracturæ signa in cranio observa-
 ri potuerunt; et post duas venæsectiones li-
 beras, et totidem sumptas catharticum do-
 ses symptomata comatosa evanescere omnia,
 et sensus rediit:—Per dies octo homo satis
 bene se habere videbatur, sed die nonâ ver-
 tiginè, nausæâ, atque aliis symptomatibus
 læsi Cerebri corripiebatur. Expertissimus dein
 chirurgus terebram illæ calvariæ parti appli-
 cavit, quæ ictum acceperat;—cum terebra
 ad diploen penetraverat, puris pauculum e
 vulnere emanavit, sed nulla alia signa ossis
 fracti vel læsi apparere; neque symptomata
 oppressi Cerebri ab operatione chirurgicâ le-
 vabantur; et die duodecimâ a lapsu mortuus
 est æger.—Die sequenti, apertâ calvariâ,
 nulla fractura ossium observari potuit; sed
 tota diploe ossis parietalis fluidis extravasatis
 fuit repleta; et sub hoc osse dura mater, et
 superficies Cerebri leviter inflammata et pure
 madida inventa est; et sub base Cerebri pro-
 pe foramen magnum ossis occipitis sanguis
 extravasatus, et parva quantitas puris inter
 calvariâ, et duram matrem reperiiebantur;
 et intus, superficies Cerebri pure madida vi-
 debatur.

Menſe Septembris ejusdem anni, vir qui-
 dam, qui a calce equitis in fronte vulneratus
 fuerat, ad Noſocomium Sancti *Georgii* defer-
 tus est; ubi vulnere examinato, et nullis
 fracti ossis signis repertis, sanguis e brachio

libere mittebatur, et linteola vulneri imposita erant; et dein sumptis quibusdam dosibus medicamenti laxativi, per quatuor hebdomadas satis bene se habere, et vulnus benigne sanare videbatur; ad finem vero quintæ septimanæ ab ictu, cum vulnus externum totum fere cicatrice obductum esset, subito vertigine et stupore corripiebatur, et pauxillum puris ex angulo vulneris, prope nasum, emanavit. Specillo dein in vulnus immisso, ossa fracta inventa fuere; et sinus frontalis dexter pure repletus. Subinde vulnus dilatatum fuit, et ossa fracta, terebræ ope remota; et puris quantitas e vulnere fluebat, sed intra viginti quatuor horas vulneratus animam expiravit.

Die sequenti cranium aperiiebatur; ac et tabula externa, et interna ossea sinus frontalis dextri fracta fuit; et magna satis copia puris, et liquorum extravasatorum inter duram matrem et cranium, et inter hanc membranam et cerebrum inventa est.

Injuriae ossibus capitis ab ictu factæ, aliquando, non nisi post annos, se manifestarunt; cujus sequens exemplum notatu dignum est.

Anno 1740, Præfectus seu Primarius navis mercatoriæ post pugnam cum navi inimicâ, nautici Hispanici gladio in summâ fronte vulneratus est; vulnus cito sanatum fuit, sed per plures annos frequenter dolore acutissimo capitis vexabatur, et tandem vulnus recrudescibat; pus e vulnere emanavit, et os
carie

carie affectum inventum est. Novem post annos cum *Edinburgi* veniret, totum os frontis carie corruptum erat; aliter vero optimâ sanitate fruebatur. Remotâ, ope terebræ, totâ fere parte superiori ossis frontis, ad supercilia fere usque, superficies vel duræ matris, vel Cerebri obducta erat materie fœtidâ cineraceâ, ad crassitiem quadrantis pollicis; parte cujus remotâ, subtus caro rubens pullulans ubique videbatur. Intra spatium vero decem vel duodecem dierum tota hæc materies cineracea in formâ puris difflebat; et vulnus carne rubente, quæ cito in callum osseum induravit, erat obductum; et per totum curationis tempus optimâ fruebatur sanitate.

Diu in dubio hærebam, an caro illa rubra a durâ meninge, vel a Cerebro pullulaverat; expertissimus vero chirurgus D. MIDDLETON mihi narravit, se olim similem casum tractasse, ubi viderat carnem rubentem a durâ matre exorientem, quæ postea in callum osseum induraverat.

Plures hujusmodi historias enarrare inutile erit; ex dictis enim apparet, signa læsi Cerebri sæpe non nisi post dies plures, vel septimanas certe distingui posse; et injuriam ossibus ab ictu factam, non nisi post annos aliquando se manifestare; et exinde apparet etiam, quam necessarium sit, post injurias capiti factas, partem læsam diligentissime examinare; sanguinem liberâ manu mittere; al-

vum

38 DE MORBIS CAPITIS.

vum ducere; et aliis modis inflammationem, vel præcavere, vel resolvere, tentare.

3. *De inflammatione putrida Cerebri, et de febre putridâ malignâ.*

HÆC de inflammatione acutâ Cerebri, et deinjuriis capiti, factis sufficiant; nunc pauca de aliâ inflammationis Cerebri specie dicenda sunt; illa nempe quæ in febribus putridis petechialibus, seu malignis, quotide occurrit*.

In

* Febres putridæ malignæ oriri videntur a materiâ quâdam vel in sanguinem absorptâ, vel in eo natâ; quæ fermenti putridi vicem agens, sanguinem humoresque alios corporis humani acrimoniâ suâ inquinat atque solvit.

In aëre corrupto, ac inquinato, malignitatis seminum sæpissime hospitatur, ac vel in pulmonem inspiratur vel cum cibis deglutitur; — hinc febres putridæ frequentissime occurrunt, in castris ubi magna militum multitudo diu in iisdem locis æstate vel ineunte autumno consistat, et aër putridis effluviis rerum corruptarum, inquinatur; — in locis post magna prælia, ubi cadavera hominum, equitumque, et aliorum animalium insepulta, manent; — in urbibus, humili terrâ sitis, ubi magnus numerus pecudum quotannis maectatur, et purgamenta putrescere, permittuntur.—In locis humilibus ubi terra humida et paludosa est, et aqua impura sub finem æstatis vel autumno putrescit; — et in locis omnibus, effluviis putridis corporum animalium, et vegetabilium corruptorum, repletis.

Generantur quoque febres hujusmodi in locis ubi aër corrumpitur halitibus, et effluviis nimix turbæ hominum in eodem loco, vel in conclavi nimis exiguo et minus perflatô conclusorum; et hinc frequenter occurrunt, in navibus bellicis, in Nosocomiis, et in carceribus nisi camere, vel cubacula magna, et bene perflata, et quam munda servata, sint.—Generantur quoque a victu pravo, ab inopiâ

In his febribus oculi rubent, ægri delirunt multum, et de dolore capitis conqueruntur, sed non adeo acuto, ac illi qui verâ inflammatione capitis, laborant.

In

inopiâ cibi vegetabilis, ab accelerato nimis sanguinis motu, et ab aliis causis quæ sanguinem magis putrescentem reddit; hinc in urbibus obsessis; et in temporibus anonæ caritatis frequentes inter populum grassantur; et quotidie homines invadere observantur qui sanguinem, exercitio in sole calente, vel potu liquorum spirituosorum, excâlesciunt.

Pauperes in hâc urbe frequentissime, divites rarius, occupat hic morbus; pauperes enim victu sæpe pravo utuntur, et in domibus immundis, et minus persflatis vitam degunt.

Febres illæ, semel genitæ, naturæ contagiosæ sunt; et non solum aëris, et alimentorum vitio, sed etiam ægrotantium consortio contrahi valent: Et in navibus bellicis, in Nosocomiis et in carceribus nimîâ turbâ hominum repletis et immundis servatis, ita aliquando malignæ et contagiosæ fiunt ut medentes ministrantes, aliosque, qui aërem eundem cum ægrotis respirant, arripiant, stragesque immanes edant; nullis sæpe remediis coercendæ, dum ægroti iisdem in locis decumbunt, iisdemque contagionis causis manent expositi.

Attamen notatu dignum est quod, ubi morbus hic singularis est, vel ubi unum tantum aut alterum hominem invadit, non adeo contagiosus aut periculosus fit, ac vulgo creditur, si ægri bene curentur mundi serventur, et in conclavi magno et bene persflato teneantur; quotannis enim magnus numerus ægrotorum hâc febre laborantium, in Nosocomium Sancti *Georgii* recipiuntur; pauci ex eâ intereunt; et rarissime alios ægros aut ministrantes corripit.

Riverius, Mindererus, alique auctores, existimarunt febrem hanc malignam petechialem, et febrem pestilentem, febres esse ejusdem generis, et gradu tantum malignitatis

In cadaveribus eorum, qui in hâc febre succubuere, superficies Cerebri plerumque rubra, et quasi inflammata fuit; et aliquando abscessus in cerebro inventi sunt.

Monendum vero est, quod in febribus hujus generis sanguis in vasis solutus, atque fluidus nimis sit; et membranæ fere omnes in cavitatibus magnis; scilicet, in capite, thorace, et abdomine, post mortem rubræ et lividæ plerumque appareant; et quod materies febrilis in illas partes, et in organa glandulosa, aliquando incidat, et abscessus ibi formet.—An vero color hic rubeus oritur ex specie veræ inflammationis, an ex sanguine rubro nimis dissoluto, vasa ingrediente minora quam ea in quibus naturaliter circulat, dicere non audeo; nec asseverare liceat pus semper in illis partibus corporis gigni in quibus collectum invenitur; nam in illis febribus putridis sæpe observavi, verum pus, et magnâ

lignitatis differre; et utrasque eâdem methodo curativâ, eâdemque materiâ medicâ oppugnari debere; et certe ex historiâ medicâ apparet, morbos illos ex iisdem sæpe causis oriri, et iisdem remediis sanari; et febrem petechialem tumoribus glandularum parotidum et bubonibus stipatum pesti ipsæ quam proxime naturâ suâ appropinquare, et pestim sæpe ab auctoribus vocatam fuisse. Vide *Mindereri, Riverii, Diemerbroockii, et Hoffmanni* opera.—Tractatum de Peste a *Joanne Woodal*, additum libro suo *The Surgeons mate* dicto, Londini A. D. 1653, et 1655, edit.—Et historiam pestis, quæ quottanis inter populum *Constantinopoli* grassatur, ab ingenioso, et proboviro, *Mordach Mackenzie*, in *Philosophical Transactions*, vol. liv. art. xi. relatam.

magnâ quidem copiâ deponi satis subito in quasdam corporis partes, atque exinde educi, licet inflammationis signa per parvum tempus solummodo in his partibus prægressa fuissent; et nulla signa docuissent pus in aliis corporis locis latuisse prius, quod venis resorptum, ad hæc loca deponi potuisset.—Hinc consentio, cum magno illo medico, *Gerardo Van Sweiten*, causam materialem febrium, præcipue putridarum, per febrem sic subigi, et mutari aliquando, ut puris analogam naturam acquirat, licet adhuc cum reliquis humoribus per vasa fluat.

Utcunque vero id sit, curatio Cerebri inflammati, seu rubescentis in febribus petechialibus, valde diversa est instituenda, ab illâ, quæ in acutâ Cerebri inflammatione jam laudata fuit.

In illis enim febribus venæsectiones repetitæ, et largæ evacuationes aliæ, pulsum nimis debilitant, vires prosternunt, et ægros sæpe in orcum præcipitant.—Attamen in initio febrium hujusmodi, si febris fortis fuerit, modica venæsectio prodest †: et si die 4tâ,

† De venæ sectione medici adhuc inter se dissentiunt, an in febribus malignis contagiosis prosit vel noceat? *Hoffmanus*, multiplici edoctus observatione, verum esse generalem hunc practicum canonem voluit: ‘ Si corpus est admodum plethoricum, amplis vasis instructum, sanguinis missioni assuetum, si morbus sanum antea corpus corripuit, nec a communi ad putredinem inclinante aëris vitio abortus, si vehementer statim caput

42 DE MORBIS CAPITIS.

4tâ, 6tâ, vel octavâ, &c. delirium, rubeus oculorum color, et alia symptomata monstrent, cerebrum multum affectum esse,

put petit, ac delirium metuendum, tum utique ante invasionem, tam ad præservationem, quam etiam mox in principio, nunquam nocere potest moderata sanguinis missio in pede; quin sub his circumstantiis in morbo hungarico, ipsaque pestilentia venesectionis est utilis. Vide *Hoffman. Oper. Tom. 2. pag. 91. sect. 1. cap. xi. obs. vi.*

Et ingeniosus et honestissimus vir, *Joanes Hume*, Curator ad res sauciorum et ægrotantium Classis *Britannicæ* agendas, qui per triginta et ultra annos medicinam in Classe fecerat, mihi narravit, quod cum medicinam primus exerceret, creditum tunc vulgo fuisse venesectionem semper in febribus putridis nocere. Cum vero febres hujusmodi increbuerent, multique, methodis medendi tunc laudatis curati, animam exspirarunt, in animo suo decrevit plethoricis et robustis quibusdam in morbi initio venam incidere; felixque adeo eventus fuit ut semper postea hanc præxin continuaverit; nisi ægrotus ætate proventus, vel nimis debilis, fuerit; observavit tamen quod, licet venesectionis in initio morbi proficeret, semper noceret ubi morbus inveteraverat, et vires jam fractæ fuere. Post venesectionem statim emeticum, et deinde laxativum medicamentum adhibuit, quod ad ægri salutem multum contulit.

D. Roup, in tractu suo, *De morbis navigantium*, hæc verba habet, 'Per hunc vero facilem et simplicem tractandi ægros modum tanta perfeci, ut cum vanum timorem ergo venesectiones in his morbis putredinem augentes, mihi in initio formatum, seposueram, nemo amplius in nave obierit.'

In febribus putridis nocet venesectionis libera et repetita; nocet quoque venesectionis cum morbus jam per tempus aliquot continuaverit, si pulsus parvus atque debilis, et vires jam fractæ sint.—Errant æque qui sanguinem liberâ manu in febribus putridis mittunt, ac illi qui venesectionem omnino omittunt.

et si pulsus durus atque fortis sit, et vires nondum exhaustæ, utile erit sanguinem ad uncias sex vel octo detrahare; et si exinde evacuatio hujusmodi necessaria videatur, sanguis aut per cucurbitulas nuchæ, vel per hirudines temporibus applicatas, mitti potest, pro ratione virium.

In initio morbi præcipue si lingua sordida, vel æger nausæa vexetur, convenit plerumque vomitum ciere, vel scrupulo rad. ipecacuanæ, vel grano uno, aut altero Tartari Emitici in aqua soluto; ut ventriculi colluvies ejiciatur, ne venis lacteis et lymphaticis absorbeatur, et pro fomite morbi inserviat; vel diarrheam molestantem ad statum, vel inclinâtâ jam febre inducat.

Ex eâdem ratione alvus in initio laxanda, ut materies omnis putrida, in intestinis collecta, foris eliminetur; et in morbi processu intestina crassa, clysterum ope evacuanda,* et aliquando

* Celeberrimus *Hoffmannus* in tom 2. Oper. pag. 87. sect. 1. cap. xi. ita loquitur: ' Mihi omnino primum et multiplici observatione confirmatum, quicquid in putridis malignis et pestilentibus febribus curandis expectandum ab arte, id maxime in eo contineri, ut medicus convenienti tempore ea usurpet remedia quæ ad alvum solvendam sine damno faciunt.' Et dein,—' Ita nihil certe hanc in rem magis proficuum iis que blande et placide alvum subducunt.'—Observat etiam:—' In morbo declinante nulla magis salutaris excretio, quam quæ fit conveniente tempore per alvum. Ego certe praxi quinquaginta et aliquot annorum uberius confirmatum habeo, rarius solo sudore et hæmorrhagia,

aliquando usu medicamentorum quæ alvum leniter et placide subducunt.

Per dies primas medicamenta refrigerantia plerumque conveniunt, et dein alvo semel laxatâ, nobile illud remedium, cortex Peruvianus in his febribus putridis, post quartam, quintam, vel septimam diem, cum petechiæ jam in cute apparuerint, plerumque plus aliis quibuscunque remediis opitulatur; adjunctis iis, quæ phrenitidi, et aliis symptomatibus, conveniunt; eodem tempore, emplastra vesicatoria capiti, membrisque applicata, sæpe usui sunt.—Et si pulsus debilior fiat, vel vires labefacere incipiant, utile erit confectionem cardiacam, camphoram, radicem serpentariæ Virginianæ, vel alia remedia calidiora cortici Peruviano adjungere; et vinum generosum liberâ manu adhibere.

‘ sed frequentius per diarrhœam septimo, nono vel undecimo die erumpentem, solutos fuisse hos morbos; et
‘ vicissim nihil perniciosius fuisse diarrhœâ gravi statim
‘ inter initia, vel alvi fluxu critico cohibito.’

Anno 1766, *Carolus Strack*, M. D. et Prof. Medicinæ in Universitate Maguntinâ, edidit *Observationes medicinales de morbo cum petechiis*; in quo asserit, Febrem petechialem originem ducere a putridis rebus quæ in infimo ventre residere; five hæ a vitatis cibis supersint, five a vermibus, five ab aliâ corruptâ colluvie quæ ibidem confluit; morbumque profligandum esse, colluviem putridam in intestinis collectam evacuando, repetito usu medicamentorum purgantium; multosque casus ægrotantium refert, qui hæc methodo sanitati restituti fuere.

Cum

Cum sanguis in hoc morbo nimis plerumque sit solutus, et humores putrescentes, expedit sæpe guttulas aliquot spiritus vitrioli, cum liquore aliquo idoneo mixtas, ægris 4tâ vel 6tâ quâque horâ propinandas adhibere; et potum communem succo citri, vel aurantii acidulum facere.

Et ubi cutis ac lingua aridæ fuere, et secretiones nimis tardæ, aliquando sextam vel octavam partem grani unius tartari emetici singulis corticis Peruviani dosibus additam profuisse vidi *.

Ac observatu dignum est, corticem Peruvianum certius indicari in febribus malignis, et meliores effectus edere, ubi petechiæ jam apparuerint, quam ubi nullæ eruptiones petechiales in cute observari possunt †.

Sed

* *Ebenezer Gilchrist*, medicus celebris, laudat balneorum usum in febribus, ubi lingua sicca et arida est, ac delirium simul adest; casusque nonos enarrat ubi ægroti hâc methodo sanitati restituti fuere. Vide *The Appendix* to his Book on *The use of sea voyages in Medicine*. Ab experientiâ tamen repetitâ discendum adhuc restat, in quibus febribus, et quo tempore febrium balnea magis conveniunt. Operæ certe pretium est, hoc remedium tentare, cum omnibus jam notum sit, descensum in aquam calidam fibras membranasque omnes corporis humani humectare et emollire, cutemque magis perspirabilem reddere, ac spasmos nervorum solvere.

† Multis abhinc annis *Cortex Peruvianus* in morbis putridis adhibitus fuit. *Bern. Ramazzini* historiam febris petechialis enarat, ad quam oppugnandam in subsidium quoque accitus est cortex Peruvianus—*Cl. Amyandus*, inter alia, nuntiavit Academiæ chirurgicæ Parisi-

næ,

Sed licet cortex Peruvianus plerumque optimum sit remedium, illud tamen monendum habeo, quod non semper omnibus congruat; et alia remedia melius interdum votis respondeant; qualia sunt haustuli cardiaci, julepum e moscho, bolus e camphorâ,

nam, quod *Rusworthus* chirurgus merito suo celebris, anno 1721, die 23 May scripserit ad illustrem *Hans Sloane*, se anno. 1694, chirurgum marinum aliquot homines febre malignâ, cum bubonibus pestilentibus adfectos in nave sanasse per corticem Peruvianum. Vide notam ad pag. 264 *Versionis Gallicæ Philosophicarum Transactionum*, an 1732 et *J. Fr. Schreiber. obs. et cogit. de pestilentia in Ucraina*, an. 1738-9, pag. 84, edit. Petropoli, an. 1750—Et *Strother, Huxham, Pringle*, alique medici commendarunt tincturas et decocta corticis Peruviani in febribus petechialibus; *De Haen* vero, et *Hasenohrl*, primi, hunc corticem ad unciam et ultra quotidie in febre putridâ continuâ adhibuere.

Datur quoque cortex Peruvianus optimo cum effectu in anginâ putridâ ulcerosâ—in gangrænis—in variolis mali generis, et in multis aliis morbis putridis.

Et commendatur quoque in ipsa peste. *Morton* narrat, facultatem medicinalem Neapolitanam, corticem Peruvianum in pestis curatione adhibendum jussisse. Vide *append. ad secundam exercitationem, de febribus*, ab an. 1658 ad an. 1691 grassantibus—*Jo. Arthburnnot* voluit corticem Peruvianum remedium esse prophylacticum in peste, et narrat historiam chirurgi cujusdam, qui se ipsum a peste liberum, Marfilii, anno 1720, corticis Peruviani usu conservavit. Vide *Arthburnnot on the effects of air*, page 193, Et ingeniosus *Murdoch Mackenzy*, Constantinopoli, olim medicus, in historiâ pestis quæ quottannis fere Constantinopoli inter populum grassatur; ait corticem Peruvianum in optimum cessisse remedium; eandemque fere medendi methodum pesti profuisse, ac quæ pro febre putridâ petechiali hic supra laudata est. Vide *Philos. Transactions*, vol. 54. art. xi. for the year 1764.

decoctum

decoctum radicis serpentariæ, vel alia medicamenta præsentî ægroti conditioni accommodata *.

Atque

* Nihil de usu aëris in morbis putridis ab experientiâ propriâ dicendum habeo; restat adhuc ab experientiâ discendum an liquores aëre repleti, vel aër a salibus alcalinis separatus febribus putridis conveniant? Quadraginta abhinc annis clarissimus *St. Hales* invenit aërem in calculis vesicæ urinariæ, et in salibus alcalinis, multifque in aliis corporibus solidis existere, qui exinde separari potest additamento acidorum, vel aliorum coporum quæ majorem habent attractionem cum corpore cui aër unitur, quam aër ipse.

Anno 1755, *Dominus Venel* edidit Historiam analyfis Chymicæ aquarum Seltzeranarum; in quâ demonstravit, Aërem, et non acidum, causam esse gustus aciduli spirituosi in aquis mineralibus acidulis; viamque monstravit quo modo aer a salibus alcalinis separatus cum aquâ uniri, et quo modo exinde aqua acidula, aquis mineralibus, naturalibus similis, fieri potest. Vide *Memoires de Mathematique, et de Physique, présenté à l'Academie Royale des Sciences, et lues dans ses Assemblées, Tom. II. pag. liii. publié à Paris, 1755.*

Et *Dominus Laffonne*, dum analyfin chymicam aquarum balneorum de Vichy fecit, invenit terram et ferrum in aquis mineralibus aliquando solutum esse aëris ope. Vide *Memoires de l'Academie de Sciences pour l'année 1753, publié à Paris, 1757.*—Quæ omnia jam confirmata sunt a Domino *Le Roy*, Prof. Med. Monspel. in editione alterâ libri sui *de aquarum mineralium naturâ et usu*, edit. *Monspeli, A. D. 1762*, et dein, a claro et nobili viro *H. Cavendish*, et a dominis *Lane, Priestly* aliisque. Vide *Philosophical transactions, vol. 57, et 59, et 62, pro annis 1767-9, et 1772.*

Anno 1764, ingeniosissimus *D. Macbride*, in libro *Experimental Essays* dicto, variis experimentis probavit aërem, a salibus alcalinis, et a liquoribus fermentantibus separatum, vim summam antisepticam possidere, et non solum

Atque hic ex re erit observare, quod febres hujusmodi sæpe terminentur sudore profuso, qui per horas 24, vel plures perstat; et igitur, si in cursu morbi sudor inceperit, potu copioso tepido, et lenioribus medicamentis diaphoreticis promoveri debeat; præcipue si sudor sit profusus, ac calidus, et febris symptomata exinde levantur.

Per gradus omnes febris petechialis, dieta humectans, ex vegetabili familia petita, cum potu copioso acidulo * utilissima est; et fructus

solum corpora animalia a putrefactione conservare, sed etiam putrefacta iterum dulcia sive incorrupta facere.

Et anno dein 1772, celeberrimus *Jos. Priestly* multa ingeniosa experimenta de aëre, in *vol. 62 of Philosophical Transactions*, publici juris fecit; et ingeniosus amicus suus *Gul. Hey*, de urbe Leeds, addidit historiam hominis febre putridâ laborantis, qui aëre a salibus alcalinis separato, et ex inferioribus partibus infuso, sanitati fuit restitutus.

† *Cel. Hoffmannus* summis laudibus vini atque acidorum usum, in his febribus, celebrat; dicit enim: ‘ Inter præsidia porro, quæ ad declinandos hos morbos valent, ego quidem præstabilius novi nullum, convenienti et moderato vini optimæ notæ, et quidem Rhenani, usu.’ — ‘ Quin in petechiis quoque, vinum postremis diebus, factâ crisi, modo potum, vires dejectas erigendo et cuticularem excretionem secundando, omnia fere alia auxilia superare assevero.

‘ Ipsâ autem in curatione ex omnibus remediis, statim in principio, optimam opem conferunt acida, maximeque succus citri, ptisanæ potandæ ad extinguendum calorem, et arcendam putredinem insitus; item acetum vini, five simplex, five destillatum, mixturis ex aquis, et pulveribus fixioribus diaphoreticis nuptum.’ — ‘ Ego novi

tus horæi aciduli, quales sunt fraga, cerâfa, uvæ, pyra, aurantia, et alia hujusmodi, optima plerumque sunt remedia antiseptica; et os atque linguam refrigerando, ægroto jucundissima fiunt.

In amplo, mundo, et bene perflato cubiculo tenendus æger, quò multum atque purum aërem trahere possit; levibus tantum vestimentis velandus est; et dejectiones alvinæ, et putida omnia alia e cubiculo quam citissimè amovenda sunt.

Multum inter se dissensierunt medici de modo tractandi febres petechiales putridas; alii enim methodum summe antiphlogisticam laudaverunt; dum calidissimam consecuti sunt alii. Multiplici vero experienciâ edoctus, mediâ viâ insistendum censeo.

Et cum febres illæ aliquando plus, aliquando minus malignæ sint, et temperies et habitus hominum valde diversi, ita casus uniuscujusque ægroti aliquid in methodo mendi sibi ipsi proprium postulat; et nulla methodus invariabilis figi, vel stabiliri, potest.

Sed plerumque quo recentior morbus, quo pulsus durior atque fortior, quo sanguis mi-

* novi practicum quendam, non infelicem, in more habuisse, in principio catarrhalium et malignarum petechialium simul ac languor et ardor corpus infestavit, serum ex lacte cum succo citri factum largiter, sed per vices potui dare, tam felici effectu ut post aliquot dies ardor, dolor, languor, et gravedo disparuerit. Vide *Hoffman. oper. Tom 2. sect. 1. cap. xi. pag. 87, &c.*

50 DE MORBIS CAPITIS.

nus dissolutus, quo vires majores, eo methodus medendi magis refrigerans esse debet.— Quo vero malignior febris, quo diutius continuaverit, quo sanguinis crasis magis soluta, eo minus jacturam sanguinis, et alias evacuationes fert; et eo magis acida, vinum, cortex Peruvianus, et medicamenta cardiaca, necessaria sunt.

Et observare liceat, febres hujusmodi plerumque benigniores fieri, si statim in principio ventriculus et intestina optime expurgata fuerint; et celeberrimi viri *Riverius Hoffmanus*, aliique, observarunt febrem hanc, præsertim si a contagio accidit, sæpe in principio opprimi posse et jugulari, exhibendo statim in initio medicamentum lene emeticum, et dein sudorem promovendo; et historias plurimas hujusmodi in operibus suis enarrant. *

4. De anginâ putridâ ulcerosâ.

Quoniam febrium putridarum petechiarum mentionem feci, de anginâ putridâ

* Inutile est ulterius de hoc morbo vel de symptomatibus exinde sequentibus, in præsentî differere, cum jam fuisse de iis dictum sit in historia nostrâ morborum qui magis frequentes fuere in Nosocomiis militaribus, annis 1760-1-2-3, Germaniæ, dicta, *An account of the diseases which were most frequent in the British military hospitals in Germany.*

ulcerosâ,

ulcerosâ,* quæ in naturâ suâ huic morbo simillima est, & quæ eandem fere medendi methodum postulat, pauca observare liceat.

Incipit ab horrore & frigore, & dein calor ingens, pulsus acceleratus, dolor capitis atque faucium, nausea, & alia febris symptomata, sequuntur.

Vomitibus sæpe et diarrhoea die primâ aggreduuntur, quæ secundâ cessant.

Febris vespere exacerbatur, quo tempore, non raro supervenit delirium, quod mane cum sudore decedit; et die secundâ, tertiâ, vel quintâ, nunc citius, nunc serius cutis faciei, colli, pectoris, &c. rubore quodam, vel potius efflorescentiis petechialibus obtegatur.

* Morbus hic jam olim ab Hippocrate, (vide de Dentitione, sect. 3.) memorari; & ab Aretæo (vide de causis et signis acutorum morborum, lib. I. cap. 9.) & ab Aetio Amidenno (vide Tetrab. 2. serm. 4. cap. 49.) describi videtur; & varia nomina illi ab auctoribus indita sunt—a quibusdam *ulcera Ægyptiaca, vel Syriaca*, dicitur,—ab aliis *crustosa & pestifera tonsillarum ulcera*,—a quibusdam *angina pestilens, & sufficatoria, vel strangulatoria*;—ab aliis, *angina puerorum epidemica*—a medicis Hispanicis, *Garrotillo, &c.*

Angina hæc maligna ulcerosa licet a multis auctoribus exteris descripta fuerit, attamen in hac nostrâ insulâ, vel incognita, vel neglecta, & pro alio morbo, habita fuit; donec circa annum 1739, magnâ violentiâ sævire incepit; et ingeniosi viri *Joan. Fothergill*, et *Joan. Huxham*, alique, accuratam historiam hujus morbi, multaque utilia de ejus naturâ, atque curatione, conscripserunt.

Glandulæ parotides, atque maxillares, et cervix partesque circa fauces tumidæ sæpe et rigidæ fiunt.

Pulsus celer atque plerumque debilis, et sanguis missus floridus et solutus est; aliquando vero, licet rarius, pulsus in initio fit fortis ac robustus, et sanguis spissus, atque inflammatorius.

Urina primo tenuis et cruda est; dein turbida, et ad crisin morbi sedimentum farinaceum deponit.

Increscit febris ad diem usque tertiam, quartam, vel quintam, et aliquando ad septimam; et dein spes salutis elucere incipit; si vero morbus vehemens fuerit, raro ante diem undecimam perfecte judicatur.

Die primâ tonsillæ, uva, velum pendulum palati, partesque circumpositæ intense rubent, atque dolent, tonsillæ atque uva admodum tumidæ fiunt, dieque primâ vel secundâ maculæ albæ super eas, et super alias partes inflammatas apparere incipiunt; quæ in crustas albas gangrænosas, ulcera putrida tegentes, degenerant.

Ex ulceribus humor acris, malique odoris est, & caro intus corrupta; et hinc fætor oris cadaverosus, et halitus contagiosi, et fluxiones humorum acrium, partes vicinas erodentium.—Et observatu dignum est, ægrotos minori incommodo aërem respirare, et cibum deglutire, quam ex symptomatibus quis facile credere potuit.

Ubi

Ubi lenis morbus, symptomata febrilia levia sunt, et tonsillæ atque partes vicinæ leviter tantum exulcerantur; et intra paucos dies, ex toto sequitur integritas.

Ubi vero morbus vehemens, æger calore urente, anxietate, difficultate respirandi, virium prostratione, et aliquando animi defectionibus sæpe recurrentibus, sanguinis stillicidio ex naribus aut ex ore, atque singultu vexatur; et tota interdum gula ulceribus obtegitur; et in infantibus, atque pueris sæpe etiam nares internæ et inflammantur et exulcerantur.

Totas aliquando tonsillas, palati partem posteriorem, uvam, velum pendulum palati, et partes cæteras faucium, quantum videre licuit, crustis gangrænosiss, atque ulceribus obductas vidi.—Et ex inspectione cadaverum eorum, qui hoc morbo defuncti fuere, apparet totum æsophagum ad ventriculum usque, et totam tracheam arteriam internam ulceribus aliquando opertam fuisse. *

Crustæ illæ albæ non componuntur ex liquoribus extravasatis, super membranas inspissatis, sed sinceræ sunt carnis emortuæ partes; si enim decidant vel manu chirur-

* Et ex inspectione cadaverum apparet ventriculum etiam atque intestina hoc morbo aliquando affecta fuisse. Vide in *Philos. Transact.* vol. xlix, art. 15, historiam hujus morbi, a cel. Le Cat, & Lieutaud, præcis de la medecine, edit. 2, p. 518.

gicâ separentur, cavum ulcerosum in carne relinquunt, molem suam magnitudine æquans; et ægroti, ex gutteribus quorum crustæ magnæ densæque separatæ sunt, per longum tempus voce raucâ atque clangosâ loquuntur, ac si palatum lue venereâ erosum fuerat.

Angina hæc maligna omni tempore anni sese monstrat, præcipue vero autumno, atque hiemis initio; et ex historiâ medicâ apparet, eam quibusdam in annis quam malignam et mortiferam; in aliis vero quam mitem fuisse.

Nemini mortalium parcit, infantes vero atque juvenes sæpius et gravius quam adultos, tenellos quam robustos occupat.—Et infantes plures, adulti quam pauci malo victi sunt.

Hic morbus febrem ex putrido petechiali genere sibi semper conjunctam habet, quæ iisdem symptomatibus stipatur, atque eandem medendi methodum postulat, ac febris aliæ petechiales.

Medici de modo eam curandi dissenserunt; et alii methodum summe antiphlogisticam laudaverunt.—Alii vero venæsectionem, alvi purgationem, et omnia remedia antiphlogistica, uti quam noxia reprobaverunt; et solam confectionem cardiacam, vel alia calidissima medicamenta propinanda esse suaferunt.

Cum vero hic morbus, ut febris petechialis, nunc plus, nunc minus malignus observetur,

vetur, ita curatio, præcipue in primo morbi gradu, diversa est instituenda, pro diversâ morbi indole.

Et in hoc, ut in feбри petechiali, si ægrotus robustus, et pulsus fortis atque durus in initio fuerit, vel respiratio difficilis, modica sanguinis quantitas e venâ cum summo ægri commodo mitti potest; et paucis abhinc annis, unum aut alterum casum vidi, ubi symptomata inflammatoria ita urgebant, ut hanc evacuationem repetere necesse fuit; sed casus hujusmodi rarissime occurrunt.

Si alvus stricta, leni medicamento laxativo ducenda est; et dein in morbi cursu, si diarrhœa non supervenerit, alvus clysteri ope quotidie, vel omni nocte secundâ solvenda; hâc enim methodo calorem febrilem minutum, et alia symptomata febrilia mitiora red-dita, sæpe observari.

Si, ex primo morbi assultu, pulsus celer et debilis fuerit, et æger nausêâ atque diarrhœa, primâ, vel secundâ die, vexetur; tunc venæsectio omittenda, et vomitus leni medicamento emetico eliciendus, ut pituita et humores alii acres e ventriculo evacuentur; vires refocillandæ medicamentis cardiacis, potus tenuis copiosus adhibendus; et intestina crassa clysmatibus emollientibus anodynis colluenda sunt.

Et si ægrotus torminibus vexetur, et vires integræ, et diarrhœa vehemens non fuerit,
con-

56 DE MORBIS CAPITIS.

convenit aliquando intestina expurgare medicamentorum ope, quæ alvum leniter movent; et dein opiatum aliquod adhibere, ad turbas a purgatione excitatas compescendas.

Medici quidam, ut mihi videtur, qui de hoc morbo scripserunt, usum medicamentorum alvum ducentium nimis in initio, ubi alvus laxa est, pertimescerunt. Diarrhœa enim plerumque procedit, ex humoribus putridis biliosis in intestinis congestis, et cessat, et symptomata febrilia mitiora fiunt, quam primum ac humores illi acres e corpore expelluntur.

Quomodo cunque vero morbus inceperit, quando ventriculus atque intestina humoribus acerbis expurgantur, et nausea atque vomitus jam cessarint, et pulsus mollis fuerit, et crustæ atque ulcera jam in gutture inceperint cortex Peruvianus* libera manu adhibendus est. Multâ enim experientiâ edoctus, cum Domino WALL, medico expertissimo censeo, corticem Peruvianum palmarium in hâc febre remedium esse; cui plerumque medicamenta cardiaca, et acida mi-

* Cortex Peruvianus, lacte atque saccharo mistus, pueris sæpe magis arridet, quam cortex aliâ quâcunque formâ paratus.—Et convenit interdum drachmas duas vel tres pulveris hujus corticis, in clysmate anodyna, ex inferioribus partibus infundere, quintâ vel sextâ quâque horâ, infantibus atque pueris junioribus, qui hoc medicamentum haurire averfantur; et etiam adultis, qui ob tumorem gutturis corticem facile deglutire non possunt.

neralia probe diluta adjungere convenit; et si alvus nimis laxa, vel diarrhœa vires exhauriat, utile est guttulas aliquot tincturæ Thebaicæ, vel medicamenta leniter astringentia omni corticis Peruviani dosi addere.

Si vero cortex Peruvianus ægroti ventriculo minus arrideat, ejus loco remedia, plus minus, cardiaca adhibenda sunt.

Ubi pulsus debilis est, et æger languidus, vel lypothymiis sæpe recurrentibus aggreditur, emplastra vesicatoria cervicibus aut brachiis applicata multum aliquando profunt; si vero applicentur dum vires adhuc integræ, calor ingens, et pulsus arteriarum celer atque fortis fuerit, symptomata febrilia augere potius quam levare sæpe observantur.

In hâc, ut in febris petechiali, quo vires majores, quo sanguis minus solutus, eo mendendi methodus magis refrigerans esse debet. — Quo vero vires magis fractæ, et quo sanguis magis solutus, eo magis acida, vinum, cortex Peruvianus, et medicamenta cardiaca, utilia sunt.

Per totum morbi decursum, aër purus, et sæpe renovatus; cibus vegetabilis humidus, fructus horæi, et potus accidulus, ægrotis aptissimi sunt.

Quo tempore, crustæ albæ, et ulcera, in gutture apparere incipiunt, commodum est liquores detergentes frequenter gargarizare, ad saniem et materiem putridam eluendam; humores enim illi acres, nisi eluantur, par-

tes vicinas irritant, atque erodunt; et deglutiti nauseam sæpe et interdum diarrhoeam incitant; vel in sanguinem resorpti febrem augent; hinc frequens partes ulceratas colluendi necessitas, præcipue, antea quam ægrotus potum vel cibum assumpserit.

Et expedit sæpe, syringis ope, liquores detergentes in os, atque in fauces injicere, ubi ægrotus infans, vel ex vehementiâ morbi, vel ex aliâ quâcunque causâ liquores gargarizare facile non potest.

Ubi materies ulcerum saniosa, et quam putrida est, convenit crustas, atque ulcera, penicilli ope, leviter linire melle rosaceo, acidulato cum spiritus salis marini quantitate sufficiente, cui sexta pars Tincturæ myrrhæ adjecta est.

Et observare est, quod plerumque noceat crustas albas digitis, vel instrumento avellere; avulsæ enim cito renascuntur et ulcera magis in profundum procedunt; sibi ipsis vero relictæ, decidunt plerumque cum febris jam levata est; et ulcera dein cito sanantur.

Hæc de inflammatione Cerebri acutâ et putridâ, et de Anginâ putridâ ulcerosâ dicenda habui, et nunc pauca de Hemicraniâ, & de aliis quibusdam capitis doloribus, dicere propositum est.

5. *De Hemicrania.*

Dolor capitis periodicus, vel qui per certa intervalla desinit atque recurrit, sæpe in his regionibus observatur; et plerumque unum tantum capitis latus occupat, quando Hemicrania vocatur.

Sub finem anni 1772, frequens per populum grassabatur, et periodice rediebat, vel quotidie, vel tertiâ quâque die, pulsu accelerato concomitatus; circa tempora dolor plerumque acutissimus erat; et oculus lateris affecti, durante paroxysmo, rubore quodam sæpe tingebatur; et lachrymæ ex oculo præ dolore profusiebant. Paroxysmus per quatuor vel sex, et interdum per horas duodecem durabat.

Hic morbus e classe intermittentium fuit, et iisdem remediis ac febres intermittentes plerumque sanabatur.

In initio ubi ægrotus plethoricus erat, vel dolor peracutus, venam semel, et aliquando bis tundere, et alvum libere ducere profuit; et quando morbus jam formam intermittentis induerat, cortex Peruvianus multos, sine ullis aliis remediis, sanitati restituit.

Eadem vero medendi methodus non æque omnibus opitulabatur, neque semper Peruviani corticis ope profligari potuit; præcipue ubi formam veri intermittentis nondum induerat;

duerat ; et igitur vel alia remedia cortici ad-
jungere, vel aliorum periculum facere ne-
cesse fuit.

Cum cortex Peruvianus per se minus vq̃tis
responderet, adjunctâ parte æquali radicis
valerianæ sylvestris res sæpe bene agebantur,
quibus, pauxillum salis volatilis cornu cervi
omni dosi additum, virtutes medicamenti feбри
fugas augere videbatur.

Medicus paucis abhinc annis mortuus,
JOANNES FORDYCE, qui ipse per quadrienni-
um hoc morbo laboraverat, in Dissertatione de
Hemicraniâ narrat, se a radice valerianæ syl-
vestris, ad drachmam unam ter quaterve de
die sumptam, sanitati restitutum fuisse.

In hoc morbo vomitoria medicamenta
sumpta, statim antea quam paroxysmus ex-
pectatus fuerat, multis profuisse vidi ; im-
primis, quibus vel ventriculus cruditatibus
scatebat, vel morbus intermittens typum
induerat ; et Pater* meus narrat (in sexto tomo
observationum medicarum Edinburgensium,) se
anno 1739, dolore periodico hujusmodi
per dies decem laboraverat ; et emetici ope
quod et vomitum ciebat, et alvum libere du-
cebat a morbo liberatum fuisse ; et se exinde
multos alios sanitati restituisse, emeticum
primo, et dein medicamentum fortiter pur-
gans adhibendo, statim ante tempus quo pa-
roxysmus ægrotum aggredi expectaretur.

* *Alexander Monro*, M. D. Edinburgi Anatomix Pro-
fessor, qui anno 1766 diem supremam obiit.

Post venæsectionem et alvi purgationem emplastra vesicatoria multis profuere, et aliquando ubi dolor peracutus erat anodyna et opiata dolorem leniebant, et morbum mitiorem reddere videbantur.

6. *De Doloze Capitis.*

DOLORES capitis qui vel continui sunt, vel subinde, sed non periodice recurrunt, ab obstructionibus, a scorbuto, a lue venereâ, ab excreffentiis ossibus calvariæ, et a multis aliis causis oriuntur; de quibus multa et egregia tum antiqui tum recentiores scriptis mandarunt; et cum tempus non sufficiat de iis speciatim differere finem nunc dicendi faciam, enarrando historias duas, notatu dignas, ægrotorum capitis dolore laborantium, quorum unus emplastro vesicatorio, alter spiritu cornu cervi capiti applicato, sanatus fuit.

Casus primus. Anno 1758, filia (Ann Shadow) viginti annos nata, obstructione mensium, et dein ulcere cruris dextri, laboravit—sub finem Februarii, anni sequentis, cum ulcus cruris sanatum jam fuerat, dolore continuo capitis excruciebatur.—Et die sexto Junii, in Nosocomium Sancti Georgii admissa est. Eo tempore, dolor capitis continuus et acutissimus erat, et adeo emaciata fuit, ut ossium extrema ubique prominèrent, et tantum cute obducta viderentur; atque ita debilis

bilis, ut neque stare, neque pondus proprii capitis sine fulcri ope sustinere potuit.—Mihi narravit sanguinem, jam ter e venis suis deductum fuisse; et se multa varia medicamenta cepisse, et inter alia magnam quantitatem pulveris illius emperici * a Doctore JAMES præparati,

* Pulvis hic (James's Powder vulgo dictus), sic præparatur, secundum testimonium ipsius Doctoris Roberti James, in annalibus curiæ cancellariæ relatum, & jurejurando quam sacro a se ipso confirmatum.

Receipt of James's Powder, as extracted from the Rolls of the Court of *Chancery*.

Take antimony, calcine it with a continual protracted heat in a flat unglazed earthen vessel; adding to it, from time to time, a sufficient quantity of any animal oil and salt well dephlegmated, then boil it in melted nitre for a considerable time, and separate the powder from the nitre, by dissolving it in water. Then take quick-silver, make an amalgama, with equal parts of the martial regulus of antimony and pure silver, adding a proportionable quantity of sal-ammoniac; distil off the mercury by a retort into a glass receiver; then, with this quick-silver, make a fresh amalgama, with the same ingredients; distil again, and repeat this operation nine or ten times; then dissolve this mercury in spirits of nitre, and put it into a glass retort and distill to dryness; calcine the *caput mortuum*, till it becomes of a gold colour; burn spirits of wine upon it, and keep it for use.

The dose of these medicines is uncertain; but in general, thirty grains of the antimonial powder, and one grain of the mercurial, is a moderate dose; signed and sworn to by Rt. JAMES.

i. e. Recipe antimonii crudi quantum vis, calcina in vase figulino non vitriato, addendo paulatim quantitatem sufficientem olei et salis cujusdam animalis, donec antimonium quam album fiat; & dein coque cum nitro per

præparati; sed omnia in cassum et sine ullo
doloris levamine. — Lingua erat alba, et
pulsus

per tempus satis longum, & misce cum aquæ q. s. ut
solvatur nitrum; & separa pulverem, filtrando liquorem
per chartam bibulam, & serva pro usu. — Hoc facto;
recipe argenti vivi optimi purificati, distillando decies ex
amalgamate facto cum reguli martiati antimonii et argenti,
p. æ. & q. f. salis ammoniaci; solve in spirit. nitri, q. s. &
evapora ad siccitatem; & calcina donec fiat coloris au-
rei, et deflagra insuper sp. vin. q. s.

Misce gr. xxx, pulveris antimonialis, cum gr. i pul-
veris mercurialis pro dosi.

Quid de virtutibus pulveris hujus dicendum est? re-
petitâ experientiâ edoctus, sic de eo censeo. Veluti
tartarum emeticum, Kermes mineralis, aliæque multæ
antimonii præparationes, pulvis hic magna dosi adhibitus,
alvum fortiter purgat, vomitum ciat, & aliquando etiam
sudorem movet; parvâ dosi perspirationem promoveret,
nauseamque etiam interdum incitat, vel alvum ducit,
præsertim si in ventriculo acida saburra, vel in intestinis
humorum congeries recondatur.

Aliquando repetitus usus hujus pulveris salivationem
concitatur.

In febribus ubi vires adhuc integræ ventriculusque ac
intestina bile, vel corruptis humoribus replentur, pro-
dest sæpe Jacobi pulvis, humores illos acres evacuando,
atque secretionem promovendo, sed certe medicamentum
melius non est ad hoc opus peragendum, quam tartarum
emeticum, aliæque medicamenta a medicis quotidie ad-
hibita; nullam enim vim specificam ad febres profligan-
das possidet; nec ipse Doctor *James* in illo, sed in pul-
vere corticis Peruviani ad febres fugandas confidet; qui
certe cortex, jussu magis pulvis febrifugus Doctoris
James dici debet, quam pulvis antimonialis, *James's*
Powder dictus. — Sequenti enim modo pulveres suos, cor-
ticemque peruvianum in febribus plerumque administrat,
ut ipse vidi, ac ut a medicis aliis, & pharmacopolis qui
sæpe in consultatione cum illo adfuere, didici:

64 DE MORBIS CAPITIS.

pulsus parvus et debilis, atque centies, et quater intra temporis minuti spatium pulsabat.

1mo. Si ventriculus, intestinaque evacuata fuerint antea quam Doctor *James*, ad ægrum visitandum adveniret, pulverem, quem mitem dicit, adhibet; quid vero sit pulvis hic mitis, an Calx antimonii, an pulvis echelis cancrorum, an quid aliud dicere non audeo; pulvis vero, nomine *James* insignitus, summendus est; ut si ad bonam valetudinem recursus sit, dici possit, ægrum a pulvere *James* sanatum fuisse.

2do. Si ægroti alvus non purgata fuerit ante Doctoris *James* adventum, pulverem suum larga dosi adhibet, ad alvum purgandam; et forte etiam ad vomitum et sudorem eliciendum; si vero exinde non laxetur alvus, dosi salis cujusdam purgantis alvus est ducenda; statimque ac hoc fit, pulverem corticis Peruviani largis et repetitis dosibus ab ægro sumendum, ab febre arcendam, præcipit; *Robertus* enim *James* in eâ est sententiâ, febres omnes ex intermittente genere esse; et post ventriculum alvumque purgatam, omnes fere febres quæ sanari possunt, cortice Peruviano sanandas esse.—Pulverem suum mercurio antimoniale auro, ad primas vias evacuandas, vendit; corticem vero Peruvianum ad febres fugandas adhibet.

De pulvere *Jacobi* hoc ulterius monendum habeo, quod licet quibusdam casibus proficiat, in aliis tamen noceat; et casus multi numerari potuerunt, ubi ægroti febribus putridis, & anginis malignis ulcerosis, aliisque febribus laborantes adeo ab alvi purgatione, cæterisque evacuationibus hoc pulvere excitatis debilitati, ut natura morbo succubuerit, ægrotique cito vitam cum morte commutaverint. Caute igitur adhiberi debent medicamenta antimonialia quæ secretiones potenter movent, præcipue in febribus putridis; et in fine febrium fere omnium ubi vires jam morbo fractæ sunt.

A multis dicitur, pulverem solummodo antimoniale omissio medicamento mercuriali, pro pulvere *James* nunc vendi; duabus vero abhinc annis, virgo quædam generosa, 14 annos nata, paucas doses pulveris hujus a bibliopela *Newberry* empti sumsit; et glandulæ salivales eodem

bat.—Datis quibusdam remediis refrigerantibus, et laxatâ alvo leni medicamento purgante, emplastrum vesicatorium toto capiti applicandum jussi, ut cutem exulceraret, et dein unguenti epispatici ope fonticulum faceret,—simul ac cutis in vesiculas elevata fuit, levamen doloris sensit; die sequenti dolor multum minuebatur, et intra dies quindecim omnino evanuit; et brevi tempore filia sanitati fuit restituta.

Casus 2dus. Anno 1769, vir quidam viginti quatuor annos natus, cum menses jam octo matrimonio feminæ conjunctus esset, multum de dolore capitis, præcipue nocte conquerebatur; veritus ne a reliquiis luis venereæ, quâ ante matrimonium laboraverat, originem duceret, meum consilium petivit; cum vero nulla alia symptomata luis venereæ apparerent, et conjunx bene se haberet, sanguinem mitti et alvum purgari suasi; et dein si dolor non exinde levaretur, emplastrum vesicatorium summo capiti applicandum jussi.

Hoc vero consilium minime sequutus est, et pharmacopola mihi narravit, quod, licet

dem modo affectæ fuere, ac si mercurium sumpserat; et ptyalismus per dies plures duravit.

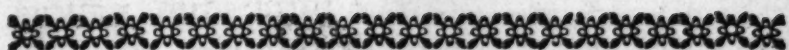
In formulâ hujus pulveris ex annalibus curiæ cancellariæ excerptâ, dicitur, grana circiter xxx vel xxxi exhibi posse pro dosi; hoc tamen observatu dignum est, grana v. nauseam sæpe incitare vel alvum ducere, et grana xx et vomitum plerumque fortiter movere et alvum purgare.

consilium petere delectaret, nullum tamen sequi vellet. Plura alia facienda suasi, sed incassum; nullum enim medicamentum sumptum erat, et tandem omne consilium medicum renuebat.—Per plures septimanas acutissimo dolore capitis excruciebatur, donec tandem amicus quidam illi suasi, ut caput tondendum curaret; et dein linteis spiritu cornu cervi madidis totum summum capitis bis terve in die perfricaret; intra dies paucas convaluit, nec dolor rediit unquam.

Hæc sunt, socii ornatissimi, quæ vobis in præsentī dicenda habui, et verecundia jam monet ut finem orandi faciam, in publica enim commoda peccam, si vestra tempora, qui salutē civium invigilatis, longo sermone morer.

PRÆLECTI-

PRÆLECTIONES MEDICÆ

I N

THEATRO COLLEGII REGII MEDICORUM

LONDINENSIIUM,

HABITÆ, A. D. 1775.

Die 22dā, 23tiā, et 24tā Augusti.

THE HISTORY OF THE
ROYAL SOCIETY OF LONDON
FROM ITS FIRST INSTITUTION
TO THE PRESENT TIME

BY JOHN HANCOCK

IN TWO VOLUMES

VOLUME THE SECOND

IN FIFTEEN PARTS

THE SECOND PART

OF THE HISTORY OF THE

ROYAL SOCIETY OF LONDON

FROM ITS FIRST INSTITUTION

TO THE PRESENT TIME

BY JOHN HANCOCK

DE MOTU MUSCULARI.

MUSCULI sunt instrumenta motus in corpore animali; et constant præcipue ex fibris carneis, et tendineis, telâ cellulosa undique cinctis.

Fibra minima nudo oculo visibilis, microscopio lustrata, ex innumeris aliis fibris minoribus constare videtur; et fabrica ejus similis semper est, majorum fibrarum fabricæ; composita nempe ex fibris minoribus telâ cellulosa conjunctis.

In telâ cellulosa, musculis circumpositâ arteriæ, venæ, vasa lymphatica, nervique numerosi decurrunt; et in eam arteriæ effundunt copiosum vaporem tenuem, atque pinguem, ad fibras musculares humectandas et lubricandas, et ad aptitudinem earum ad motum conservandam; quæ fluida a numerosis vasis lymphaticis denique in sanguinem reducuntur.

Arteriæ ramos ubique musculis adeo numerosos edunt, ut si pars aliqua in cadavere liquore quodam tenui colorato repleatur, musculi illius partis toti ex vasis componi videntur; et physiologici quidam exinde crediderunt, fibras musculares totas ex iis conflari; sed dubitatur an liquor coloratus injectus,

jectus, solum in telam cellulosam, an in fibras ipsas penetraverit.

Nervi quoque suos ramulos ubique musculis distribuunt; qui, deposito duriori involucro, molliores in musculis prius evanescunt, quam ad suos ultimos fines prosequi possint.

Musculi alii ossibus, alii cartilaginibus, alii periosseo adfiguntur; alii vero aliis fibris muscularibus, vel telâ cellulosâ cæteris partibus corporis conjunguntur.

Fibræ musculorum, ossibus adnatorum, non sunt ejusdem naturæ per totum suum decursum; in medio enim molles, crassæ atque carnosæ sunt; sed ad finem in minorem molem contrahuntur, et in tendineam naturam indurescunt; et fibræ carneæ aliquando cum parte tendineâ quasi continuantur; aliquando vero oblique ad tendinem inclinant, et oblique illi inseruntur, et musculus pennatum formant.—Et musculi quamplurimi vaginis tendineis includuntur, et tendines eorum propriis thecis recipiuntur, quæ eos, dum agunt, firmant, ne ab suis locis aberrare possint.

Musculi omnes, in statu sano vim irritabilem possident, præter sensationem quam a nervis habent, et semper se contrahere, vel breviores se reddere nituntur; hoc monstrant sphincteres, et musculi quorum antagonistæ refecantur; et hæc vis contractilis in muscularibus etiam post mortem insidet; in cadavere enim

enim recenti, si resecatus fuerit musculus, fibræ se contrahunt, et retractæ intervallum relinquunt.

Musculus omnis, dum agit, in undulatas rugas contrahitur; et durior, brevior, crassiorque fit; non vero, experimentis ab anatomicis factis, mole suâ augeri videtur.

Musculus omnis, irritatus vel a cultro anatomico, vel ab igne, vel a materie aliquâ stimulante constringitur, palpitat, alterne agit, et remittitur; et hæc vis irritabilis in musculis aliis fortior, in aliis debilior est; et per tempus aliquod post mortem in musculis adhuc residet.

Cor atque intestina naturam irritabilem, majorem aliis corporis partibus possident; et eam diutius a morte retinent, vehementioremque exercent; et avulsis de corpore, nervisque remotis, vim irritabilem parum perdidisse videntur.

Musculi quidam, per totum vitæ decursum, motus suos continuant et exercent, sine ullo mentis imperio; dum alii, ad animi solum imperium, agunt; horum motus involuntarii, illorum voluntarii nominantur.

Varias hypotheses formaverunt physiologici, de modo quo motus muscularis perficitur.

Boerhaavius excogitavit, fibras musculares fines esse ultimos nervorum, involucris orbatos, et fluido nerveo, motus animalis causa, repletos; sed improbabile omnino videtur,

videtur, tot & tam magnos musculos ex paucis tenuissimis nervorum fibrillis esse factos.

Alii voluerunt fibras musculares cavas esse tubas, fines ultimos vasorum sanguineorum; et sanguinem ipsum causam esse motus animalis. Sanguis equidem musculos nutrit, et humores suppeditat, quibus motui idonei conservantur; sed hæc certe motus causa non est; æquabiliter enim et continuo sanguis per vasa fluit, nullo mentis imperio coercendus; et ligatâ arteriâ, quæ sola partem adit, motus in illâ parte non cessat, nisi post tempus satis longum; cum muscoli jam gangrænâ destructi, vel jam contabefacti ex nutritionis defectu, fuerint.

Alii sibi finxerunt fibras longitudinales musculares esse cavas, sed non a vasis sanguineis continuatas; et fibras illas, ad certas distantias, conjunctas esse a fibris aliis transversis, propaginibus nervorum, quæ fibras longitudinales constringere, et in vesiculas derimere potuerunt.

Dum alii crediderunt fibram ultimam muscularem, catenulam vesicularum esse.

Et quocunque modo Physiologici fibras cavas esse supposuerunt, sibi ipsis imaginati sunt, eas in motum incitari ab influxu vel fluidi nervei, vel aëris, vel auræ electricæ, vel alii cujusdam fluidi;—structura vero tubulata vel vesicularis, musculis adscripta, nullis certis experimentis, vel observationibus anatomicis

anatomicis confirmatur; et igitur theoria omnis de motu musculari, quæ hæc basi nititur, pro fictâ et fallaci habenda est.

Et quidem de causâ motus musculorum nihil certum cognitum est; nisi quod ea, quæcunque sit, in nervis latere videatur; nervus enim solus sentit, solus animi voluntatem obsequitur; et nervo irritato muscoli, qui ramos ab eo habent, convelluntur;—et resecto nervo, perit statim motus in partibus inferioribus; licet, si illico ab ipsâ sectione irritetur nervus, musculus, ad quem adit, contrahitur; sed brevi tempore languet resolutus, et nulla modo ad motum, vitali similem, iterum revocari potest.

Ex dictis igitur, et ex iis quæ jam dicta fuerunt quando de cerebro differui, apparet, causam omnis motûs muscularis in nervis residere.

Quæcunque vero ea sit causa, celeritate, quæ vix animo concipi potest, motus peragitur; quam parvum enim debet esse tempusculum, quo musicus expertus musculos digitorum, vel orator musculos linguæ movet?

Ex celeritate quâ muscoli agunt, videtur, hanc qualemunque motûs causam, ex cerebro in nervos distributam, in nervis semper latere; eosque illâ semper plenos turgidosque esse; ita ut illo temporis momento quo finis ultimus nervi irritatur, aut stimulatur, eo ipso impressio fit in cerebrum; et quando-

K

cunque

74 DE MOTU MUSCULARI.

cunque mens voluit spiritus in musculos deferri statim deferuntur.

Quæri nunc potest, quomodo musculi motibus involuntariis dicati perpetuo sine ullo mentis imperio agere perseverant, dum vita durat? et quomodo anima tam exacte sua imperia in quamlibet fibram aut musculum, ubi numerus quasi incredibilis existit motibus voluntariis designatus, exercere queat?

Magnus Opifex musculos, motibus vitæ omnino necessariis dicatos, ex valde irritabili naturâ fecit, et iis stimulum perpetuo applicavit.—Cordi atque vasis sanguinem pro stimulo dedit.—Intestinis alimentum, et humores diversos in eorum cava effusos.—Et aërem semel inspiratum pulmonibus; ita ut musculi illarum partium, perpetuo dum vita durat, sine ullo mentis imperio agunt; nec eorum motus a voluntate coercendus est; Creator enim optimus non voluit motus vitæ absolute necessarios sub voluntatis imperio esse; ne vitæ debito citius finis poneretur.

An aliquid his motibus, involuntariis dictis, thoracis nempe, cordis et intestinorum confert cursus nervorum, iis organis distributorum, prope magnas arterias et earum pulsationibus subiectorum? Nervi quidem alii, simili modo cum arteriis distribuuntur; sed hi nervi hunc cursum, plus aliis, affectant.

Ufus aliorum musculorum, qui ad imperia

ria mentis utcunque agere videntur, sed quorum motus ab initio ad vitam necessarii sunt, a partu animalia cognoscunt, edocta ab instinctu quodam a Creatore insito, et ab appetitu vel stimulo quodam irritante; aërem enim statim a partu respirant animalia; lac fugent, et urinam atque fæces alvinas deponunt.

Ufus vero aliorum muscutorum, quorum motus non illico et absolute vitæ necessarii sunt, ex consuetudine solâ addiscitur. Infans enim recenter natus movit sua membra indiscriminatim, nec cui usui data cognoscit; et quando primum incedere periclitatur, pedes lente et cum multâ cogitatione movet; postea vero currit, saltit, nec unquam quomodo hi motus fieri debent excogitat.—Sonos primo, verbis similes, edit; literas dein et verba apprimet; progrediente vero ætate, sermonem per horam continuare potest.

Suntne distinctæ vitalitatis et animalitatis provinciæ? vel an nervi cordis, intestinorum & aliorum organorum vitalium ex cerebello; et nervi sensuum et motus voluntarii a cerebro oriuntur? Elegans systema anatome non omnino consentaneum est; quanquam enim nervi multi, ex cerebro et cerebello producti, hoc modo distribuuntur, non tamen omnes. Quintum enim par nervorum ramos edit musculis, et motui voluntario et involuntario dicatis,

Robur musculorum varium est in diversis hominibus; in omnibus vero immane est, præcipue musculorum motibus voluntariis designatorum, cum pauci sæpe muscoli pondus elevent, toto corpore humano majus.— Quomodo vero muscoli vim tam magnam excercere possint, aliter explicandum non est, nisi quod sapientissimus Creator tantam vim musculis dedit, ut evitaret usum machinarum, et ut forma, symmetria, et pulchretudo partium conservaretur.

Hæc de motu musculari dicta sufficiant, omnia vero quæ de causâ ejus proponuntur, pro meris conjecturis habenda velim; et jam nunc, auditores venerandi, priusquam finem differendi faciam, pauca de quibusdam musculorum morbis memorare liceat.

De Inflammatione Musculorum.

MUSCULI Inflammationibus, convulsionibus, atque multis aliis morbis, tentantur.—Inflammati dolent, rubent, atque tument; et febris atque alia inflammationis symptomata comitantur.

Et quamvis tendines, atque aponeuroses eorum tendinei, minus dolore videantur, eo ipso momento temporis quo sani irritantur vel refecantur, attamen si ex hac vel ex aliâ quâcunque causâ inflammatio iis supervenerit, multo acutius dolent; et ægroti plerumque febr

febri fortiori, et symptomatibus vehementioribus aggrediuntur; et inflammatio diutius durat, curatuque difficilior est.

Antiphlogistica medendi methodus æque inflammationibus musculorum et tendinum convenit; sed cum tendines inflammati sint, diutius plerumque et magis stricte in eâ persistendum est.

De Contractione Musculorum.

POST inflammationes, muscoli atque tendines aliquando rigidi nimis et contracti permanent; vel ex liquoribus in vasis obstructis, vel in telam cellulofam effusis, vel ex concretionem quâdam partium. Atque idem sæpe accidit cum muscoli qui articulum movent, nimis longe in eodem situ, sine motu manere permittuntur, vel propter inflammationem, vel propter ossa fracta, vel propter vulnera, vel ulcera partium vicinarum.

Quando muscoli omnino contracti atque rigidi per tempus longum fuerint, immobiles plerumque manent.

Si vero morbus recens sit, et muscoli motum adhuc, quantumque parvum, excerceant, spes est, eos ad munera sua pristina peragenda reduci posse; et in hoc casu, omni modo enitendum est, partes rigidas emollire et relaxare; et ut hoc fiat,

Primo,

78 DE MORBIS MUSCULORUM

1mo. Dieta sit tenuis atque humectans; et si æger robustus ac plethoricus, et musculi valde rigidi fuerint, sanguis mittendus, alvusque ducenda est.

2do. Partes effectas bis terve quotidie oleis mitioribus perfricare convenit; hæc enim olea partes rigidas quam potentissime emolliunt, lubricantque; et si cutis cum iis, per horæ quadrantem vel dimidium, perfricetur, ad interiora magis penetrant; et absorptio liquorum extravasatorum per vasa lymphatica augetur.

3tio. Cataplasmata, fomenta atque balnea, multum quoque ad partes nimis rigidas emolliendas adjuvant; et perutile sæpe est eas vaporibus aquæ tepidæ bis terve de die exponere, dum manu perpetuo perfricentur:— et proficit interdum herbas aromaticas, spiritum mindereri, vel spiritum cornu cervi, aquæ adjicere, ut vapores leniter fibras stimulent, et vim vasorum absorbentium augeant.

4to. Cum partes rigidæ, post balnea vaporosa, jam exsiccata fuerint, molissimo oleo inungi debent; et dein moveri quantum sine dolore fieri potest; non vero protinus, excercendum membrum, sed paulatim ad antiquos usus reducendum est.

5to. Interdum expidit, membra affecta granis hordeaceis, post cerevisiam confectam residuis, calide immergi, et ibidem aliquamdiu

DE MORBIS MUSCULORUM. 79

quamdiu teneri; multis pauperibus, contractione musculorum et articulorum laborantibus, hoc remedium præcepi, et lætus observavi, id iis sæpe multum profuisse.

6to. Aspertio ex alto aquarum mineralium calidarum, in partes rigidas et contractas, quam recentiores barbaro nomine *Balnei ad duccias* appellarunt, sæpe motum partibus restituit, cum alia remedia antea incassum adhibita fuerent; et exempla hujusmodi quotidie Bathoniæ et ad alias thermas occurrunt.

7mo. Cum musculi contracti articulum flexum retinent, sed se aliquantum extendi patiuntur, tum articuli post balnea et unctiones extensi fasciis atque machinis tenendi, et magis magisque quotidie movendi sunt, donec ad naturalem extensionis gradum, atque motum reducantur; et hæc methodo musculos et articulos rigidos motui atque sanitati feliciter restitutos sæpe observavi.

Quatuor abhinc annis puellam duodecem annos natam, anginâ putridâ laborantem visitavi, quæ, post anginam sanatam contractione forti musculi sternomastoidei dextri aggredebatur; venæsectione et alvi ductione præmissâ, musculus contractus, fasciis capiti circumpositis, gradatim extendebatur; et dein suasu amicæ, curatio brevi perficiebatur ter quotidie musculum contractum perfricando

80 DE MORBIS MUSCULORUM.

do ferro modice calido; dum pannus laneus inter cutem et ferrum interponeretur.

8vo. Cum partes rigidae atque tumidae sunt, et liquores in telam cellulosa[m] diffusi, expedit aliquando cucurbitulas partibus admove[re], sic ut cutis incidatur; vel emplastra vecicatoria applicare, ut humores vel per cutem evacuantur, vel per vasa absorbentia excipiantur.

Et si morbus inveteratus fuerit aliquando fonticuli, vel setacea, utilia sunt.

De Musculorum Convulsionibus.

MUSCULI motibus involuntariis præter naturam, sive convulsionibus, quam frequentissime agitantur; quæ ex multiplici causa originem ducere videntur; sed cum earum phaenomena attente contemplemur apparet, convulsiones esse naturæ conatus, vel,—Primo, ad quid acre aut irritans e corpore expellendum, vel a corpore dimovendum.—Vel secundo, ad obstructions referandas.—Vel tertio, ad sanguinem per vasa propellendum, cum nimis tarde pro conservatione vitæ per vasa fluit; sive id a plenitudine, sive a nimia vaporum inanitate provenerit.

Hinc convelluntur muscoli, si cum scalpello, vel acri aliqua substantia irritati fuerint, ad causam irritantem propellendum.—Vomitu

DE MORBIS MUSCULORUM. 81

mitu sæpe atque spasmis vexantur ægri, si calculi in ductu communi choledochō, vel, in renibus, vel in ureteribus, hæreant; et convulsionibus interdum agitantur, quorum intestina hospitium vermibus præbent; vel ubi spinæ ossium fractorum, vel corpora extranea, vel tumores nervos irritant.

Hinc convulsionēs sæpe per totum corpus late regnant, cum materia variolosa, vel aeris alia materia in vasis adhuc cum sanguine fluit.

Hinc convulsionibus interdum corripuntur, quorum vasa ita plena sunt, ut sanguis per ea libere fluere nequeat.

Et diris convulsionibus agitantur animalia ex hæmorrhagiis moribunda, cum vis cordis, et vasorum, ad sanguinis circulationem in vasis continuendam, ulterius non sufficiat.

Convulsionibus etiam tentantur muscoli ex aliis causis, non facile a nobis explicandis, qui intimam animalium structuram ignoramus; ab animi nempe affectibus, et ex levibus in sensationum organa impressionibus factis.

De Convulsionum curatione observare est, quod diversa medendi methodus instituenda sit, pro diversâ causâ, et pro diversâ ætate, atque habitu ægroti.

Si æger plethoricus fuerit, vena secanda, alvus ducenda, et medicamenta refrigerantia adhibenda sunt; et hoc modo robustos con-

L

vulsionibus

82 DE MORBIS MUSCULORUM.

vulsionibus agremos, quam citissime sæpe fanitanti restitutos vidi.

Si vero æger sit debilis, et convulsiones ex vasorum inanitate originem ducant, vires reficiendæ sunt cibo tenui sæpe adhibito; vino atque medicamentis cardiacis, præfenti ægroti conditioni accommodatis.

Si convulsi fuerint ægri ex vermibus in ventriculo, aut in intestinis*, vel ex spinis offeis, aut corporibus extraneis, vel ex tumoribus nervos irritantibus, remotâ causâ, cessant plerumque convulsiones.—Sex abhinc annis, mulier quædam paupera Nosocomium Sancti *Georgii* advenit, meum consilium petenda, tuberculum gerens molle, rubrum, pisæ semen magnitudine æquans, quod in brachio dextro externe situm erat; atque adeo sensibile ut convulsa præ dolore sæpe procidat, si a vestimento vel re aliquâ aliâ quam levissime tangeretur; suasi ut tuberculum caustico applicato exederetur; et sublato tumore statim convaluit ægra.

* Anno præterito, (1774) filia quædam, (*Lesbam* dicta,) quæ per plures annos dolore ventriculi et abdominis subinde recurrente, symptomatibus hysteris, et convulsionibus vexabatur, in Nosocomium Sancti *Georgii* admissa fuit. Post sumpta incassum varia medicamenta, suspicari incepti vermes in intestinis hospitari, et auctor fui, ut per tempus aliquod drachmam unam pulveris Stanni 4r. in die quotidie, et haustulum purgantem quarta quaque die fumeret mane; medicamentorum purgantium ope vermes decem vel duodecem dejecit, meliusque statim se habuit.

DE MORBIS MUSCULORUM. 83

Si vero morbus exoriatuꝛ ab acri quâdam materie cum sanguine mistâ, expedit interdum emplastra vesicatoria applicare; vel fonticulos excitare; vel setaceâ facere, ut per ea materies morbida evacuetuꝛ.

Cum vero convulsiones, ex variis causis originem ducentes, late sæpe per corpus vagentur, et totum hominem vehementer agitent, diversa remedia ad eas sedandas utenda sunt.

Et aliquando recte dantur medicamenta anodyna, quæ nervorum spasmos leniunt; qualia sunt moschus, castoreum, camphora, oleum animale, liquor anodynus, gummi fætida, &c.——Interdum opium largâ dosi, ad sensationes omnes obtundendas, et spasmos solvendoꝛ.

Aliquando sanguis mittendus est, vel cucurbitulæ admoventæ, alvusque ducenda.

Balnea sæpe utilia sunt; et convenit partes aquâ calidâ fovere, ac oleo inungere, manibusque perfricare *; et interdum eas firmas

* *Galenus* dum in Palæstrâ exercebatur, divulsum habuit acromium a claviculo; Palæstræ magister luxatum humerum credens, summâ vi, et repetitis vicibus distrahebat partem; ut nempe restitueret os luxatum; distractis tam enormi vi musculis, sensit *Galenus* instare sibi convulsionem, jussitque totam diem et noctem oleo calido partem perfundi; testaturque quod dum vel modico tempore intermitteretur olei affusio, sentiret illico musculos cervicis distendi, et instare convulsionem. Vide *Galen. Comment. 1m. in Hippocrat. de Articulis.*

84 DE MORBIS MUSCULORUM.

faciarum ope tenere †. Ac interdum proficit ægrotum quotidie in aquam frigidam immergere ‡.

Prodest quoque aliquando cutem aut fermentis, § aut sinapi adurere; vel repetitis ignis electricæ ictibus stimulare, ut spasmus musculorum solvantur.

† *Baro Gerardus Van Swieten* memorat casum puellæ nobilis, cujus genus nervosum adeo irritabile erat, ut a minimo sono, vel lumine vividiori illico convellebatur, miros motus cum lacerationis sensu in abdomine sentiens; nec ferulacei succi, nec adeo salubre in his casibus castorei virus proderant; dum autem fasciis crura femora, totumque abdomen ad mammas usque firmabantur, remisit statim molestum malum; et datis idoneis remediis convaluit. Per menses tamen sic, instar Mumie Ægyptiacæ fere fasciis circumdatis, vixit non invita, cum illico tantum inde sentiret solamen. Vide *Gerard. Van Swieten, Comment. in Boerhaav. Aphorism. vol. 1. page 35.*

‡ In morbo convulsivo, Chorea Sancti Viti dicto, nihil unquam magis proficuisse vidi, quam quotidiana in aquam frigidam immersio; dum æger quotidie mane & vesperi vel ter quaterve in die fumeret bolum confectum ex granis iii. iv. vel v, camphoræ et conservæ rosarum, q. s. super bibendo uncias ii, vel iii, infusionis radicis valerianæ sylvestris.

§ Pater meus, in Prælectionibus suis Anatomicis quotannis Edinburgi habitis, narrare solebat se vidisse dominum quemdam (*Forbes* dictum,) qui per longum tempus convulsione, sive contractione, musculorum dextri faciei lateris laboraverat; multisque incassum usus fuerat remediis, a se ipso et ab aliis medicis præscriptis; donec suasu amici, extremitatem inferiorem auris ferro candente adureret; quo subito convulsio sive contractio musculorum faciei cessavit, nec morbus rediit unquam.

Morbi

Morbi convulsivi multi numerantur, sed pauca tantum in præsentī de *Spasms* atque de *Tetano* summatim observare propositum est.

De Spasms.

Spasmus, *Φυσαδης*, a Græcis nominatus, est contractio subita, involuntaria, et præter naturam, quæ musculos manuum, pedum, et crurum sæpius, nonnunquam tamen musculos aliarum partium, summo cruciato corripit.

In sanis hominibus plerumque provenit ex conatu quodam, musculos movendi forti et voluntario; additâ aliquando causâ quâdam leviter irritanti; & in ægrotis ex materiâ aliquâ morbi in musculos depositâ, juncto nixu ad musculum movendum voluntario.

Hujusmodi Spasmi longe plus doloris, quam periculi plerumque habent; statimque sæpe profligantur, musculos contractos, vel ope musculorum antagonistarum, vel manûs extendendo. — Sin vero musculi affecti, ex situ, facile extendi nequeant; vel Spasmi extensioni non cesserint, usui erit, partem affectam manû vel panno laneo molli perfricare, vel oleo calido inungere.

Si vero Spasmus pertinax fuerit, vel si musculos respirationi inservientes, vel musculos abdominis corripierit, confert sæpe ægrum in bal-
neum

86 DE MORBIS MUSCULORUM.

neum tepidum immittere; & si morbus urgeat, & æger plethoricus sit, expedit interdum venam secare, & alvum leni medicamento laxante, vel clysmatibus ducere; & etiam opium, moschum, vel alia medicamenta quæ nervorum sensationes obtundunt, & Spasmos solvunt adhibere.

De Tetano.

Tetanus morbus est qui rigore quodam musculorum, immobilem primo maxillam inferiorem, & dein rectam, & immobilem cervicem intendit.

In regionibus calidis idiopathicus frequenter occurrit; in his vero rarius; licet homines sæpe post contusiones, & vulnera etiam lævia adoriatur.

Hoc nullus importunior, acutiorque morbus est; intra quartum diem sæpe tollit; & pauci tantum, eo correpti, evadunt.

Sanguinem mittere & alvum in initio ducere plerumque convenit; & cervicem satis diu perfricare, & subinde oleo calido perinungere utile est.

Balnea vero, et opium largâ, et sæpe repetitâ dosi adhibitum, pro palmariis in hoc morbo remediis habentur; si vero vehementius dolor crevit, admovendæ etiam cervicibus cucurbitulæ sunt, sic ut cutis incidatur; et si per hæc parum proficiatur, aliquando expedit

expedit emplastrum vesicatorium nuchæ applicare, aut cutem ferramentis adurere.

In tertio volumine Commentariorum Physicorum et Medicinalium, Edinburgi editorum, salivatio unguentum mercuriale cuti perfricando excitata, juncto opii usu, ad hunc morbum sanandum summopore laudata est; et dicitur plures Tetano laborantes in insulâ Jamaicensi, ab eâ sanitati restitutos fuisse; et ibidem historia casus, a fratre meo narratur, ubi morbus eâdem medendi methodo levatus fuit.

Quæ ulterius de usu mercurii in hoc morbo didici, nunc dicere liceat.

A tempore quo tertium hoc commentariorum volumen editum fuit, unum tantum Tetani casum mihi contigit videre, ubi occasio data fuit unctione mercuriali utendi.

Homo triginta octo annos natus, die quintâ a vulnuscule frontis lanceolâ facto, rigore musculorum maxillæ inferioris corripiebatur; et die duodecimâ ad eum visitandum vocatus fui; rigor aderat maxillæ inferioris, et signa jam Tetani se manifestare inceperant. — Alvus medicamentis purgantibus, atque clysteribus laxata fuit; opium repetitis dosibus adhibitum; salivatio ab unguento mercuriali, cuti perfricato, excitata; bis de die in aquam calidam descendebat; et collum atque spina vertebrarum in die continuo fere oleis et unguentibus perfricata fuit, sed omnia incassum; die enim decimâ quartâ

88 DE MORBIS MUSCULORUM

quartâ fatis cessit. In examinando vulnusculo frontis, post mortem, ramus fatis magnus nervi frontalis ad latus vulnusculi percurrere inventus est; et probabile videtur morbum, ab irritato hoc nervulo originem duxisse; in fundo vulneris os nudum et asperum et leviter carie affectum fuit.

Dominus FRENCH, chirurgus ad navem bellicam regiam, *the Levant* dictam, mihi sequentem historiam hominis, hoc morbo laborantis, literis scripsit. “ Die primâ mensis Martis, A. D. 1770, cum navis ab insula Jamicensi, ad Britanniam reverteret nauticus quidam, STEPHEN DANIEL, clavi inter ossa metatarsi pedis dextræ vulneratus fuit,—die quartâ, a vulnere inflicto, maxilla inferior fortiter contrahebatur; et die nonâ, Tetano correptus fuit.—A tempore quo prima signa maxillæ contractæ apparuerunt, fomenta humida pedi admota, et dein cataplasmata emollientia applicata fuere,—sanguis missus;—alvus quotidie laxata; et julepum e moscho cum tincturâ Thebaicâ libere fuit adhibitum,—et die nona guttas lx tincturæ thebaicæ omni horâ assumpsit.

Die undecimâ, cum omnia in pejus ruerent, usus unctionum mercurialium inceptus est; et sexaginta solum guttulæ Thebaicæ tincturæ datæ fuere, horâ somni.—Die 14tâ incipiente ptialismo, morbus levatus fuit; et dein continuato unguenti mercurialis usu

per

DE MORBIS MUSCULORUM. 89

per diem unum aut alterum, donec saliva libere fluebat, cito convaluit.

Et Chirurgus quidam celebris mihi narravit; se duos homines, tetano laborantes, sanitati a ptyalismo restitutos vidisse.

Anno 1772 ingeniosus et honestissimus vir dominus RICARDUS GLOSTER, M. D. (A. D. 1773 defunctus,) in insulâ Anteguâ vitam degens, sequentem historiam mihi literis transmisit.

Serva quædam nigra, die 12mâ mensis Decembris, anni præteriti (1771,) tetano corripiebatur, meamque opem imploravit.— In morbi initio remedia vulgo data adhibui; et ægra intra dies nonas 260 grana opii sumpsit; et dein bolum, paratum ex granis decem opii cum parte æquali moschi, quater in die devoravit. Cum vero per hæc parum proficeretur unctionis mercurialis periculum facere decrevi; et jussi, ut quotidie, mane et vespere, drachmis duabus unguenti mercurialis fortioris cutis perfricaretur; et ut ægra quotidie ter in die fumeret bolum compositum ex moscho et opio.—Die abhinc quartâ ptyalismi signa observata sunt, et jam melius se habere incepit,—intra paucos dies morbus levatus est, et dein cito sanitati restituta fuit. *

Medicus

* Dominus *Gloster*, in eâdem Epistola observavit,—
1mo. Se plures ægrotos tetano laborantes magnis & repetitis opii dosibus sanitati restituisse. — 2do, Ægros
M duran

90 DE MORBIS MUSCULORUM.

Medicus alius, qui rem medicam in insulâ Anteguâ fecerat, mihi narravit, se duos homines ibi tetano laborantes vidisse, qui unguento mercuriali perfricabantur, donec ptyalismus excitaretur; ægri vero non exinde adjuti, et a malo victi fuerunt.

Hæc sunt quæ de usu mercurii dicenda habui, et unum tantum aliud remedium nunc memorem, ictum nempe ignis electricæ cervicibus atque maxillis ubique admotum, qui plures hoc morbo laborantes adjuvasse dicitur.—Semel tantum hoc remedium in tetano tentatum vidi.—Homo jam ex aduſtionibus moribundus tetano aggrediebatur; mane ictum electricum sæpe in maxillam inferiorem accipiebat sine ullo levamine mali; vesperi vero post tertium ictum electricum maxillam libere movebat; morbus vero cito rediit, et intra 24 horas animam expiravit,

De motu Cordis, atque Sanguinis.

COR vitæ et circulationis sanguinis organum primarium, in medio thoracis inter

durante tetano majorem opii quantitatem fumere posse, quam in aliis plerisque morbis; seque aliquando grana cxx. (dr. ii.) intra horas 24 eodem homini dedisse, nec cerebrum exinde multum affectum esse videbatur.—3tio. Duos homines dolore ventris, (*the dry belly-ach* dicto,) super excruiatos a malo liberatos fuisse fumendo mercurium kali ammoniaco extinctum, et opio conjunctum: postquam medicamenta antispasmodica, celeberrima habita, irrita adhibita fuerant,

pulmones

pulmones situm, a quatuor magnis vasis pendulum est, capsulâque membranosa, Pericardio dictâ, inclusum.

Pericardium, pleuræ continuum, laxè ubique cor ambit, et ex tribus tunicis componitur; quarum interior interne progrediens, super cor surrepit, membranamque ejus exteriorem facit.

Pericardium cum diaphragmate, mediastino, vasisque magnis connectitur; ne in variis corporis motibus cor a sede suâ demoveatur; quod sine vitæ præsentaneo periculo contingere non potest.

Facies interna pericardii, externaque cordis liquore tenui, ab arteriis exhalato, continue humectatur; ut cor semper lubricum et motui idoneum sit; quantitasque superflua a vasis lymphaticis resorbetur, ne nimio humore obruatur.

Cor ipsum musculus cavus est, arteriis, venis, vasis lymphaticis, nervisque numerosis instructus.—Septo medio in duas cavitates bipartitur, quarum unaquæque in partes duas, auriculum nempe, et ventriculum dividitur.

Auricularum substantia tenuis et muscularis est; ex columnis quasi lacertosis, cum interjectis fulcis composita; auricula dextra magna, sinistra parva est.

Ventriculorum vero substantia crassa atque fortis fit; composita ex innumeris fibris muscularibus

cularibus firmis, varie inter se intertextis; Dexter sinistro capacior, sinister vero crassior acrobusiore est. Ventriculi intus columnis carnis muscularibus, valvulisque ad sanguinis reditum in auriculas, sinusque venosos impediendum, instructi inveniuntur.

Ventriculus sinister aperit in aortam; dexter in arteriam pulmonalem.—Venæ pulmonales sanguinem suum in sinum venosum et auriculam sinistram infundunt.—Venæ cavæ in sinum venosum dextrum et auriculam dextram.

Omnibus jam notum est, sanguinem nostrum perpetuo, dum vita durat, moveri; et a corde sinistro in arterias, et ab arteriis in venas propelli; per venas ad cor dextrum rediturum; sanguinemque dein a corde dextro in arteriam pulmonalem propulsum, per venam pulmonalem in cor sinistram iterum referri*——Huncque sanguinis motum, circula-

* Circulatio sanguinis in foetu, utero contento, ob respirationis defectum, et pulmonum quietem, alia ratione contingit, quam in adultis hominibus; in illo, sanguinis tantummodo parva copia per pulmones transagitur; pars enim per foramen ovale, pars per canalem arteriosum ad sinistram cordis ventriculum et aortam transit, et tantum solummodo sanguinis per vasa pulmonalia transit, quantum ad nutriendum pulmonem sufficit. Cum vero foetus semel aërem inspiraverit sanguis facilius ac majori copiâ in pulmones fluit, ac majori dein vi et copiâ ad cor redit; quibus iter sanguini per *canalem arteriosum*, (sive vas quod ab arteriâ pulmonali ad aortam, in foetu adit,) atque per foramen ovale cordis sensim obturatur.

culationem vocatum, primum in hoc ipso Theatro, sociis hujus Collegii ab illustrissimo *Harveio* demonstratum fuisse.

In hoc sanguinis motu sequentia a summis Anatomicis observata fuere phænomena, in animalibus vivis dissectis, præcipue in junioribus, quæ diutius vitam, aperto pericardio, sine respiratione tolerant.

1. Ambo sinus venosi, auriculæque simul implentur sanguine a venis, ac turgent; et eo ipso puncto temporis ventriculi se contrahentes sanguinem expellunt; duasque magnas arterias, aortam et arteriam pulmonalem, sanguine replent; Hæcque cordis contractio summâ cum celeritate, et cum manifestâ fibrarum corrugatione peragitur; atque cor brevius, crassius, duriusque fit, apexque ad basim accedit.

2. Simul ac hoc peragitur, utrique sinus venosi, auriculæque se contrahentes, sanguinem intus contentum in ventriculos expriment; eodemque tempore arteriæ se contrahunt, motuque suo oscillatorio juncto motui a corde accepto, sanguinis quantitatem in

Celeberrimus *Hallerus* observat, *Canalem arteriosum* cito aboleri, et fere intra annum.

Foramen inter cordis auriculas, *ovale dictum*, in foetu apertum, valvulâ obtegitur, et vi sanguinis ad cor sinistrum redeuntis et contra valvulam ruentis sensim obturatur; attamen, plus minus, hoc foramen apertum in adutorum cadaveribus sæpe vidi.

Venas

venas propellunt; ubi ope valvularum, et fabricâ ipsarum venarum, ac compressione muscutorum inter quos decurrunt venæ, motus sanguinis ad cor dextrum redeuntis acceleratur; dum motus sanguinis, per pulmonales venas ad cor sinistrum redeuntis, alternâ dilatatione et contractione pulmonum promovetur.

3. Quando vero vires vitæ deficere incipiunt, pulsationes cordis interruptæ fiunt; auriculæ ab influxu sanguinis venosi perpetuo irritatæ, per tempus aliquod palpitant; et dein fortiter se contrahunt, ventriculosque sanguine replent; statimque ventriculi quam celerrime contrahuntur, et sanguinem expellunt; quiescit dein eorum motus, donec tantum adsit sanguinis in auriculis collecti, quantum ad superandam ventriculorum resistenciam sufficit.—Et quo animal morti propinquius, eo tempora inter ventriculorum contractiones longiora sunt; donec omnis cordis motus cessaverit, animalque vitam cum morte commutaverit.

Hoc modo movetur sanguis in vivis animalibus; et hoc modo, in moribundis motus ejus tandem cessat; ac quæri nunc potest, quæ est causa motus hujus perpetui sanguinis in vivis et sanis animalibus? et quomodo cor sine ullo mentis imperio per totum vitæ decursum suos motus continuat, nec unquam lassetur aut doleat a tanto labore, quem nullus alius musculus, per horam unam aut alteram, ferre potest?

Natura

Natura musculis animalium dedit vim irritabilem, præter sensationem quam a nervis habent; hæcque vis irritabilis major et diuturnior cordi, quam ulli aliæ corporis parti infidet. Cor enim, e corpore viventis animalis avulsum, resectisque nervis palpitat, motumque suum per tempus aliquod continuat; ac in iis animalibus quibus sanguis friget, ventriculusque unicus est, longe pertinacius vivit, et per horas pulsat; cumque omnis motus jam cessaverit, si cor irritatum sit fotu, vapore, vel injectione liquoris aquei in motum iterum revocari potest; in vivis igitur animalibus sanguis per venas ad cor, adeo irritabile, perpetuo rediens, alterne auriculas ventriculosque replet, irritat, ac stimulo suo contrahere facit; adeoque, dum vita durat, cor sine ullo mentis imperio continue movere pergit, nec lassetur unquam, quia huic usui a summo Creatore designatum fuit.

De Modis quibus renovatur Sanguinis Motus, cum Pulsatio Cordis, et Arteriarum jam, per tempus aliquod, cessare visa fuerit.

Summa hæc irritabilitas cordis causa est, cur sæpe renovatur sanguinis motus, cum pulsus arteriarum ulterius sentire nequeat in hominibus lypothymiâ correptis, in submersis

mersis, in suffocatis, et in aliis; postquam enim pulsatio cordis jam cessaverit, chylus adhuc per tempus aliquod secerni, et in venam subclaviam perfundi pergit; dum sanguis venosus ab ipsâ venarum fabricâ ac structurâ, atque a vasorum elatere, aucto per frigus quod a motus cessatione oritur, versus cor propellitur, novoque chylo permixtus cor stimulat, atque in motum iterum, sine ullâ aliâ causâ, sæpe incitat.

Si vires vitæ, per se, nimis debiles sint, quam ut sanguinem versus cor vi sufficiente propellent natura variis modis adjuvanda est, ad motum cordis, vitamque ipsam revocandam.

1. Nares salibus volatilibus, vel plumulâ irritandæ, ut sternutatio excitetur; quæ est motus convulsivus, (sive naturæ conatus,) in quo diaphragma, muscoli abdominales, et omnia respirationis organa fortiter agunt, ut aërem ex pulmonibus summâ vi per nares propellant; materiamque membranam narium irritantem expellant; hâc enim alternâ dilatatione et contractione pulmonum, motus sanguinis in vasis pulmonalibus acceleratur, et sanguis cordi refluit magnâ satis vi et copiâ ad motus suos renovandos, si vita non omnino extincta fuerit.

2. Et ex eâdem ratione, si motus cordis diu cessaverit, et fibræ jam minus irritabiles fuerint, convenit aliquando alterne aërem in
pulmones

pulmones inflando, pectusque manu comprimendo, respirationem naturalem imitare.

3. Medicamenta volatilia et stimulantia temporibus, cubitis, aliisque partibus perfricanda, ut fibræ et vasa languida in motum cientur; et ut pars eorum, per venas valvulosas lymphaticas resorpta, chyli, atque sanguinis cordi redeuntis stimulum augeat.

4. Cutis ubique fricanda est, ut motus sanguinis in venis cietur; omnis enim frictio, et pressura venarum, ob earum valvulas, unice reditui sanguinis ad cor impenditur.

5. Abdomen, præcipue, manu perfricandum et commovendum est, ad absorptionem et motum chyli in sanguinem accelerandum;—ad sanguinem in venâ cavâ inferiori, et in venis hepatis versus cor propellendum;—ad secretionem bilis, et liquorum aliorum gastricorum promovendam;—ad diaphragma irritandum ac in motum ciendum;—atque ad pulmones, partesque alias pectoris conquassandas.

6. Corpus aliquando omni modo agitandum est, ut motus fluidorum ubique promoveatur.

7. Interdum vena secanda ut sanguis facilius per vasa fluere permittatur.

8. Et cum pulsus jam sentire, sensusque redire inceperint, si ægrotus deglutire possit, summo usui est, guttulas aliquot spiritûs alicujus volatilis, vel spiritûs *Lavendule*,
N aqua,

98 DE PULSIBUS ARTERIARUM.

aquâ mixtas, vel remedia alia stimulantia ad fibrarum ac vasorum motum vitalem revocandum adhibere.

Ex historiâ medicâ, et ex quotidianâ experientiâ, apparet, multos lypothimiis correptos, et submersos, et suffocatos, qui jam per tempus aliquod ab amicis pro mortuis habiti fuere, in vitam quasi revocatos fuisse, methodis jam dictis per horam dimidiam, vel per horam unam, aut alteram, vel diutius continuatis.

Hæc de methodis cordis motum, cum jam cessaverit, renovandi sufficiant, et nunc pauca de pulsibus arteriarum dicere propositum est.

De Pulsibus Arteriarum.

SANGUIS ex cordis sinistro ventriculo in aortam, et dein in arterias cæteras corporis propulsus, diametros earum dilatat; arteriarumque fibras irritat; statimque fibræ circulares se contrahunt, ac tantum sanguinis ex arteriis expellunt, quantum super medium sui diametri modum a corde acceperant. Et hæc alterna dilatatio et contractio arteriarum, quæ a motu sanguinis pendet, *pulsus* vocatur.

Hinc pulsus est mensura virium, quas cor sanguini impendit; cum sit earum virium proximus et plenus effectus. — *Magnum pulsum* facit arteriarum plenitudo, cum mag-

nâ vi cordis conjunctâ.—*Parvum* inanitas arteriæ, et minor unda a corde submissa,—*durum* stimulus, obstaculum motui sanguinis, vis cordis aucta, una cum sanguine crassiore, vel arteriarum rigiditate—*celerem* stimulus, obstaculum, cor plus solito irritabile.

Numerus pulsuum, intra certum temporis spatium, variat in homine, in diversis ætatis gradibus.—In infantiâ celerior multo est, quam in senectute; et quo quis junior, eo cor magis irritabile, et levioze stimulo in motum cietur. Variat etiam in diversis diei temporibus; et igitur pulsus numerari debet vel tempore somni, vel mane cum quis primum e lecto exsurrexerit; cor enim quod mane sexagies pulsabat, a motu muscolari, a stimulo potus atque cibi assumpti, ac a variis animi affectibus, per diem ita acceleratur ut vesperi sæpe octagies vel nonagies pulsabit; somno vero ac quiete motus cordis iterum lentior fit.

Intra spatium minuti horæ pulsus arteriarum in variis ætatis gradibus sic numerantur.

In infantibus recenter natis numerus pulsuum est a centum et triginta, ad 140.

Post tertium vel quartum mensem, et per totum annum primum, cor plerumque pulsat centies et vicies, pulsusque ejus rarissime centum et decem pauciores sunt; levissimâ tamen causâ accelerantur ad numerum pulsuum infantis recenter nati.

100 DE PULSIBUS ARTERIARUM.

Ab anno secundo ad tertium pulsus plerumque numerantur a nonaginta ad centum et viginti.

Et dein, progrediente ætate, sensim cordis pulsatio tardior fit, donec circa annum decimum quartum vel sextum numerus idem fit, ac in homine adulto; cor tamen magis tunc irritabile, et motus ejus leviori causâ acceleratur.

Numerus pulsuum in *homine adulto* varius est, in diversis hominibus; in plerisque vero pulsationes cordis a sexaginta ad septuaginta numerantur. In quibusdam vero ad quinquaginta tantum et quatuor vel sex; et in aliis ad octoginta vel plures.—Notus mihi erat quidam, in quo cor octogies et quater; et alter, in quo cor nonagies et sexties, dum optimâ frueretur sanitate, pulsabat; et si quando, in hoc, pulsuum numerus minor octoginta fuit, semper ægrotabat.

Senectute pulsus sæpe tardior fit; et cor aliquando quinquagies vel quadragies solum pulsabit; ac in *ultima senectute* cum vires vitæ jam deficere inceperent, dicitur pulsus aliquando viginti, et aliquando duodecem solum numeratos fuisse.

In plerisque sanis ac vegetis hominibus pulsus fortis, in quibusdam vero debilis est. In judicando tamen de vi pulsûs, cavendum est, ne in errorem deducemur a situ vel magnitudine arteriæ singulari.

In sanitate pulsus plerumque æqualis et regularis est; in quibusdam vero intermittens observatur.

DE PULSIBUS ARTERIARUM. 101

observatur. Nota mihi fuit foemina generosa, cujus pulsus in sanitate intermittebat; si vero febre correpta esset regularis fiebat; ac primum dein signum ad bonam valetudinem recursus intermissio fuit pulsationum cordis *.

Si febris accedat, motus cordis acceleratur; et in omni fere febre numerus pulsuum diversus est.

In initio febrium vasa aliquando adeo sanguine repleta sunt, ut cor et arteriae libere se contrahere non possunt; sanguine vero e venâ misso, augetur et vis cordis et numerus pulsuum; cujus exemplum notatu dignum narrat celeberrimus SYDENHAMUS; (Vide *Sched. Monit.*) ubi apertâ venâ et sanguine paulo copiosius educto emicuit febris, quâ vehementiorem nondum SYDENHAMO vidisse contigerat, et quæ non nisi tertiæ vel quartæ demum phlebotomiæ cessit. Casus similes sæpe vidi, in praxi enim quotidie occurrunt.

In initio febrium ubi ventriculus vel intestina, vel partes aliæ valde sensibiles, inflammatione corripuntur, pulsus sæpe celer parvusque est; et totum systema vasculosum spasmo affectum esse videtur.---Misso vero sanguine pulsus statim fortior, plenior ac velocior fit; & in casibus hujusmodi morbus

* Casus similes duo enarrantur a celebri medico G. HEBERDEN, in *Medical Transactions*, published by the College of Physicians in London. Vol. ii, page 31.

plerumque

plerumque repetitis venæsectionibus levandus est.

In febribus, ubi sensorium commune afficitur, vel æger comate laborat, pulsus aliquando ex minuta sensatione et irritabilitate partium vix acceleratur.—Et interdum in febribus ubi bilis vel aliæ sordes in ventriculo vel in intestinis collectæ sunt, pulsus tardior fit; cujus memorabile exemplum anno præterito (1774,) vidi; cor in homine febre laborante centies et quater intra horæ minutum pulsabat; die vero febris nonâ ægrotus de anxietate atque nausæâ conquestus, pulsusque tardior factus est, ac pulsationes solum quinquaginta numeravi; dato vero leni medicamento emetico magnam bilis quantitatem evomuit; sumptâque dein dosi unâ aut alterâ medicamenti laxativi nausea atque anxietas circa præcordia levabantur, corque tunc nonagies pulsabat. Febris per sex septimanas duravit, ac intra hoc tempus bilis quater magnâ copiâ collecta fuit, pulsusque tunc semper tardior fiebat; et evacuata bile iterum accelerabatur. Cum jam sanitati restitutus fuerat hic ægrotus, pulsus suum numeravi, corque septuagies intra horæ minutum pulsavit.

In quibusdam febribus numerus pulsuum est ab octoginta, ad nonaginta; nec tunc morbus vacat periculo.—In aliis ab centum, ad centum et viginti; ac medici quidam celebres affirmarunt hominem, febre laborantem,

DE PULSIBUS ARTERIARUM. 103

tem, cito moriturum si numerus pulsationum cordis centum et quadraginta exsuperet; interdum tamen natura adjuvat, et ad bonam valetudinem recursus est. Observatu dignum est, pulsus centum et quadraginta sæpe vix numerari posse, quia vaccillantes ac inæquales sunt; at ubi æquales et regulares fuerant aliquando ad centum et sexaginta, vel etiam octoginta, numerati fuerunt.

In febribus inflammatoriis, si post repetitas venæsectiones symptomata non leventur, neque pulsus tardior fiat, in multo periculo versatur ægrotus.

In febribus petechialibus malignis, et in anginâ ulcerosâ putridâ pulsus plerumque a centum ad centum et decem numerantur mane; vespere vero centum et viginti, vel triginta, vel etiam quadraginta; pulsusque in his morbis ut plurimum parvus ac debilis est.—Si alia symptomata periculum non minuentur, non admodum timendum a solâ pulsus velocitate, quando numerus centum et viginti non exsuperat.—Si vero mane centum et triginta, vel quadraginta cordis pulsationes intra minutum horæ numerantur, summopere periclitatur ægrotus.

Pulsus intermittens in febribus plerumque signum malum est, si intermissiones frequentes et longæ fuerint; præcipue si alia febris symptomata pejora fiant, tempore quo pulsus intermittens observatur.—Notandum tamen est intermissionem pulsus non semper pro
signo

signo malo habendum esse; post enim quartam, quintam, decimam, vel vigesimam quamque cordis pulsationem quotidie in febribus occurrit, licet morbus ad sanitatem redeat, sine ullo malo symptomate exinde secuto, neque causa intermissionis nobis cognita sit.—Observatur etiam sæpe pulsus intermissio, si ægrotus torminibus ventris vexetur; et antea quam diarrhæa supervenerit; atque post dosin rhabarbari sumptam.—Pulsusque aliquando intermittit et respiratio difficilis fit, ante crisin per sudorem.—Ac in febricitantibus, ætate provectis, longas sæpe pulsuum intermissiones notavi, post tertiam vel quartam quamque arteriarum pulsationem, licet febris nullis malis symptomatibus stipata fuerit; Fœminam generosam septuagenariam, febre laborantem sæpe visitavi, cujus pulsus semper intermittit, simul ac febre corripitur; et moribundæ pulsui, potius quam febricitantis similis est; idemque in plurimis aliis senescentibus observavi.—An in talibus ægrotis pulsus intermittens ex incipiente virium vitalium defectu oriatur, dicere non audeo? aliquando enim pulsus huiusmodi in hominibus, quorum vires adhuc integræ sunt observatur; cujus paucis abhinc annis, (A. D. 1772,) exemplum notatu dignum vidi. Vir generosus quinquagenarius, qui optimâ sanitate per multos annos fructus fuerat, subito dolore acutissimo ad stomachi regionem infra cartilaginem xiphoideam, et nausæâ, atque vomitu aggrediebatur; post tres venæsectiones, et
 datas

DE PULSIBUS ARTERIARUM. 105

datas aliquot catharticum doses, remediaque anodyna dolor levatus est, atque die tertiâ bene se habere videbatur; die vero quartâ mane, licet respiratio libera et æqualis esset, seseque bene habere credideret, pulsus post omnem secundum et tertium ictum intermittebat; et vacillans, ac moribundi pulsui adeo similis erat, ut cito moriturum hunc hominem crediderim, si de anxietate circa præcordia et de respirandi difficultate conquestus fuisset; datis quibusdam medicamentis cardiacis, et applicato emplastro vesicatorio, post horas quinque vel sex pulsus regularis iterum factus est; et ægrotus cito sanitati fuit restitutus. Causa intermissionis pulsus in hoc ægroto mihi certe ignota est, et ne quidem de eâ conjectare possum.

Pulsus quoque varie afficitur, et irregularis fit ex morbis pericardii atque cordis.—Mollis, frequens, et parvus est, ubi structura cordis sive immodice flaccida evaserit, sive hic illic in suis fibris fracescere inceperit; sive restagnans humor in pericardio collectus fuerit.

Inæqualis, parvus et intermittens observatur,—si tanta humoris copia in pericardio contineatur, quanta fere in eo contineri potest,* — si pericardium cordi adhœ-

* Vide plura exempla aquæ in pericardio collectæ in *dissertatione mea de hydropse*, an essay on the dropsy dictâ. Page 185, Edit. tertia.

106 DE PULSIBUS ARTERIARUM.

reat,*—si polypi in corde vel in vasis magnis formentur, †—si cor ipsum, vel ventriculi, vel auriculæ ejus mole augeantur ab obstructionibus in vasis pulmonalibus, vel in aortâ formatis, aut ab aliâ quâcunque causâ, ‡—vel si iter sanguinis in aortam vel in arteriam pulmonalem angustatum sit, a valvulis illarum arteriarum ossis vel cartilagineis factis.

In

* Casus hujusmodi quotidie in Nosocomiis occurrunt. —Anno 1765 virginem quandam visitavi, quæ dolore pectoris et spirandi difficultate laboravit; cujus pulsus parvus celer et inæqualis erat; atque, a motu, palpitatione cordis vexabatur; post multas misérias passas animam expiravit. In cadavere, cor pericardio adhærens inventum fuit, ac ventriculus & omentum rubrum & inflammatum. —Spina dorfi adeo antrorsum incurvata fuit, ut integumenta anteriora abdominis, infra cartilaginem xiphoeideam, tetigerit, et sanguini iter peraortam descendentem angustaverit, atque causam malorum omnium in hac virgine fuisse videbatur. —Anno 1771, homo quidam ægrotus in Nosocomio Sancti *Georgii*, magna spirandi difficultate atque tussi laboravit; cor fortiter in pectore pulsabat, atque a motu palpitatione cordis molesta admodum fiebat; a malo tandem victo ægroto, in cadavere cor mole auctum et pericardio adhærens inventum est, pulmones tuberculis ac ulceribus repleti, pleuræque adhærentes.

† Vide Historias polyporum in corde, et in vasis magnis in *Boneti sepulchreto anatomico, Schenkii observ. &c.*

‡ Paucis abhinc annis vir quidam generosus febre, rheumatismo, ac dolore pectoris aggrediebatur; misso e venâ sanguine, sumptisque medicamentis quibusdam levabantur et febris et dolores rheumatici; dolor vero in pectore permanebat: Post tempus aliquod ægrotus spirandi difficultate, ac palpitatione cordis vexari quoque incepit; quæ mala quotidie ingravescebant; et ægrotus per tres septimanas ante mortem, non nisi rectâ cervice spiritus.

DE PULSIBUS ARTERIARUM. 107

In omnibus illis cordis vitiis, quæ a se invicem ante cadaveris inspectionem rarissime pro certo distingui possunt, ægroti sæpe a motu, et a cibo potuque assumpto, ac ab animi affectibus, cordis palpitatione fortiter tentantur; ingravescitque motus cordis ad tremorem fere usque, una cum spirandi difficultate, ac sensu doloris et oppressione ad sternum; quæ tamen symptomata aut omnino, aut maxime ex parte, evanescent, quando ægrotus moveri desinit et quieti se tradit.

De Febre.

Acceleratus motus sanguinis, ortum ducens a causâ quâdam fibras atque nervos stimu-

spiritus trahere, nec in lectum decumbere potuit; dolorque in pectore acutissimus factus est, ac palpitatione cordis adeo fortis, ut pectus elevare videretur; et tandem œdematosi factis cruribus, ac, gangrænâ superveniente, mors et vitæ, et miseriarum viri optimi finem fecit. In cadavere cor, duplo naturali majus, pericardio ubique adhæsit; auricula dextra multum dilatata fuit, ventriculus vero dexter naturalis magnitudinis; auricula sinistra naturali non major, ventriculus vero ad inmanem molem fuit extensus; et magnam partem cordis, adeo mole aucti, fecit; cava cordis sanguine nigro fluido repleta fuere; pulmones atque viscera abdominalia sana. Anno præterito (1774) in cadavere hominis, qui, durante vitâ, phthisi pulmonali, hydrope et palpitatione cordis laboraverat, pulmones tumoribus, ac ulceribus seatebant, et ad apicem cordis saccus erat polypo repletus, qui in ventriculum sinistrum cordis aperuit: Facie exteriore cordis, visus est hic saccus cordis apici additamentum fuisse. An saccus hic naturalis fuit, an morbo genitus dicere non audeo.

lante, five ea sit, sanguis ipse acrior factus a materiâ quâdam in eum absorptâ, vel in eo natâ; five ea sit inflammatio orta ab injuriâ quâdam externâ, vel a corpore quodam extraneo in parte aliquâ hærente, febris vocatur.

Cum attente febris phænomena et effectus contemplemur, apparet, febrem naturæ esse conamen, vel ad mitem naturalem fluidorum temperaturam, adeo vitæ et bonæ valetudini necessariam, restituendam; vel ad vasa obstructa referanda, vel ad acre quid, aut irritans e corpore expellendum.

Ab accelerato sanguinis motu augetur et calor, et rarefactio sanguinis; vasa distenduntur, fibræ tenduntur; cerebrum nervique stimulantur; celerior fit fluidorum tenuiorum expulsio, et crassiorum ex cellulis absorptio; intimaque mixtura omnium.

Hinc sanguis interdum spissus et inflammatorius evadit, interdum acris et solutus.

Et hinc debilitas,—fitis,—dolor,—anxietas,—spasmi,—delirium,—coma,—aliaque febris symptomata.

Febres vel in *sanitatem*; vel in *alium morbum*; vel in *mortem*, desinunt.

In *sanitatem*, si vis febris materiam febrilem subigat, solvat, mobilem reddat, et e corpore expellat, novique chyli mixtura naturalem mitem sanguinis temperaturam restituat.

In

In *aliū morbum*, si vis febris vasa minora partis, non vitæ immediate necessariæ, lædat; vel morbi materiam in partem illam deponat, vel materiam morbi non perfecte subigat.

In *mortem*, si motus acceleratus fluidorum, materiaque febrilis, vel ita sanguinem vitiet, vel partes vitales ita lædat, ut parum vitæ functionibus perficiendis idoneæ sint; vel si vis febris materiam morbi in partem vitæ immediate necessariam deponat, ibique suppurationem, vel gangrænam generet.

Varia febrium genera ab auctoribus numerantur, sed apprime dividi possunt in classes sequentes.

1. In inflammatorias;—2. In remittentes et intermittentes;—3. In putridas;—4. in lentas;—5. et in hecticas.

De Febris Inflammatoriis.

IN regionibus frigidis febres inflammatoriæ magis quam in calidis frequentes sunt.

In iis curandis;—missio sanguinis in primis initiis necessaria est, non semel, sed iteratis vicibus.—Ventriculus medicamento leni emetico purgandus; alvusque ducenda est, ut bilis acris alique humores putridi a corpore ejiciantur, ne a venis lymphaticis, lacteisque absorbeantur, ac febrem augeant; et in morbi cursu alvus purganda lenioribus medicamentis laxativis, et repetitis clysteribus

bus——Sanguis refrigerandus potu, tenui, acidulo, ac dietâ humectante vegetabili.—Febrisque vis atque sanguinis diathesis inflammatoria minuenda, salium neutralium, acidorum vegetabilium, et fructuum maturatorum usu; et secretiones per cutem, atque renes, promovendo medicamentis lenioribus diaphoreticis et diureticis; et emplastrorum vesicatoriorum applicatione.—Et profunt sæpe fomenta ac balnea, ad tensionem atque spasmos vasorum solvendo, et ad secretiones promovendas.

De Febris remittentibus et intermittentibus.

FEBRES quæ certis vel incertis diei temporibus exacerbantur *remittentes*; et quæ quotidie vel 2dâ, vel 3tiâ quâque die recurrunt *intermittentes* dicuntur.

Febres remittentes in nostris regionibus vere aliquando, autumno vero plerumque frequentes inter populum grassantur.

In initio convenit plerumque sanguinem mittere, et si febris fortis sit, utile est post diem unam aut alteram, venam iterum tundere; et quo sanguis magis spissus et inflammatorius, eo magis medendi methodus antiphlogistica esse debet.

In hoc morbo ventriculus atque intestina bile plerumque et colluvie putridâ replentur; expeditque vomitum elicere, alvumque re-
petito

petito medicamentorum leniorum purgantium et clysterum usu ducere. Atque commodum plerumque est, inter prima initia. eadem potus, cibi et medicamentorum genera, ac in febre inflammatoriâ, dare; si vero, progrediente morbo pulsus parvus, sanguisque solutus fiat, vinum medicamentaue cardiaca addere prodest.

Et si in morbi cursu evacuatio aliqua critica, vel per cutem, vel per renes, vel per alvum supervenerit, ea omni modo promoveri debet.

Dum febris hæc in formâ remittentis permanet, incerti admodum sunt Corticis Peruviani effectus.—Interdum enim Cortex Peruvianus morbum profligat; interdum tamen morbus vim corticis eludit.

Si vero febris intermittens fiat, cortex morbum plerumque tollit.

Febres intermittentes vere et autumnis magis aliis anni temporibus, in hac regione, frequentes sunt.

Interdum in formâ febrium continuarum, vel remittentium incipiunt, et eodem modo ac febres illæ curari debent, donec intermittentes fiant.—Interdum vero inter initia prima intermittere observantur.

In his curandis si ægrotus plethoricus, nec a febre intermissionis tempore immunis, ac paroxysmi vehementes sint, convenit plerumque in initio sanguinem mittere, et antiphlogisticam medendi methodum proseguere, donec parox-

paroxyfmi regulares, atque perfecta febris intermissio fiat; tuncque bile, et colluvie putridâ e ventriculo atque intestinis evacuata, Cortex Peruvianus morbi finem facit.

De usu corticis Peruviani in febribus intermittentibus notandum est, quod si sanguis spissus & inflammatorius sit, profitur medicamenta refrigerantia cortici addere; si vero sanguis solutus, pulsusque debilis fiat, quod expediat radicem serpentariæ Virginianæ, vinum, aliaque remedia cardiaca simul cum cortice adhibere.

Et quod, si febris intermittens alium morbum profliget, commodius interdum sit, permittere febrem suam cursum perficere, quam hanc statim corticis usu jugulare.

Observari quoque debet, febres hujusmodi interdum lenes, & post septem vel novem paroxyfmos, sponte sine Corticis Peruviani usu cessare.—Interdum vero quam pertinaces esse, vimque Corticis Peruviani effugere; tuncque commodum esse immersiones in aquam frigidam, vel repetitum medicamentorum emeticorum usum, vel cœli mutationem, vel alia remedia tentare.

In regionibus calidis febres illæ maximâ sæpe violentiâ sæviunt; et plerumque utile est sanguinem in initio mittere; et ventriculum atque intestina Tartaro emetico, et medicamentis lenioribus laxativis purgare; et quamprimum ac intermittere observantur, Corticem Peruvianum largis et sæpe repetitis dosibus

dosibus adhibere; si enim hoc inter prima intermissionis initia omittatur, febres hujusmodi sæpe continuæ statim et mortiferæ fiunt.

De Febribus Putridis.

DE febre putridâ anno præterito fuscè descriui, et igitur hoc ulterius de eâ tantum monendum habeo, quod in calidis regionibus, post purgatas vias primas, utile interdum sit, Corticem Peruvianum statim propinandum adhibere.—Et quod in India Occidentali, et in aliis climatibus sub sole calente fitis, occurrat interdum febris putrida *flava maligna* dicta, morbus harum regionum proprius, qui methodum medendi sibi ipsi propriam postulat.

De Febribus Lentis sive Nervosis.

FEBRIS Lenta sive Nervosa dicta, lentis passibus progreditur; et ad diem vicesimam primam aut ultra plerumque perdurat.

Incipit ab horrore et frigore, intercurrente quodam incerto et errante calore.

Inter initia prima ægroti infomnio, animi dejectione et summâ virium prostratione vexantur;—pulsus semper frequens, ac plerumque debilis, et interdum inordinatus atque intermittens est. Urina plerumque cruda et

P

tenuis,

tenuis, interdum tamen crassior, inspersa quasi farinâ.—Lingua mucosubalbido obducitur, et haud multum, nisi mediâ solum parte, inarescit.—Sanguis missus fluidus et solutus videtur, rarius vero inflammatorius.

Obrepat indies hoc malum, ægrotique mens leviter vanis imaginibus perturbatur, plerumque vero sine furore.—Sudores parum constantes, vel diarrhœa vires exhaustiunt.—manus tremunt, subsultusque tendinum supervenit;—tandemque pulsu sensim debiliore, & respiratione difficiliore factâ, vox faucibus hæret; et ægrotus vel comatosus moritur, vel convulsio et vitæ et morbi finem facit.

In sanitatem desinit,—salivatione,—leni sudore,—urinâ turbidâ;—diarrhœâ,—eruptionibus miliaribus,—et interdum sine ullâ evidenti crisi.

In curandâ hâc febre observari debet, parvam sanguinis missionem plethoricis et robustis in initio prodesse, largam tamen vel repetitam plerumque nocere.—Et licet ventriculum leni emetico, et intestina medicamento laxativo purgare utile sit, medicamenta tamen purgativa fortiora vires plerumque nimis exhaustire, et delirium, subsultum tendinum, aliaque mala symptomata sæpe inducere.

In hâc febre remedia salina, cardiacis lenioribus conjuncta, utilia sunt; et cum vires labefacere

labefacere incipiunt, convenit confectionem cardiacam, camphoram, radicem serpentariæ Virginianæ, vel remedia alia calidiora adhibere; vinumque generosum liberâ manu adhibere.

Profunt etiam emplastra vesicatoria capiti membrisque applicata.

In hujus morbi cursu, non æque prodest Cortex Peruvianus, ac in febribus vere putridis petechialibus; interdum tamen si remissio observetur, vel sudores vires exauriant, cortex optimo cum fructu adhibetur.

In hac, ut in aliis febribus, quo pulsus fortior, viresque majores, eo medendi methodus magis refrigerans esse debet; et quo pulsus debilior, et quo vires magis fractæ, eo vinum et medicamenta cardiaca magis necessaria sunt. Et per gradus omnes hujus febris dieta humectans vegetabilis, cum potu acidulo, optima est; fructusque æstivi maturi, utilia et jucundissima fiunt remedia, nisi alvi fluxus eorum usum prohibeat.

De Febribus Hæcticis.

FEBRES Hæcticæ ex variis causis originem ducunt, plerumque vero ex glandularum interiorum obstructione, et ex suppuratione in iis vel in aliis partibus interioribus natâ; atque de illarum curatione mox, quando de phthisi pulmonali agetur, dicendum erit.

De Pulmonum Fabrica atque Ufu.

PULMONES totam pectoris cavitatem, una cum corde occupant; ex quinque constant lobis, tribus in dextro, duobus in sinistro latere sitis; obteguntur membranâ pleuræ continuâ, substantia eorum spongiosa est, composita præcipue ex vasis sanguineis, vasisque aëreis, ab asperâ arteriâ continuatis, quæ in vesiculas sive cellulas membraneas, aëris receptacula aperiunt; ac nervis vasisque lymphaticis copiosis sunt instructæ.

Dum vivat animal, alterne pectoris cavum dilatatur, ut pulmones aëre irruente distendantur; & contrahitur iterum ut aër expellatur; atque hæc alterna dilatatio & contractio pectoris ac pulmonum ad aërem inspirandum, iterumque expirandum Respiratio vocatur: omneque animal, quod pulmones nostris similes habet, cum semel aërem inspiraverit, per totum vitæ decursum respirationem continuare cogitur.

Alternâ hâc dilatatione & contractione pulmonum—imo, Motus sanguinis per vasa pulmonalia acceleratur; novus chylus cum sanguine intime miscetur ac sanguini assimulatur; corque sinistrum sanguine repletur ac in motum cietur.

2do, Vapores copiosi perpetuo cum aëre in expiratione expelluntur, aërque vapore humido repletus in vesiculas iterum aëreas inspiratur; parsque ejus cum humoribus, ibidem contentis, permixta in sanguinem a vasis lymphaticis absorbetur.

3tio, Ciborum digestio, atque secretiones in hepate, in renibus, cæterisque in organis glandulosis, abdomine fitis, promoventur.

Organa respiratoria in expellendis quoque fœcibus alvinis atque urinâ, in sternutatione, ac in multis aliis actionibus animalibus perficiendis adjuvant.

De Catarrho, atque Phthisi Pulmonali.

PULMONES gravibus admodum morbis obnoxii sunt; neque tamen alius, in hac regione, importunior quam Catarrhus, qui cum tussi frequenti, levique dolore pectoris urget; hominem enim perpetuo fere tussis vexat, præcipue cum primum in lectum decubuerit.

Frequens tussis sanguinem aliquando extundit; & neglecta in phthisin pulmonalem sæpe degenerat; dolor enim pectoris, qui in initio sentitur, ex levi inflammatione parvularum glandularum ac membranarum pulmonum oritur, & si non levetur, fluxu humorum, motuque forti ac frequenti pulmonum perpetuo auge-
tur,

tur, tandemque suppuratione definit; atque eo ipso tempore, quo hoc peragitur, ægrotus horroribus levibus, inordinate recurrentibus, corripitur; ac dein malarum rubore post partum, calore urente & mordaci, pulsu celeri maxime vesperi, aliisque febris hecticæ symptomatibus vexatur, atque materiam purulentam cum sputo expectorat, nisi pus in tunicâ concludatur—in latus affectum decumbere satis facile plerumque potest, si vero in alterum decubuerit, augetur et tussis et dolor pectoris.

Progrediente morbo, ægrotus plerumque quotidie magis magisque tussi, dolore pectoris, ac spirandi difficultate excrucietur; tandemque febre, ac sudoribus nocturnis, vel diarrhœa ægroto, & sputo ex pulmonibus confecto ægroto mors et vitæ & morbi finem facit.

In cadaveribus tabidorum incisorum inveni aliquando pulmones tuberculis, aut glandulis induratis obsitos, quæ suppurantes pus expuerant—interdum magnum numerum ulcusculorum, hinc inde per pulmones sparforum—aliquando magna ulcera quæ magnam partem substantiæ unius vel alterius lobuli consumpserant, interdum vomicas; sive ulcera magna tunicâ conclusa.

Catarrhus in hominibus prius sanis, si nullis gravioribus symptomatibus stipetur, sponte plerumque sanatur; & si vehemens atque bene curatus sit in initio, facilis plerumque

rumque ad bonam valetudinem recursus est.

In iis vero quibus pulmones debiles sunt, vel quos strumæ vexaverant, vel ubi tussis vehemens dolorem pectoris comitem sibi habet, atque æger in initio sanitatem suam curare neglexerit, morbus sæpe in phthisin pulmonalem definit, præcipue in junioribus; ab anno enim decimo sexto ad trigesimum hominibus magis, aliâ ætate, insidiatur hic morbus.

Et observare est, quod in phthisi pulmonali minores & numerosæ exulcerationes, atque parva tubercula exulcerata per pulmones sparsa, majus periculum afferant, quam vomicæ & suppurationes largiores; sæpe enim, ruptis abscessibus, seu vomicis in pulmone, magna copia puris tussi rejicitur, & tamen dietâ & regimine idoneo ægri sanitati restituuntur---et quod ubi phthisis minuitur, hanc plerumque prævenire quam sanare facilius sit; quotannis enim multi phthisi minuiti methodis jamjam memorandis sanitati restituuntur; postquam vero pulmones ulcere affecti sunt, periculosissimus evadit morbus; et convalescentium præ pereuntium numero perexiguus est.

In catarrho si tussis frequens cum dolore pectoris, atque febre, urgeat, convenit plerumque sanguinem mittere, alvumque laxare; & si sanguis spissus & inflammatorius sit, atque non exinde levetur dolor, usui erit venam

venam post diem unam aut alteram iterum tundere: sanguis refrigerandus potu tenui copioso blando, usu salium neuteralium, & aliorum medicamentorum antiphlogisticorum atque dietâ tenuissimâ humectante;—humores acres pulmonem irritantes obtundendi sunt remediis mucilaginosi, oleosi, atque mitioribus vegetabilibus, quibus dulcia, mel, vel saccharum utiliter sæpe conjungi possunt,* et convenit sæpe exhibere gummi ammoniacum, scillam, vel expectorantia alia quæ muciejectionem faciliorem reddunt.

Aliquando commodum est vomitum ciere epicacoanâ, scillâ, vel tartaro emetico in aquâ soluto, † interdum perspirationem vel sudorem mitioribus medicamentis diaphoreticis, vel

• Hujus generis sunt infusiones *seminum lini* vel herbæ *hedera terrestris*, vel *h. malvæ*, vel *h. tussilaginis* melle aut saccharo edulcoratæ—*emulsio amygdalarum* communis, *decoctum pectorale*, *gummi Arabicum*, *pulvis tragacanth. comp. spermaceti* in V. O. solutum, *ol. amygdal.* liquoribus aquos mixt. ope sps. vol. cc. vel g. Arabici.

Ubi humor acris pulmones irritavit, decoctum sequens, lacte mistum, *lac asinum artificiale*, vulgo dictum, pluribus profuisse vidi. R. limac. terrest. contus. xviii, rasur. c. cervi, hordei perlati, rad. eryngii singul. unc. im. aquæ puræ, lib. vi. coque leni igne in vase figulino vitriato ad lib. iii. colaturæ adde syrupi balsamici fescunciam et serva pro usu; capiat æger quotidie, mane et vespere unc. iv. hujus decocti mistas cum lactis vaccini recentis p. æ.

† Ubi respiratio difficilis a mucositate, vel pituitâ, in pulmonibus contentâ, post venæsectionem emetica sæpe plus aliis remediis ægroto opitulantur.

balneo

balneo elicere, * et aliquando emplastra vesicatoria inter scapulas vel ad alias partes applicare.

Post venæsectionem repetitam, et alvi purgationem si tussis sit frequens et molesta, præcipue nocte, expedit medicamentum opiatum vesperi adhibere, quod tussim sedando, somnumque conciliando plus aliis quibuscunque remediis proficuisse vidi, ubi nulla aderat respirandi difficultas; & ubi perpetuo fere pulmones ab acri tenui materiâ in vesiculas aërias defluente irritabantur—et eodem modo, in phthisi pulmonali convenit sæpe tussim anodynus lenire.

Si æger sanguinem tussi exspuerit, nec febris nec respirandi difficultas urgeat, post venæsectionem Cortex Peruvianus, adjunctis illis quæ pulmoni conveniunt, opitulabitur—si vero febris fortis fuerit, calor atque motus sanguinis temperandus venæsectione, acido vitriolico probe diluto, aliisque remediis jam-jamque memorandis, quando de febre hecticâ incipiente dicendum erit; & notatu dignum est, quod in hæmoptysi aliquando profit
vomitum

* *Spiritus Mindereri*; spiritus vel sal cornu cervi, vinum antimoniale tinctura thebäica conjunctum, pulvis Doveri, &c. cum liquoribus aquosis calide et copiose in lecto haustis, sudorem sæpe in hoc malo feliciter eliciunt; facilius interdum hoc peragitur si ægrotus cubitum iturus, pediluvio usus fuerit; calore enim et vi relaxante diaphoresi favet.—Et prodest aliquando sudorem elicere aut sicco

vomitum ciere*, et nave vehi †, & ubi hæmorrhagia magna est, aër frigidulus calido magis conveniat; et quod præter hæc necessaria sint, quies, securitas, silentium.

Cum signa febris hecticæ jam apparuerint, momenti maximi est, quam citissime diro huic morbo occurrere—sanguis mittendus est, non semel sed iteratis vicibus, quousque vires finant, vel dum sanguis crassus, niger et glutinosus profluxerit ‡.

Alvus ducenda medicamentis laxativis lenioribus. Febris sedanda usu salium neu-

calore, aut balneo; si æger eodem tempore potum tenuum copiosum tepide hauriat.

* *Brion Robinson* in tractatu, dicto, *Observations on the virtues and operations of medicines*, page 146. &c. asserit, Emetica non solum tuta sed utilia esse in hæmoptysi; theoria emeticorum usui obstat, experientia vero favet et celeberrimi *Robinson* sententiam confirmat.

† Navigatio ab antiquis in tussi atque in phthisi pulmonali jam olim laudata fuit, et recentiorum experientia docuit, hanc sæpe in hæmoptysi proficuisse.

‡ Non semper suppuratio in pulmone jam facta est, cum signa febris hecticæ primo apparuerunt; obstructio enim et inflammatio febrem plerumque incitant, antea quam suppuratio fiat; et hanc prævenire omni modo tentare convenit; recte igitur *Celsus* repetitas venæsectiones in morbi initio præcepit; “Si nihil reliqua proficiunt, sanguis mittendus est; sed paulatim, quotidieque pluribus diebus, cum eo, ut cætera quoque eodem modo servantur” *lib. 3. c. 22*. Et provecto jam morbo, pectus aliquando adeo opprimitur, vel calor atque febris ita urgent, ut frequentissime aliquantum sanguinis detrachere opus sit.

trahium,

traliū, acidorū, vegetabilium mitiorū,*
et medicamentorū aliorū refrigerantium
et interdum Corticis Peruviani ope †.

Cibus esse debet mitis, lenis, ac concoctu
facillimus; ex lacte nempe et vegetabilibus
paratus—debilibus lac humanum, a muliere
sanâ et bene valente detractum, lactis cæteris
generibus præponitur,—lac vaccinum recens
multis, non tamen omnibus, convenit—lac
asininum minus nutrit, magis tamen calorem
temperat et detergit; et ideo apud nos magis
eligitur ‡; et ex eâdem ratione lac ebutyra-
ceum, ac serum lactis vaccini, vel caprini,
lacti puro omnis generis sæpe anteponenda
sunt.

Multum hîc profunt fructus maturi,
quales sunt fragra, cerasa, pyra, poma,
uvæ, aurantia; ægrotis plerumque jucun-
dissimi sunt et sitem atque calorem tem-
perant.—Olera et ligumina utilia sunt;

* Succus aurantiorum vel limonum, aquâ hordeatâ
mistus, ægrotis plerumque jucundissimus est, sitim enim
et æstum febrilem lenit—et aqua picea ad lib. i. quotidie
hausta a quibusdam summis laudibus effertur, utpote re-
medium in hoc morbo utile.

† Quotidie occurrunt exempla hominum tussi atque
febre, febrem hæcticam æmulante, laborantium, qui
sanitati Corticis Peruviani usu restituuntur.

‡ Si lac in ventriculo cogatur, expedit conservam
rosarum, vel pulveres absorbentes, vel aromatica mitiora
lacti immiscere; vel ferrum candens in lac injicere—et
si alvus nimis laxa sit, convenit interdum adstringentia
mitiora adhibere vel folia rosarum rubrarum, vel corticem
cinnamoni, vel corticem granatorum in lacte coquere.

atque panis triticus, panis biscoctus, cremores ex oryzâ, hordeo, vel avenâ, victusque alius ex vegetabilibus paratus hominibus phthisi pulmonali laborantibus conveniunt—Maximâ vero ex parte nocent victus animalis *, condimenta, liquores fermentati, aliaque id genus stimulantia, calorem enim atque motum sanguinis nimis plerumque augent.

Potui aptissimi sunt liquores refrigerantes, cujus generis sunt aqua hordeata, decoctum pectorale cum parvâ quantitate oxymellis simplicis vel syrupi e succo aurantiorum additâ, emulsio amygdalina, serum lactis, aqua Bristollensis, vel aqua Seltzerana cum lacte mixta, potusque alius hujusmodi.

Magno conclavi tenendus est æger, quo multum atque purum aërem trahere possit; et caloris pariter ac frigoris stimulus vitandus est.—Aër nec nimis frigidus, nec nimis calidus esse debet; isque optimus est, cujus temperies mercurium thermometri Farenheitiani non infra gradum quinquagesimum-quartum descendere, nec supra gradum sexagesimum

* Si vero victus ex lacte et vegetabilibus solis confectus minus ægroti stomacho arridet, et necesse sit aliquid generis animalis cibo adjicere, danda sunt horâ meridianâ ova forbilia vel albumen ovi aquâ tepidâ et saccharo mistum, vel jura tenuia ex pullo, vel e carne ovino vel bovino sine adipe, vel ex viperis, vel e cancris fluviatilibus parata; vel pisces testacei, vel pisces aridiores digestu faciles, ea enim aptissima quæ concoctu facillima sunt, et quæ motum ac calorem sanguinis minime augent.

quartum ascendere facit; rureque aër purior est quam in urbibus, et phthificis magis convenit.

Et cum cæli temperies in Insulis Septentrionalibus variabilis sit, et subitæ ac frequentes tempestatum mutationes fiant, phthisisque pulmonalis in his magis frequens, quam in aliis Europæ partibus observetur, utile plerumque est, hyeme appropinquante, cælum mutare; atque ex hâc regione in Italiam, vel in Hispaniam, vel in aliam regionem meridionalem, ubi aëris temperies hyeme nostrâ calidior ac magis stabilis, iter facere; æstate vero in regionem magis septentrionalem redire; hoc anni tempore aër in Angliâ temperatus est, atque thermæ Bristollenses multis Phthificis quotannis profunt.

Utilis etiam in hoc morbo est peregrinatio; præcipue si æger equo vehatur, et si vires sufficiant equi concussiones sine incommodo ferre. *Sydenhamus* hoc pro palmario hujus morbi præsidio habuit; et quotidiana experientia suam sententiam stabilivit. Monendum tamen est, quod si tempestas pluviosa, vel aër nimis frigidus aut nimis calidus sit, ac pulmones valde irritabiles, aliquando noceat; nocet etiam, si ægrotus debilis febre et calore ardente excrucietur; vel si languor et debilitas equitationi superveniat.

Ubi æger nimis debilis quam ut equitationis concussionem ferre possit, gestatio in curru

curru utilior est; et quibusdam nave vectari* commodissimum. Sin navigationem aliqua res prohibet, lecticâ, vel alio modo corpus movendum est.

In hoc morbo a negotiis abstinendum est, omnibusque rebus, quæ sollicitare animum possunt.

Vapores decoctorum emollientium calide in pulmones inspirati inflammationibus et obstructionibus pulmonum sæpe profunt; et ægrotis quorum cutis arida, et minus perspirabilis est, balnea tepida, atque balnea aquosa vaporosa interdum utilia sunt.—Dubius abhinc annis, mense Aprilis, 1773, memorabile exemplum hujusmodi vidi. Virgo quædam, octodecem annos nata, tussi violentâ atque febre dein hecticâ laborabat. In initio morbi vena secta fuit, et medicamenta varia sumpsit; tandemque cum res pene desperatæ fuere, consilium meum petivit. Eo tempore, febre, siti, atque tussi fere continuâ excruciabatur; pulsus centies et vicies intra horæ minutum pulsabat; emaciata ac debilis valde fuit, materiamque puri quam simillimam expectoravit; nocte ob tussim vix dormivit, cutisque aspera ac quam arida fuit.—In ul-

* Navigatio in verâ Phthisi laudatur a *Celso*; "Opus est, si vires patiuntur longâ navigatione—si id imbecillitas non finit, nave tamen, sed non longe, vectari commodissimum est." *Lib. iii. cap. 22.*—et ingeniosus *Gilchrist*, in libro suo *Of the use of sea voyages in medicine*, navigationis usum in hoc morbo exemplis confirmat.

timo Phthisis Pulmonalis gradu hanc ægram jam esse, citoque morituram credidi. Attamen ad mala levanda suasi, ut vena tunderetur, et ut ægrota dietâ totâ vegetabili ac lacteâ uteretur, remediaque refrigerantia atque laxativa fumeret; auctorque fui ut in aquam tepidam descenderet ad cutem emolliendam, magisque perspirabilem reddendam. Amici primo de balnei usu dubitaverunt; cum vero aliis remediis parum proficiebatur ad balnea domini Dominicetti *Chelfæ* se contulit; ubi quotidie fere balneo, et balneo tepido vaporoso aquoso usa est. Post balneum unum aut alterum levamen sensit, nocteque melius dormivit; quotidie dein melius se habebat, et intra spatium duarum mensium sanitati fuit restituta; atque sana adhuc vivit.—Anno sequenti aliam virginem eodem morbo laborantem ibidem vidi, quæ, ut mihi postea dictum, integræ valetudini balneorum ope restituta quoque fuit†.

Licet vero quibusdam balnea opitulari possint, non tamen omnes adjuvant; ubi enim

† Fumus *Thuris*, *Styracis*, *Myrrhæ*, *Benzoini*, *Balsami Tolutani*, vel aliorum balsamicorum in prunas injectorum, per tubum aptum in asperam arteriam & pulmonem receptus, ad ulcera in pulmone sananda laudatur a celeberrimis viris, *Christophero Bennet*, *Lazaro Riverio*, & *Ricardo Mead*, nunc vero a plerisque tanquam inutilis hæc medicina negligitur.—Nihil de usu fumorum hujusmodi ab experientiâ propriâ dicendum habeo, sed rationi maxime congruum videtur, hoc remedium in multis casibus tentare; et per tempus aliquod continuare, si fumus pulmones non nimis irritet.

cutis

cutis nimis jam perspirabilis est, et ægrotus sudoribus nocturnis defluit, corruptaque jam viscera sunt, nocere potius quam prodesse observantur.

Fonticuli atque Setacei, materiam morbidam a pulmonibus divertendo nonnumquam profunt; ubi vero morbus jam inveteraverit, haud magnum commodum ab eorum usu expectandum est.—Si pulmo pleuræ adhæserit, ibique eveniat abscessus et foras se ostenderit humor, imponendum est causticum medicamentum, quo emittatur; ulcus autem per totam vitam, aut per tempus satis longum, apertum servare oportet.

Cortex Peruvianus in Phthisi Pulmonali summis laudibus ad suppressendos paroxysmos febriles a *Mortono* aliisque effertur; sæpe vero et febrem et diathesin inflammatoriam sanguinis auget; attamen negandum non est, ubi pus e vomica libere exspuebatur, et neque febris neque spirandi difficultas vehementer urgebant, Corticem Peruvianum interdum profuisse; et ubi febricula atque tussis molesta erat, sed certa signa suppurationis nondum apparuerant, ægros multos venæsectione, dietâ vegetabili atque lacteâ, et usu dein Corticis Peruviani sanitati restitutos fuisse*.

Medici

* Nocent plerumque in hoc morbo balsama nativa *Copaivi*, scilicet, *Peruvianum*, *Tolutanum*, & *Balsamum Locatelli* a *Mortono*, aliisque ad ulcera in pulmonibus sananda

Medici quidam mercurii usum in hoc morbo summopere laudaverunt, dum alii mercurium plus nocuisse quam profuisse crediderunt.—Hoc remedium in Phthisi Pulmonali adhibitum vidi, sed morbi progressum ab eo plerumque acceleratum, ægrotosque ante diem in orcum præcipitados esse putavi; in quibusdam vero hominibus junioribus, qui febre hecticâ et tussi, una cum lue venereâ, laboraverunt, mercurius aliquando et febrem et luem veneream, præter omnem expectationem, sustulit, ægrotosque ex orci quasi faucibus eripuit.—Et ex historiâ medicâ apparet utilem aliquando fuisse mercurium in primo morbi gradu, ubi nec sanguis extravasatus, nec ulcus formatum fuerat*.

De

sananda commendata; febrem enim, tussim atque diathesin inflammatoriam sanguinis ut plurimum augment; profunt attamen aliquando, licet rarissime; ubi nempe pus libere e vomicâ exspuitur, et nec febris nec tussis nimis urget.

* Celeberrimus *Archibaldus Pitcairn* usum mercurii in hoc morbo ita suadet. ‘Sed quamdiu tabes est in primo gradu, et probabile est sanguinem non esse extravasatum, ulcusque nondum factum, debet ante usum decoctorum, et dum purgantibus utemur, adhiberi mercurius dulcis, non quidem cum purgantibus simul eodem die, sed post aliquot dies sine purgantibus.’ Vide *Element. Medicinæ*, p. 131. cap. 16. § 18.—Et ingeniosus vir, *Ebenezer Gilchrist*, in tractatu suo, *Of the use of sea voyages* dicto, p. 108, observat, Phthisin sæpe ex tuberculis originem ducere, et se in casibus hujusmodi, suasu aliorum mercurium sublimatum dul-

R

cem,

De Phthisi Pulmonali dicendum solummodo restat; quod in ultimo hujus morbi gradu ægroti sudoribus nocturnis, diarrhœâ, et spirandi difficultate plus minus excrucientur; et quod hæc symptomata leniri plerumque, rarissime vero sanari possint.—Si sudores nimis sint profusi, moderantur pernottatione in cubiculo amplo et bene perflato, corpus stragulis paucis velando, atque usu Corticis Peruviani, acidorum vegetabilium, et acidi vitrioli probe dilati.—Si intestina nimis laxa sint, convenit post purgatam alvum interdum opiata, interdum medicamenta adstringentia adhibere, vel ea lacti*, vel cibis aliis conjungere.—Et ubi respirandi difficultas

cem, *Calomel* dictum, sæpe sine fructu adhibuisse; postea vero cum usum argenti vivi melius cognoverit, se plures Phthisi Pulmonali ex hac causâ minitatos pilulâ mercuriali sanitati restituisse.

* Celeberrimus *R. Mead* recte usum astringentium, lacti conjunctorum in febre hæcticâ commendat. At infelicitèr interdum evenit, ut cum lactis usum maxime desiderat corpus, tanta sit intestinorum lævitas, ut illud ferre non possint. Cum in tali igitur loco res sit, illud hoc modo componendum est: *Flores rosarum rubrarum* siccatarum, *Balaustia*, *Cortex malorum granatorum*, *Cinnamonum* singulorum drachma una còquuntur in lactis vaccini librâ unâ. Cum ebullire incipit frigida aqua affunditur parva portione ut restinguatur et subsidat; finitur iterum ebullire et eodem modo restinguitur, idque toties faciendum est, donec libra una absumpta, lactis simul et aquæ quod restat, libræ unius mensuram adæquet. Tum colandus est liquor, quem
totum

cultas urget, interdum venæsectio, aliquando medicamenta emetica, et pectoralia, et interdum emplastra vesicatoria lateri vel inter scapulas applicata utilia sunt.

Hæc sunt quæ de Phthisi Pulmonali observanda habui; et nunc pauca de Dysenteria dicere liceat.

De Dysenteria.

DYSENTERIA est morbus in quo æger gravia patitur ventris tormina, cum frequenti desidendi cupiditate, et dejectionibus mucosis ac sanguineis.

Incipit plerumque ab horrore et frigore, febre, nausæâ, vomitu, atque alvi torminibus*.

Die

* totum, commisto saccharo, partitis, uti commodum erit, haustibus, ægrotus ebibet quotidie. *Monit. med. sect. 10. De febr. lentis sive hecticis.*—Lac ita paratum quam utile in hoc morbo inveni.

* Non semper eodem modo incipit hic morbus.—Interdum, enim ægroti de corporis lassitudine, cibi fastidio, nausæâ, ventris tumore, molestisque in eo motibus, atque de fiti, et calore febrili per diem unam aut alteram ante alvi profluvium conqueruntur.—Et sæpenumero quando febres putridæ, vel biliosæ remittentes eodem tempore cum Dysenteriâ epidemice inter populum grassantur, symptomata illorum morborum adeo in initio consimilia sunt, ut per dies aliquot unum ab altero morbo distinguere difficile sit. Et accuratissimi viri *Sydenham* & *Huxham* crediderunt Dysenterias, quæ cum febribus

R 2

epidemice

Die primâ alvi dejectiones copiosæ, biliosæ, et naturalibus similes sunt; posterâ vero, vel brevi post, exiguæ, mucosæ, vel aquosæ, et bile permixtæ; aliquando pituitæ mucisque similes, et interdum subcruentæ.

Ex hoc tempore tormina, quæ inter Umbilicum atque Os Pubis plerumque sita sunt*, cum borborygmis atque flatibus gravibus immaniter sæviunt; ægros quosdam tantummodo

epidemice grassantur, ipsissimas illas esse febres, hoc tantum discrimine, quod introvertentur, et in intestina se exonerantes per eadem viam sibi faciant. Vide *Sydenham de Morb. Epidem. p. 45, et de Dysenter. Anni 1699, p. 181. Oper. Lugd. Batav. A. D. 1741, edit.*—*Huxham de aëre et Morb. Epidem. Vol. ii. pag. 99.*—Et interdum licet rarius homines subito alvi fluxu atque torminibus corripiuntur, et tum demum febris manifesto se prodit.—Et aliquando Dysenteria in febribus petechialibus putridis, & in febribus autumnalibus biliosis, symptomatice est.

* *Hoffmannus* ait,—‘ Ipsa quod attinet intestina; determinari facile potest, quænam eorum potissimum discrucientur. Quod si enim proxime circa Umbilicum atrox sentitur dolor, sique hunc tardior sequitur dejectio, certum est tenuia laborare. Quando autem ad epigastricam regionem, ubi Colon situm est, aut hypogastricam, atque hypochondria torminum vis incumbit, ipsæque fæces brevi rejiciuntur, crassa laborare in aprico est. Ac ubi assidua fere inanis tamen desidendi vexat cupiditas, aut mucus fere tenax viscidus paucus, acer et virulentus promanat; ulcus in recto consistere intestino vero videtur simillimum.’ *Hoffman. Oper. tom. iii. p. 152. Sect. 2. cap. vii. § ii.*—*Cel. Dezon* voluit, quod, si sedes morbi in tenuibus intestinis sit, tormina sæviora, doloribus ab acum puncturis excitatis simillima sint, et quod ægri, non statim, post tormina

modo ante et post dejiciendi cupiditatem, alios assidue fere torquentia; cum dolore in ano, exiguum aliquid emittitur; atque eo tormentum intenditur, quod post tempus aliquod levatur; ac in hoc morbo exigua plerumque requies, somnusque interpellatur.

Cum morbus per tempus aliquod continuaverit, ægri, post gravia tormina, sanguinem aliquando purum, aliquando fæcibus mistum dejiciunt; descenduntque sæpe globuli rotundi fæcium induratarum dejectionibus liquidis permixti; interdum filamenta mucosa membranæ simillima, vel villosæ intestinorum tunicæ partes,* et aliquando, licet rarius, frustula muci indurati albescencia, sevi aut adipis instar.—Vermes item supra, infraque haud raro in hoc morbo projiciuntur.—Et aliquando vesiculæ liquore male olente plenæ dejiciuntur.

Inter-

tormina, dejiciant, sanguisque intime cum dejectionibus commisceatur. Si vero sedes morbi in crassis intestinis sit, dejectiones tormina statim sequi, et sanguinem cum fæcibus alvinis non intime misceri. Vid. *Dezon Lettres sur les principales maladies qui ont régné dans les Hôpitaux de l'armée du Roy dans les années 1734-5-6.* publiées Paris, 1740. Lettre viii. pag. 200.

* Non solum filamenta et membranarum partes dejiciunt Dysenterici, sed etiam interdum, licet rarius, tubulos membranaceos, duos vel tres polices longos; parti integræ, ejusdem longitudinis, tunicæ internæ intestinorum similes. *N. Chesneau* narrat historiam fœminæ, quæ die quartâ Dysentericæ dejecit velut intestinum, palmi longitudine, et die deinceps aliam intestini pellem quatuor palmarum longitudine.

Interdum, intra dejiendi nifus, anus procidit;* et interdum post gravem in ano dolorem, qui per dies aliquot continuaverat, pus verum laudabile dejicitur.

Varie terminatur hic morbus.

Aliquando venæsectione, et opportunâ alvi purgatione in initio, facilis ad bonam valetudinem recursus est.—Interdum febris summo opere urget, et inflammatis intestinis hominem cito e medio tollit.—Plerumque vero febris post dies sex, decem, vel duodecem, cessat; et dein si morbus lenis, vel bene curatus sit, sensim sensimque leniuntur tormina, cæteraque mali symptomata; et intra septimanas duas, vel tres, vel quatuor integra va-

tudine. *Obs. Med. lib. iii. c. vii. Obs. 4. N. Tulpius* enarrat casum hominis Dysenterici qui intra octidui curriculum excrevit infra integram illam tunicam, quæ rectum intus obvelat; et tandem convaluit. Vid. *Tulp. Obs. lib. iii. obs. 17.*—Historiam similem in *Edin. Medical Essays, vol. vi. art. 67.* conscripsit *T. Simson.*—Et similes multæ observationes apud auctores medicos inveniendæ sunt.

Dubium adhuc inter medicos est, An corpora illa, filamenta nempe, membranæ, et tubi, ab ægris dejecta, veræ sint intestinorum tunicarum partes; an a muco in intestinis formata. Vero simillimum mihi videtur, hæc plerumque a muco & pituita fuisse facta; aliquando tamen tunicæ villosæ partes esse. *T. Simson* enim asseverat se multas villosæ tunicæ fibras, atque vasa in tubo illo membranaceo, quem ipse examinaverat vidisse. Quæri possit, an tunica villosa intestinorum suppuratione aliquando separatur, eodem modo ac cuticula manus vel pedis?

* Quin et rectum ipsum modo descendit, modo adeo arcte constringitur ut nihil intus recipiat.

letudo

letudo redit; aliquando tamen diutius protrahitur morbus.

Si vero morbus vehementior, aut malignæ naturæ fuerit, vel si neglectus, vel male in initio curatus, diu plerumque sævire pergit, ac ægroti vires conficit; parumque proficientibus remediis adhibitis, febricula tandem hæctica oritur quæ hominem tollit; vel si malum ad salutem tandem inclinet, lentis passibus ad sanitatem progreditur; diuque levitate intestinorum excrucietur ægrotus*.

Ex inspectione cadaverum eorum qui Dysenteria fatis functi fuere, apparet, totum intestinorum tractum aliquando hoc malo affectum fuisse; sed intestina crassa semper et gravissimè.

Omentum, jecur, atque alia abdominis viscera, aliquando etiam una patiuntur; sed quia intestina morbi sedes sunt, quæ in iis observata fuere, fere solum attingam.

In hominibus, qui morbo recenti succubere, ventriculus et intestina tenuia ac crassa

† Quibus hoc morbo graviori convalescere contigit, ii tarde ad perfectam sanitatem reducuntur; levissimâ enim in regimine culpâ in pertinacem diarrhoeam sæpe incidunt. Neque tenesmus, et hæmorrhoides post morbi abitum raræ sunt; & Dysenteria quæ pertinax fuit sæpe inveterantem diarrhoeam relinquit; cujus memorabile exemplum vidi, in generoso viro qui per annos viginti post Dysenteriam malignam passam, undecies et ultra alvum quotidie exonorabat; aliter bonâ plerumque fanitate fruebatur.

inflammatione et gangrænâ hinc inde affecta visa sunt*.—Et aliquando, licet rarius, tubercula

* Miles quidam qui diarrhœâ laboraverat, ex haustu largiori aquæ frigidæ torminibus corripiebatur, et die morbi 7mâ diem supremam obiit. In cadavere, vesicula fellea bile atrâ repleta, & vesicula urinaria morbida fuit.—Intestinum rectum et pars coli inferior gangrænosa; et intestinum rectum quam putridum.—Tunica villosa partim erosa, partim nigra et tenerrima facile dilacerari potuit.—Tunica vasculosa quasi cerâ injecta apparebat; ligamenta Coli morbida leviter tantum tunicæ exteriori intestini adhæserunt, pars Cæci sphacelata fuit; et intestina tenuia rubra et inflammata apparuere. Vide *Sir J. Pringle's Observations on the diseases of the Army. Part iii. chap. vi. § 2.*

Filia quædam a matre Dysentericâ infecta, die 12mâ morbi in Nosocomio regio Edinensi fatis functa fuit. Cadavere inciso, color externus intestini recti atque coli maximâ ex parte vel livescens, vel purpureus et niger videbatur. Per tres a sphinctere ani digitos nonnullæ intus partes inflammatae, aliæ gangrænosæ apparuere. Reliqua Recti, et maxima quoque Coli pars interior magno tuberculorum duriorum et nigrescentium numero confita fuerunt; a medio fere Coli eadem pauciora numero, intestinumque minus gangrænosum.—In Ilio circiter septem vel octo digitos a Coli capite tubercula inter se multum distare, et albescere colore esse, cum parvâ hujus intestini inflammatione cernebantur.—Circa summum Recti et Coli imum, ubi mors partis maxima erat, intestinum per omnes ejus tunicas, facile, & in omnes partes, dilacerari potuit. Eaque intestinorum pars cum quâ Mesenterium & Mesicolum conjunguntur, per totum spatium, quod læsum erat, pejus se, quam reliquæ, habere conspiciebatur.—In superiori Coli tractu, ubi tubercula rarius oculis occurrebant, multa loca leviter erosa animadvertiebantur. Etiam superius in Colo, & in initio Ilii, ubi hæc omnia etiam ostendebantur, nihil erat erosum, sed rubras maculas passim conspiciabamur. Reliqua omni

bercula pustulis variolosis pravis similia, sed solida et sine cavo, in tunicâ villosâ internâ Coli atque Recti intestini inventa fuere.†

In cadaveribus eorum, in quibus morbus inveteraverat, intestina crassa semper, tenuia vero rarius, morbo affecta fuisse dicuntur. — Et ex historiâ medicâ apparet, intestina crassa in quibusdam ulcerata fuere. — In aliis, tuberculis schirrosis, cavum arctantibus obfessa, — in aliis, tunicam eorum villosam atro sanguineo limo obductam, vel abrasam, vel maculis liventibus sphacelatis insignitam.

Et

nia abdominis viscera prorsus sana apparuere. Vide *H. Sheil, Dissert. Med. inaugural. de Dysenteria, Edin. A. D. 1765.*

† In cadavere hominis Dysenteria, epidemice A. D. 1762, Londini grassante, extincti, intestinorum parietes mole admodum aucti, et aliquibus in locis coarctati fuere. Facies interior recti, coli, & cæci, et particulæ etiam alicujus extremi ilei livida visa est, intestinum sphacelo corruptum haud male referens; istam vero livoris speciem haud aliud induxerat, quam mucus quidam, aterrimi coloris, intestinis ubique illitus; — facies intestinorum crassiorum interior numero ingenti tuberculorum obfessa fuit; tubercula pustulis variolarum mali moris consimilia visa sunt; nisi quod magis inter se inæqualia et intus solida fuere, et in parte unâ plura, in alterâ pauciora inventa. Tunica cellularis et villosa adeo inter se confusæ fuerunt, adeoque densatæ vi inflammationis, ut utrum a cellulari tunicâ (internâ scilicet prius destructâ) ortum tubercula duxerint, an ea tunicæ villosæ solummodo concretiones extiterint difficile quidem dictu fuit. Vide *G. Baker Libel. de Catarrho, et de Dysenteria Londinenfi. A. D. 1762, page 38.* In altero cadavere in-

S

testina

—Et in quibusdam, intestina tenuia etiam inflammata, vel exulcerata*.

Ex inspectione multorum cadaverum, existimo sequentem statum esse, magis frequentem, intestinorum hominum febre hecticâ dysentericâ consumptorum.

In omnibus, uno excepto, facies interna Coli atque Recti intestini maculis atris numerosis, partes sphacelo corruptas haud male referrentibus,

testina crassa magis corrupta, sed eodem modo affecta fuere; tubercula non tam sibi invicem contigua, et pauciora; inventa sunt neque adeo evidenter patuit, eorum superficiei nullam obductam fuisse membranam.

Ibidem.

* *G. Cleghorn* se sequentia in Dysentericorum cadaveribus observasse ait: Intestina crassa semper vel sphacelata, vel partim inflammata, partim gangrænâ affecta; rectumque intestinum maxime plerumque morbidum; et in quibusdam schirrhosa esse tubercula in multis coli locis, quæ cavum suum arctabant.—In parvo cadaverum numero parvuli aderant abscessus in Peritonei cellulosa telâ Colo atque Recto contiguâ.—Interdum intestina tenuia sana; sed plerumque pars inferior inflammata fuit, et anfractus eorum sibi invicem concreti. In duobus, omentum tabefactum, et cavum abdominis aquâ purulentâ fuit repletum: In quibusdum omentum inflammatum intestinis et Peritoneo adhæsit. In plerisque vesicula fellea bile atra fuit plena; et lien plerumque plus minus morbidus. Vide *G. Cleghorn's Observations on the Epidemical Diseases in Minorca, 2d Edition, page 227, &c.*

In *Fontani* filii cadavere aperto, Chirurgus observavit a principio coli ad finem usque recti, plus quam 200 ulcera rotunda, mixta cum Apostematibus; quorum ulcerum aliqua corroserant intestinum totum. Illis ulceribus inter-

ferrentibus fuit insignita; et in medio uniuscujusque fere maculæ tunica villosa erosa fuit. Color vero hic macularum ater, non a gangrænâ vel sphacelo, sed a liquoribus aterrimis in telam cellu-

interjiciebantur portiones aliquæ intestinorum sanæ et integræ. Vide *Jacob. Fontani Pract. lib. iv. cap. 23.*

Anno 1743, *L. Frazer*, M. D. (in India Occidentali postea defunctus, juvenis optimus, & tunc Medicinæ studiosus sequentia observata, in sectione cadaveris anatomicâ paucis antea diebus factâ mihi humanissime communicavit. Fœmina quædam 30 annos nata, die 22 vel 23 Dysenterix mortua est.—Durante vitâ de torminibus lateris præcipue sinistri conquesta fuit, & vesiculas parvas numerosas liquore male olente plenas dejecerat. Mesenterium & intestina omnia valde inflammata fuere, crassa vero maxime; in cavo coli rectique intestini multæ adfuere vesiculæ, quales ægrota, adhuc vivens, dejecerat; & tunicæ internæ horum intestinorum sphacelatæ omnino apparuere. Vesiculas similes in cadavere foeminae diarrhœa mortuae in Nosocomio *Sancti Georgii* ipse vidi.

Dolæus ait, Intestina tam tenuia quam crassa hoc in affectu affici audacter statuimus, experientiâ confirmati. Sex enim cadaverum Dysentericorum a nobis secta probarunt æque tenuia ac crassa purulentis scatuisse tuberculis, quæ inde nigra & spaciolata reperimus; inque horum uno pylorum ventriculi plane sphacelatum & corrosum, qui patiens tamen vomitionibus magnis vexabatur & misere convulsionibus vitam finiebat.—Duos exenteravi Dysenteriâ defunctos, in quorum cadaveribus non ulcus, sed totum intestinum rectum sphacelatum inveni. Vidi *Johan. Dolæi Encyclopædiæ, lib. iii. cap. v. De Dysenteria.*

Charlton Wollaston, M. D. vir optimus, paucis abhinc annis defunctus, amico suo *G. Baker*, quæ in sectione duorum cadaverum nautarum Dysenteriâ defunctorum observaverat, impertivit. In illis cadaveribus eadem aderat contractio intestini Coli et Recti, idemque mor-

cellulosam, inter tunicam villosam, et fibra musculosas intestinorum, diffusis ortum duxit.—Erosiones tunicæ villosæ similes in tenuibus intestinis nunquam vidi; sed Chirurgus

bus tunicæ internæ villosæ horum intestinorum, eademque tubercula fungosa ac in cadaveribus a *Baker*, jam memoratis.—In intestino jejuno nautæ qui per sex 7nas morbo laboraverat, intus susceptio aderat sed nulla signa inflammationis. Tunica interna imæ partis intestini ilei quam maxime rubra, tunica autem externa nigerrima.—Intestinum cæcum aëre distentum. Colon vero et rectum mire contractum et tunica eorum villosa, mucosanguineo obducta; hoc mucospongio deterso, tota hæc tunica referta fuit tuberculis; hinc rotundis, parvulis, rubris, inde latis fungosis, eminentibus, quæ visa sunt conflari ex tuberculis quamplurimis, parvulis, in eminentiam unam fungosam coeuntibus. Inter hæc tubercula pars quædam tunicæ villosæ sana fuit, et vidimus maculas quasdam parvulas nigras, petechiis illis interexanthemata variolosa aliquando observatis, simillimas. Totum intestinum rectum, & pars ima Coli tuberculis hisce rubris abundarunt, at nullas ibi maculas nigras vidi, per reliquam vero partem intestini Coli et tubercula rubra et maculas nigras hic illuc sparsas: Vesicula fellis quam maxime turgida ac bile repleta, at coloris flavi oleosi fuit.

Alter Nauta morbo per 21 dies laboraverat. Intestina tenuia illæsa fuere; crassa vero magis corrupta et sphacelata. Tubercula fungosa visa sunt, at non adeo crebra, neque adeo lata aut alta ac in altero cadavere. Vide *G. Baker de Catarrho et Dysenteria Londinensi. A. D. 1762, p. 42, &c.*

‘Intestina speluncis innumeris minutissimis, occulorum aciem fere effugientibus, sanie tamen refertis
‘semper inquinata extitisse, militum in Nosocomiis castrensibus hoc morbo peremptorum sectio mihi abunde comprobavit.’ Vide Notas in *Richardi Mead Monita et Præcepta Medic. edit. a Clifton Wintringham, Med. Regio, Equite, &c. 1773. Tom. 1. p. 264.*

ingeni-

ingeniosus (Ds. GLASS) qui ad Indiam Orientalem navigaverat, et cui erosiones intestinorum crassiorum ostenderam, nuper mihi narravit, se multa cadavera Dysentericorum secuisse, et semper intestina crassa maculis nigris et erosionibus distincta vidisse; et in uno aut altero, ubi morbus gravior fuerat, se partem inferiorem intestini Ilei eodem modo leviter affectam, et exulceratam invenisse.

In cadavere illo, in quo nullæ maculæ nigræ erant observandæ, erosiones tamen aderant numerosæ in tunicâ villosâ intestini Coli atque Recti, illis quam similes, quæ in medio macularum atrium aliorum Dysentericorum observatæ fuerant; per quinquennium Phthisi Dysentericâ laboraverat hic ægrotus; & probabile videtur, liquores atros jam absorptos fuisse; in Hepate abscessus erat pure plenus.

In uno aut altero cadavere, pars inferior tunicæ villosæ Recti intestini tota fuit abrasa; & liquores atrii in telam cellulosa, fibras musculares conjungentem, diffusi.

In duobus cadaveribus maculæ erant quædam nigræ in facie exteriori intestinorum, factæ ab liquoribus atris diffusis in membranam cellularem sitam sub tunicâ, quæ intestina a Peritonæo habent, sed nulla erat erosio in macularum medio.

In uno cadavere, Colon intestinum Peritonæo adhæsit; & inter Peritonæum & intestinum

testinum faccus erat pure repletus.—In cadavere alterius hominis, qui symptomatibus inflammationis paucis ante mortem diebus correptus fuerat, intestina tenuia inflammatione rubescebant.—Et in alio maculæ liven-tes mortuæque ventriculum distinguebant.

Dysenteria plerumque sævire incipit sub finem æstatis, vel incipiente autumno; et dein mense Octobris paulatim desinit.

Ex multis et variis causis, sed frequentissime ex sequentibus originem ducit.—Ex victu pravo:—Ex vaporibus humidis putrescentibus:—Ex obstructâ perspiratione, junctâ acrimoniâ putrescente in sanguine, in bile, vel in humoribus aliis gastricis, ab calore et motu ortâ.—Hinc morbus ille milites in castris, mæssores et operarios alios qui in agris æstate atque autumno laborant, et qui calori solis, pluviis, alternisque cæli mutationibus, et exhalationibus a terrâ per totam diem sunt expositi, ac victu sæpe pravo utuntur, frequentius multo, quam alios homines occupat. Et hinc eo semper magis frequens et gravior hic morbus est, quo tempestas magis calida atque humida; et quo magis a calore magno ad frigus subitum mutabilis; atque quo terra magis humida et paludosa, ac aër halitibus a corporibus corruptis magis repletus.—Atque hæ sunt causæ cur, in regionibus calidis, ubi terra humilis et palustris est, et corporibus corruptis atque putridis plena, Dysenteria
inter

inter milites in castris maximâ violentiâ sævit *.

Experientiâ jam compertum est, fructus æstivos false olim, pro Dysenterię causâ, habitos fuisse; et a quibusdam auctoribus asseritur, eos præsentis et sævienti morbo aliquando in remedium cessisse †.

Epidemice

* Ex memoratis atque similibus causis humores corporis humani acres, putrescentesque magis fiunt; et dein in ventriculi et intestinorum cavo congesti, ibique aciores et putridi facti, nervosque stimulant, junctâ forte levi intestinorum inflammatione, et minutâ perspiratione, fluxum humorum in intestinorum cavum augent, et tormina, dejectiones, aliaque Dysenterię symptomata incitant.

† Jam olim *Alex. Trallianus* de Dysenteria agens dixerat, eos, qui damascenis atque uvis libere vescbantur, celeriter ad sanitatem fuisse perductos. Lib. viii, p. 458.—*Hoffmannus* atque *Degnerus*, jam observaverant Dysenteriam sæpe inter populum grassari antequam fructus comedi potuerunt; et quibusdam in annis Dysenterias nullas observandas esse, etiam si fructus et olera abundanter provenerint.—Et *Degnerus* ita de fructibus disserit: ‘Tantum enim abfui, ut crederem, ab illis morbum contagiosum ortum aut oriturum, ut non solum ipse illis toto contagii tempore, modice licet, usus fuerim, sed et fermentationem fructuum acidam contrariam judicarem fermentationi alcalinæ, ortæ a miasmate bilioso Dysenterico; quid quod historiæ protestent, in Act. Nat. Cur. dec. 2, an. x, obs. 192; ubi in Dysenteria epidemicâ biliosâ, contumaci, narratur uvas et mustum extitisse optimum remedium antidysentericum, irritis omnibus aliis, illisque solis multos a dysenteria maxime defatigatos restitutos esse,” Vide, *J. H. Degneri, Histor. Med. Dysenteria, etc. an. 1736, pag. 165.*—*Tissot*, Fructus maturos, non solum, non causam esse Dysenterię, sed remedium ad eam sanandam quam utile, asserit;

Epidemice aliquando inter populum grafatur, et nec ætati nec sexui parcit; viros pariter ac mulieres infantes, atque pueros opprimit; sed homines jam memoratos tunc etiam præcipue vexat.

Inter morbos contagiosos hic numeratur; sed quantum mihi videre contigit, non adeo contagiosus est, ac a multis creditur; nisi morbus malignior fuerit, vel multitudo ægrotantium in eodem loco, vel in conclavi nimis exiguo et minus perflato conclusa contagionem foveat*.

Hoc

afferit; et plurima exempla prosperi et salutaris fructuum usus in hoc morbo refert.—Undecim homines Dysenteriam laborabant, novem fructus copiose devorabant et convaluere; duo abstinuerunt & morbo succubuere.—Cohors militum in Gallia meridionali, autumnos tempore, Dysenteriam vexabatur; Præfecti ægrotos uvis vesci, et sanos uvis pro cibo uti iusserunt; post hoc, nullus miles mortuus, nec ullus morbo fuit correptus. Vide *Tiffot Avis au Pueple sur la sante* § 320.—*J. Geo. Zimmerman*, medicus regius *Hannoveræ*, in tractatu de Dysenteria a se edito refert, infantem octodecem menses natum, Dysenteriam laborantem, uvis vescendo sanitati fuisse restitutum; et hominem generosum aliosque qui fructus copiose ederunt, convaluisse. Vide *Dr. Zimmerman's Treatise on the Dysentery, English translation, 1771, page 88, &c.*

* Morbus hic certe non ita contagiosus est, ac *Degnerus* aliique affirmarunt; bello enim Germanico præterito ubicunque ægroti mundi admodum servabantur, & in conclavibus magnis et bene perflatis tenebantur rarissime Dysenteria contagione propagata fuit. Et quotannis quidam Dysenteriam laborantes in Nosocomium Sancti *Georgii* admittuntur, nunquam vero ægrotos alios vel administrantes contagione affectos vidi.

Nihil

Hoc malum, quamprimum ac inceperit, curari debet; quo enim diutius neglectum est, eo sanari difficilius plerumque evadit.

In eo curando, ægri quam mundi†, et in conclavi amplo, sicco, et bene perflato, tenendi sunt; et in alio conclavi deicere debent; dejectionesque alvinæ et putrida omnia alia quam citissime amovenda. Inflammationi et feбри quamprimum occurrendum est;—primæ viæ libere purgandæ;—tormina et alia gravia symptomata lenienda, et viscerum deinde robur restituendum est.

Dysenteria, diversis temporibus, diversæ indolis est; aliquando enim morbus inflammatorius, interdum morbus quam putridus est*. Inflammationem intestinorum, vel acutam, vel putridam, semper plus minus sibi comitem habet, et igitur in initio morbi vena secanda est.—Et si pulsus fortis atque sanguis

† Nihil magis in hoc malo quam mundities ad bonæ valetudinis recursum confert; cito fordescunt ægroti & convenit frequentissime extremos artus, et interdum totum hominem aquâ calidâ lavari, et si vires sinant expedit aliquando in balneum demitti; utileque est ægroti indusium, et lintea lecti vestimenta sæpe mutare.

* Morbus hic nunquam fere periculo vacat, mitior vero plerumque est in frigidis quam in calidis regionibus; in illis, symptomatibus frequentissime inflammatoriis, in his, sæpe symptomatibus morbi putridi stipatur. In utrisque, morbus quibusdam in temporibus lenis, in aliis vero gravior et periculosissimus evadit; sed in regionibus calidis majori plerumque violentiâ sævit, majoresque strages edit, & observatur eos semper in majori periculo versari, qui in maximo morbi metu sunt.

T

spissus

spissus et inflammatorius sit, ac ventris tormina urgeant, venæsectio repetenda, quousque vires finant*; atque hoc modo, dum Dysenteria rure inter populum grassabatur, multos servatos novi; dum alii qui venæsectionem omiserunt, morbo succubuerunt.—Si vero sanguis sit solutus, atque debilitas ac languor, aliaque symptomata morbi putridi urgeant, sanguis parcâ manu mittendus est; et rarissime in hoc rerum statu venæsectionem repetere expedit.

* Ex auctoritate *Hippocratis* et *Galen*i, et ex præjudicio falso, sanguinis missionem semper in morbis putridis nocere, invaluit olim opinio, sanguinem alvo fluente non esse detrahendum. Experimentiâ vero compertum est, venæsectionem plerumque, in Dysenterici initio, utilem esse; & ubi morbus inflammatorius est, vel ubi ægrotus juvenis et robustus, atque febris et tormina urgent, repetitam sanguinis missionem sæpe necessariam; hocque remedium medici plerique hoc tempore probant. Vires vero, ætas, pulsus, ac constitutio et anni et ipsius ægrotantis modum statuere debent.—De hac re optime differit *Cl. Hoffmannus*, et ait, ‘Verum ego multiplici doctus experienciâ statuo, quod in subjectis plethoricis et dietæ vinosæ adfuetis, si Dysenteria cum febris continuâ corripiantur, omnino perquam sit necessarium venam ab initio morbi secare. Nam vanus est metus, sanguinis missione vires imminui; & cum non modo plerique Dysentericorum ex inflammatione intestinorum moriantur; verum quod plethorici, si continuus infestentur febribus, non nisi ob nimiam sanguinis molem ad stases, gangrænam et sphæcelum disponentes, pereant; non certe convenientius in his periculis antevertendis venæsectione reperitur præsidium,” Vide, *Hoffman. Oper. Tom. 3, p. 158, sect. ii, cap. 7, §. 8.*

Post

Post venæsectionem convenit plerumque vomitum elicere, et mirum sane est quantum materiæ biliosæ flavæ atque viridis vomitu aliquando ejicitur; et quantum inde levamen ægri sentiunt.—Inter medicamenta quæ vomitum movent, radix Ipecacoana a multis in Dysenteria laudatur, utileque certe remedium est; interdum tamen ventriculum non satis stimulat, ad materiem omnem biliosam intus contentam evomendam; et hinc acriori medicamento opus est; et expedit grana duo, vel tria vel quatuor *tartari emetici* in aquâ soluta, vel scrupulo radicis Ipecacoanæ conjuncta, adhibere; * hæc enim remedia non solum ægrotum vomere faciunt; sed et alvum plus minus solvunt; perspirationemque promovere.

Post vomitum, alvus ab humoribus putridis et biliosis purganda est; ut enim acris materia assidue in intestina profunditur, ita assidue quoque eandem emoliri oportet; et hinc medicamenta alvum ducentia, vel quotidie, vel alterno mane adhibenda; frequenti enim usu medicamentorum hujusmodi, et medicamentorum emeticorum, quando æger nausæa atque sapore ingrato amaro in ore

* In India occidentali experientiâ inventum est, tartarum emeticum ad bilem evacuandam aliis plerumque medicamentis emeticis anteferendum; leniter sat agit, bilisque ejectionem cæteris liberiores promovet.—Ipecacoana tamen suos usus habet.

vexatur, recursus facilis ad bonam valetudinem plerumque fit.

Multa et varia medicamenta alvum moventia, in hoc morbo laudantur; ea vero, ut mihi videtur optima sunt, quæ alvum libere et sine molestiâ ducunt; et quæ vires non nimis exhauriunt.—Hinc decocta tamarindorum cum mannâ; tartarum solubile in emulsione amygdalina solutum; manna cum granis iv vel v tartari emetici in magnâ copiâ aquæ soluta, et parvis atque repetitis dosibus exhibita; sal catharticum amarum per se in aqua solutum, vel oleo atque mannæ conjunctum; et aquæ purgantes minerales, reliquis medicamentis purgantibus anteferenda *; et

* *Geo. Monro, M. D. et Gulielmus Russel*, qui cum Nosocomiis militaribus in America Septentrionali bello præterito aderant, mihi narrarunt, se solutionem tartari emetici cum mannâ sequenti modo paratam, summo cum fructu in Dysenteriis adhibuisse.

Recipe, *Mannæ optimæ* uncias duas, *tartari emetici* grana iv, solve in *aquæ puræ* bullientis unciis xvi. Colaturæ capiat æger uncias iv omni horâ dimidiâ, donec cietur vomitus vel laxetur alvus.

Et medicamentum hoc plerumque et vomitum elicuisse et alvum libere duxisse invenerunt.

Usum *salis cathartici amari* aquâ soluti, in dysenteriâ primus mihi humaniter communicavit anno 1757, *Franciscus Russell*, vir honestissimus et chirurgus militaris expertissimus; et optimo cum successu, ego ipse postea in Nosocomiis militaribus, mannæ et oleo conjunctum adhibui. Et experienciâ repetitâ comperi medicamentum hujusmodi non solum in Dysenteriâ, sed etiam in diarrhœâ, et in colicâ pictonum, aliisque in alvi doloribus multum prodesse.

Aquæ

et ex his forte sal catharticum plerumque cæteris anteponendum. Sed hoc monendum habeo, quod idem remedium non æque omnibus conveniat; et aliquando unum aliquando alterum tentari debeat; et ubi vermes ejiciuntur, quod expediat grana quinque vel sex mercurii sublemati dulcis cum scrupulo radices jalapii vel rhabarbari conjuncta adhibere*.

Protinus,

Aquæ falsæ minerales purgantes *montis catini*, confinis *pistorio* in Hetruria oppido, ex scatebris balneoli et tetucii a *Fallopio* & *Baccio* ad sanandas Dysenterias jam olim celebratæ fuere.—Per alvum utræque ebibitæ dejiciunt, et per urinas; aqua balneoli minus est falsa ac in potu minus purgando efficax quam aqua fontis tetucii.—*Baccius* ait, ‘Ufus earum hodie celebris est in Dysentericis, quos mirifice sanant, etiamsi nomæ intestina corroserint, ebibitæ singulis diebus a librâ ad tripondium, pro tolerantia patientis.—Ut vere ipsas cælitus in salutem hominum destinatas esse credendum sit, cum ferme homines ex acerrimâ Dysenteriâ, jamjam exhausto cum sanguine spiritu, revocent ad vitam’. *Baccius de Thermis, lib. v. pag. 159.*—Sic *Fallopius*, ‘Aqua etiam illa balneoli sum ego usus, et expertus in Dysenteriis ulceribusque intestinorum, et est remedium ita præstans ut præstantius repiriri non possit. Exhibebam sex vel octo cyathos, et felicissimo cum successu. Ad eundem effectum optima quoque est aqua tetutii; verum cum sit robustior, in minori quantitate est exhibenda.’ *Gab. Fallopii, &c. de aquis medicatis, &c. tractat. fol. 82. Edit. Venetiis 1563*, multæ aquæ minerales salibus impregnatæ in Anglia repertæ eidem usui inservire possunt.

* Præter memorata, multa alia medicamenta ad alvum solvendam in Dysenteriâ laudata fuere.

Pulvis *radicis rhabarbari*, paucis abhinc annis 3 drachmâ dimidiâ ad drachmam unam vulgo fuit adhibitus,

Protinus, ubi morbus ille incipit aquæ tepidæ, vel liquoris alii mitis diluentis plurimum bibere oportet; corruptæ enim miscuisse novam materiam prodest; ægrotique

bitus; in Dysenteria tamen initio plerumque alvum non satis facile, ac libere, ducit; provento vero morbo, utile sæpe fit remedium; æque ac tinctura sive infusio ejus aquosâ; et de tincturâ hâc rhabarbari aquosâ observare liceat, hanc sæpe alvum liberius et majori cum facilitate purgare, quam radix ipsa pulvere adhibita.

Radix *ipecacoana*, largâ dosi ad vomitum ciendum adhibita, atque a *Pisone* pro specifico Antidysenterico remedio habita, a nuperis quibusdam, parvis et repetitis dosibus, a gr. i, ad gr. vi, 4tâ vel 6tâ quaque horâ ad alvum purgandam, in Dysenteria fuit data. Sed minores illæ doses minus efficaces; et majores nauseam et vomitionem tam iteratam plerumque incitant, ut ægrotis persuadere in hujus remedii usu perseverare difficile sit. Rhabarbari parti æquali conjuncta libere magis et facilius alvum ducit, sed tunc etiam nauseam sæpe movet.

Triginta ab hinc annis *vitrum ceratum antimonii* ad gr. vi vel x adhibutum, pro remedio in hoc morbo utili laudatum, potenter plerumque et vomitum elicit et alvum purgat; et robustioribus profuisse vidi; nimis vero violenter interdum agit, viresque exhaurit; et igitur rarius nunc Dysentericis exhibetur. Attamen, Cl. *Geo. Zimmerman* asserit, quod si optime in mortario teratur cum parte æquali pulveris radice Altheæ, et ægrotus copiose jus avenaceum simul cum vitro cerato antimonii haureat, hoc mite et utile fieri remedium.

Et experienciâ compertum est grana xx vel xxx pulveris radice jalapii, optime cum gr. x salis nitri trita, leniter sæpe agere et sat potenter alvum ducere.

De purgantibus observare solummodo restat, quod licet ea, quæ alvum potenter et facile ducunt, ægroti salutis in initio quam necessaria sint, acriora tamen et drastica medicamenta *aloes*, *colocynthis*, &c. minime utenda, spasmos enim et tormina augendo plerumque nocent:

quam-

quamplurimi usu fere solo talium liquorum sanitati restituti fuere*; progrediente vero morbo interdum liquores magis demulcentes et mucilaginosi profunt, quales sunt *emulsiones amygdalarum*, vel *e Cera*, *decoctum Oryzae*, vel *aqua hordeata* in quâ *gummi Arabicum*, vel *gummi Tragacanthum* solutum est; vel liquores alii hujusmodi, qui diluendo et acrimoniam humorum obtundendo tormina

* Nulli morbo potus copiosus tenuis magis quam Dysenteriae prodest; hoc quotidiana experientia monstrat, et testimonia medicorum optimorum firmant.—*Baglivius* ait, se sæpissime Dysenterias profligasse solo fero lactis intus dato, et per clysteres quoque injecto; multosque auctores pro magno secreto habuisse hoc remedium in Dysentericis. Vide *Baglivii Prax. Med. lib. i, cap. 9*.—Anno 1634, quando Dysenteria graviter inter populum Westphaliae grassabatur, rustici lacte cum aquâ fontanâ mixto, vel fero lactis per totum morbi decursum non sine singulari fructu utebantur.—Et Anno 1726, cum hic et in vicinis urbibus, maxime *Altenburgi*, sæviter Dysenteria, quâ multi perierunt, grassaretur, ipsi rustici, spretis omnibus pharmaceuticis, quæ maximâ ex parte erant calidiora, fero lactis item lacte ebutyrato per totum morbi decursum utebantur; et præ aliis felicissime evaserunt. Vide *Hoffman. oper. tom. iii. sect. 2. cap. vii. obs. 6, pag. 162*.—Et *Cel. Huxham* dicit, In hac utique (Dysenteria nempe,) pura puta aqua fontana haud parum pauperculos juvabat,—inter initia egelidam suadeo, quippe quæ et intestina eluat melius, et per menses vasa et lactea ad sanguinem diluendum transit facilius; cum vero elota sit acris viscerum colluvies, ea sane firmanda sunt, adeoque tunc haud perperam exhibetur frigida,—hâc solâ utique, opii paucillo adjecto, nonnunquam Dysenteriae curationem consummavi, probe purgatis prius intestinis. Vide *Huxham obs. de aëre et morbis epidemicis, vol. ii. p. 106, etc.*

leniunt.

leniunt.--Et si acidum in ventriculo molestum sit, convenit aliquando pulverem cretæ, vel corn. cervi calcinati, gummi solutionibus addere.

Ab initio ad finem usque hujus morbi, cibus ex levissimâ naturâ, et concoctu facilissimâ esse debet; ex pane, *salab, sago, oryza, bordeove* confectus*; nec nocet jus tenue ex pullis, vel ex carne ovinâ vel bovinâ paratum, præcipue cum febris jam cessaverit, ac convalescens fuerit ægrotus.

Si ventris tormina in morbi initio urgeant, ea lenienda sunt potu tenui copioso; liquoribus diluentibus, emulcentibus per anum injectis; fomentis tam humidis quam ficcis

* De fructuum usu, in hoc morbo, nihil ab experientiâ propriâ dicendum habeo; sed certe operæ pretium est hoc remedium iterum, iterumque, tentare, et nos certiores facere, quæ fructuum genera, et quo tempore morbi, et quibus in casibus uti debent. Si mihi conjectare liceat, crediderem, moderatam fructuum maturorum comesturam homines ab hoc malo sæpe conservaturam; et in ipso morbo, fructus præcipue in initio post alvum purgatam utiles fore, ex naturâ enim summe antiseptica et laxante sunt. Idemque dici possit de liquoribus aquosis succo Citri vel fructu tamarindorum aciduli factis.--Attamen de fructuum usu monendum est, quod interdum ipse viderim morbum hunc in convalescentibus recidivum, fructus intempestive et libere comedendo; et quod practici quidam optimi mihi narra- verint, se in regionibus calidis observasse, liberum nimis fructuum et liquorum acidulorum usum intestina aliquando nimis laxa, alvique fluxibus et torminibus obnoxia reddidisse.

ventri

ventri admotis; et balneis si tormina graviora fiant; primis enim diebus, dum febris adhuc hominem excruciat, et ventriculus ac intestina putridis atque biliosis humoribus replentur, auctor sum, ut usus opii omittatur, evacuationem enim humorum putridorum cohibendo, magis tunc nocere quam prodesse observatur.

Post dies decem vel duodecem cum febris jam cessaverit, et alvus libere evacuata fuerit, medicamenta alvum ducentia minus frequenter administranda, et temporibus intermediis opium exhibere expedit, ad dolorem excruciantem leniendum, somnumque atque requiem ægris conciliandum; et cum tormina graviora urgent, magis sæpe proficit opium ex partibus inferioribus infusum, quam per os sumptum*.

Et si dejectiones tunc nimis profusæ fuerint, convenit medicamenta leniter adstringentia opio conjungere; qualia sunt *julepum e Cretâ, electarium e scordio, tinctura Japonica, decoctum ligni campechensis, decoctum radicis Simarubæ, infusum corticis granatorum* †, &c.—Attamen observandum est, quod
opium

* Multa exempla hujusmodi vidi, ubi opiata enematibus ex amylo, vel clysteribus cum decocto Corticis Peruviani et electuario e scordio, vel aliis lenioribus astringentibus mista, magis profuere, quam per os sumpta.

† Cortex *rad. Simarubæ*, et in pulvere et in decocto ad Dysenteriam sanandam laudatur; in *Memoires de l'Académie*
U.

opium et medicamenta adstringentia nunquam eâ quantitate adhibere debeant, ut evacuationem humorum putridorum cohibeant; sed eâ tantum, ut dolorem leniant; et profusas nimias dejectiones restringant. Si Dysenteria valde sit cruenta et sinceri sanguinis plurimum dejiciatur, tinctura rosarum probe acidula juvat, aut vinum rubrum austerum dilucius, si intestina ea facile ferant.

Quibusdam ægrotis quorum cutis arida et minus perspirabilis est, medicamenta diaphoretica, opio mista, profunt; et interdum balneum si vires finant et nullum aliud symptoma id vetet*; aliis Cortex Peruvianus

demie des sciences, 1729, et in Degneri hist. Dysenteria Anni 1736, Nec præstantius comperi remedium in diarrhœis et Dysenteriis quibusdam chronicis quam decoctum Corticis R. Simarubæ, cum parva quantitate tincturæ cinnamoni, et guttulis paucis tincturæ thebaicæ mixtum.

Radix cascarilla seu elutheria in Dysenteriâ quæ epidemice inter populum grassabatur, Anno 1718, profuisse dicitur, in mem. de l'academie des sciences, 1719.

Cort. Conessi pulveratus cum syrupo e cortice aurantium in formam electarii paratus et ad drachmam dimidiam quater quotidie sumptus Dysenteriam quæ jam per tres menses duraverat profligavit. Medical Essays, vol. iii, art. 4.

Degnerus succum adstringentem catechu in hoc morbo profuisse narrat. Vide Hist. Dysent. &c. p. 223.

J. Grainger causam militis cujusdam memorat qui per annum et ultra Dysenteriâ graviori laboraverat, et a morbo tandem liberatus fuit, bibendo quotidie a lib. i, ad lib. iii. aquæ calcis, cum parte tertiâ lactis recentis mixti. Vide Edin. physic and literary observ. vol. ii, art. 14.

* Prodest interdum in hoc morbo sudorem elicere medicamentorum diaphoreticorum mitiorum ope, qualia sunt;

vianus opio, vel electario e scordio, conjunctus.

Et monendum est, morbum hunc sæpe febri putridæ comitem esse; et interdum formam morbi intermittentis habere; ac tunc eodem fere modo ac morbi illi curari debet; et in utroque casu Corticem Peruvianum, et per os sumptum, et per anum immissum, morbum sæpe profligasse †.

Pro-

sunt; spiritus mindereri guttulis paucis tincturæ thebaicæ, vel parvâ quantitate theriacæ, vel mithridatii, mistus. — Vinum antimoniale parti quartæ tincturæ thebaicæ conjunctum. — Pulvis Doveri, — camphora cum nitro et opiatum mistus. &c. quæ omnia parvis et repetitis dosibus sumi debent cum potus alicujus idonei tepidi quantitate sufficiente.

† Profecto jam morbo, prodest aliquando Cortex Peruvianus cum parvâ quantitate electuarii e scordio, vel tincturæ thebaicæ additâ, repetitis dosibus quotidie sumptus, vel per anum infusus; cujus exempla memoravi in libro a me edito, dicto, *An account of the diseases which were most frequent in the British military hospitals in Germany, &c.* — Et ingeniosus R. Whytt, proff. Edin. in pravo illo Dysentericæ statu, cum in ore, et in primis viis aphthæ mox apparituræ essent, vel jam apparuissent decoctum Corticis Peruviani, cum confectioe Japonicâ Ph. Edin. feliciter adhibuit.

Attamen observare est, quod rarius in primo Dysentericæ gradu Cortex Peruvianus conveniat; cortex enim tunc plerumque non solum morbum non levat, sed tormenta aliaque symptomata molesta auget; nisi morbus febri petechiali putridæ, vel febri intermittenti conjunctus sit, quando mire interdum prodest remedium hoc nobile, Cortex Peruvianus. — Dum in Germania, Annis 1760, — 1, — 2, cum exercitu aderam, Dysenteria in febribus petechialibus symptomaticæ sæpe apparebat, et tunc purgatâ alvo, Corticem Peruvianum lenioribus adstrin-

Progrédiente morbo, si tormina ventris urgeant, prodest ex inferioribus partibus mucilaginem ex amylo, vel aquam in qua lini semen decoctum est, vel juscum adiposum, vel lac, vel oleum, vel liquores emulcentes, cum opio mixtos infundere; fomenta et cataplasmata supra ventrem imponere; et aliquando alvum ducere.—Et interdum si dolor

gentibus et opio conjunctum feliciter sæpe propinandum adhibui.

Et casum unum aut alterum mihi curare contigit, ubi et febris et Dysenteria intermittens fuit, atque utraque liberiore Corticis Peruviani usu profligata fuerunt. Et Corticem Peruvianum æque in Dysenteria intermittens, &c. Anno 1666, profuisse narrat, *R. Morton*. Vide *Append. ad Exercit. 2dam de febris ab An. 1658, ad 1691.*

Ingeniosus vir *Joannes Hume*, curator ad res sauciorum et ægotantium classis Britanniae agendas, mihi narravit, quod Anno 1759, dum chirurgus ad navem bellicam (*the Newark* dictam,) in mare Mediterraneo esset, Dysenteria intermittens, cum febre, inter nautas grassaretur; tormina atque sitis quotidie ad meridiem exacerbabantur, dejectionesque magis frequentes erant; circa vero horam quartam vel sextam, vespere, mitiora; et mane sequenti mitissima fiebant symptomata; ægrotique tunc torminum expertes erant. Hoc observato, post alvum ductam, Corticem Peruvianum liberâ manu, horis inter exacerbationes mediis, propinandum dedit; et rediente paroxysmo remedia communia Antidysenterica, atque opium dein h. s. adhibuit; ægrotique plerique hoc modo sanitati restituti fuere. Attamen, licet hoc anno Cortex Peruvianus tam bonos ederet effectus, non æque aliis annis ubi nulla symptomata morbi intermittens adfuere, Corticem Peruvianum profuisse observavit; aliquando tantum, et rarius, usui fuit.

vehemens

vehemens fuerit cum signis novæ inflammationis convenit venam secare, si vires sinant, et emplastrum vesicatorium ventri applicare.

Si vetustior fuerit morbus, et suspicio sit tunicam villosam coli atque recti intestini jam erosam esse, periculosissimus evadit morbus †, eaque tunc medendi methodus optima est, quæ feбри hecticæ et membranis exulceratis sanandis prodest.

Cibus esse debet e levissimâ materiâ, concoctuque quam facillimus, ex vegetabilibus memoratis, lacteque præcipue paratus; potusque qualis in secundo morbi gradu commendatus fuit.

Medicamenta quæ magis plerumque profunt, sunt, Cortex Peruvianus, medicamenta leniter adstringentia, opium, balsamum locatelli, vel balsama alia in vitello ovi soluta, &c. repetitis dosibus quotidie sumpta; vel si dolor in ano aut tenesmus urgeat ex inferioribus partibus infusa; quibus si quando ægrotus nauseâ vel torminibus vexetur, intercalari debent medicamenta mitiora emetica, vel

† Erosâ tunicâ villosâ, morbidisque factis intestinis, imprimis crassis, febris hectica oritur chylusque, et recrementa etiam mitissima, nimis intestina stimulant, diarrhœamque fere perpetuam incitant; quæ interdum ægros trahit, interdum præcipitat, paucique admodum ad bonam valetudinem recurrunt; et qui convalescunt diu plerumque magnâ intestinorum lævitate laborant, diuque in rigidissimo et medicinæ et victus regimine, perseverare debent.

laxativa

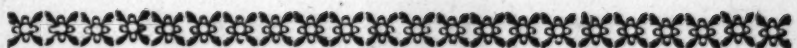
laxativa, vel enemata ad humores acres evacuandos.

Frigus atque humor omnis, qui perspirationem impedit alienus; atque aër purus, et exercitatio ægri viribus accommodata utilis est.

Solum hoc ulterius de Dyfenteriâ observandum habeo, quod ex hoc morbo convalescentes diu summam victus rationem ac modum habere debent; et paulatim tantum, omiſſis legibus memoratis, eo tranſire ut arbitrio ſuo vivant; ſi enim morbus vehemens fuerit, vel diu continuaverit, inteſtina per longum ſatis tempus debilia, ac infirma manent, facilisque in morbum recurſus eſt.

ORATIO

ORATIO ANNIVERSARIA

I N

THEATRO COLLEGII REGII MEDICORUM

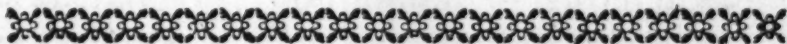
LONDINENSIIUM,

E X

HARVEII INSTITUTO,

HABITA, A. D. 1775.

Die 18vâ, Octobris.

THE
HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ORATIO ANNIVERSARIA

IN
THEATRO COLLEII REGII MEDICINAE
MUSEUM LONDINENSE

HARVARD INSTITUTION

HABITAT A. D. 1774

BRITISH MUSEUM

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

OXFORD

ORATIO ANNIVERSARIA
HARVEIANA.

PRÆSES COLENDISSIME,

E T

AUDITORES HONORATISSIMI,

NEMINI vestrum ignotum est, quod hodie, annuo more, ex instituto et auctoritate Illustrissimi HARVEII, differendum sit de Sociis hujus Collegii celeberrimis, qui id vel ingenio, vel munificentia, ornarunt.

Ipse HARVEIUS commendabat memoriam eorum, orabatque, ut eos ab injuriâ oblivionis assereremus; non solum, ut eorum præclara facinora omnibus successoribus suis quotannis nota sint; sed ut illi, ad eorum exemplum, Reipublicæ benefacere niterentur.

Credo ego, Auditores Dignissimi, vos mirari, quid sit, quod cum tot summi oratores, hominesque eruditi sedeant, ego hodie potissimum surrexerim, ad laudes virorum tam

X

bene

bene a vobis meritorum celebrandas, qui neque ingenio, neque auctoritate sum cum iis qui sedeant comparandus; sed memineritis me, non sponte et ambitiose, in hoc opus irruisse, sed jussu adeste; et ingratus equidem forem, tam nupere unanimi suffragio in sociorum numerum cooptatus*, si, quod a Colendissimo Præsidi mihi demandatum erat, detractarem.—Benigne igitur accipite, quæ grato animo, licet non a summo oratore, dicenda.

Difficile quidem videtur, Auditores ornatissimi, novum aliquid in medium proferre de majoribus nostris illustribus, quorum laudes quotannis, per tot annos, et a tam multis et tam facundis oratoribus jam celebratæ fuerant.

Cæterum, aut me amor negotiî suscepti fallit, aut nullum unquam Medicinæ Collegium, nec majus, nec sanctius, nec bonis exemplis ditius fuit.—Eo igitur libentius in concionem prodeo, utpote dicturus de viris qui mihi vixisse, atque fructos fuisse animâ videntur; et qui præclari facinoris, atque artis bonæ famam quæsilverunt; et equidem nihil honestius, nihil utilius est,

* Mense Septembris, A. D. 1771, me incio, in sociorum numerum unanimi sociorum suffragio cooptatus fui.

quam majorum famam conservare, et ex patrum commemoratione, filiorum virtutes elicere.

Ante conditum hoc Medicorum Collegium, humilis fuit artis nostræ conditio, per totam Britanniae insulam.—Everſo enim imperio Romano, studia humanitatis ac literarum per octingenti et ultra annos a noſtrâ Europæ parte Occidentali in exilium relegari videbantur; donec, urbe Conſtantinopoli a Turcis captâ, Græci quidem docti, Barbarorum laſcivientem infaniam fugâ evitantes, literas bonas et medicinam veterum, ſecum iterum in Italiam deportarunt.—Tardius vero in hâc noſtrâ inſulâ lampas literarum atque ſcientiæ effulgere incepit; ad initium enim ſæculi decimi ſexti, medicina rudis adhuc et inculta jacebat; aut in monachorum clauſtris recondita fuit; et Monachi indocti, circumforanei, agyrtæ, vel alii quique illiterati, ac inculti, Epiſcoporum permiſſu, medicinam fere ſoli excercebant.

Tandem vero *Joannes Chambre*, *Thomas Linacre*, et *Ferdinandus de Victoria*, Medici ad Regem *Henricum* ſui nominis Octavum, viri ſagaciſſimi et eruditi, una cum tribus aliis medicis, *Nicholao Haſſewell*, *Joanne Franciſco*, et *Roberto Yaxley* *, indigne ferentes,

* Ut res ita ſe habet, apparet ex literis patentibus.—
 ' Itaque partim bene inſtitutarum civitatum in Italia, et in
 X 2 ' aliis

rentes, quod ars, quæ sanitatem ægris promittit, in humani generis perniciem converteretur, inter seiplos consulere incipiebant, quomodo effrænata hæc nocendi licentia reprimeretur; et statuerunt hoc optime fieri posse, si selecti forent iudices, qui omnes medicinam exercituros examinarent, et periculum facerent an ad hoc munus idonei essent: et ut hoc fieret, Regio favore, et auxilio Cardinalis *Wolfæi*, literas patentes a Rege, Senatus-consulto confirmatas, obtinuerunt; quibus Medicorum Societas legalis in hac urbe constituta est*; atque harum auctoritate Societas

hæc,

‘ aliis multis nationibus exemplum imitati, partim gravium virorum Doctorum, *Joannis Chambre, Thomæ Linacre, Ferdinandi de Victoria*, medicorum nostrorum, *Nicholai Halsewell, Joannis Francisci, et Roberti Yaxley*, medicorum, ac præcipue Reverendissimi in Christo Patris ac domini, Domini *Thomæ* tituli Sanctæ Cecilie trans Tiberim sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteri cardinalis, Eboracensis Archiepiscopi, et regni nostri Angliæ cancellarii charissimi precibus inclinati, Collegium perpetuum Doctorum, et gravium virorum, qui medicinam in urbe nostrâ Londino et Suburbiis, intraque septem millia passuum ab ea urbe quaquaversus publice exerceant institui volumus atque imperamus, etc.’

* Per literas patentes jam citatas apparet, sex jam memoratos medicos, et medicos omnes alios, Londini tunc degentes, socios primos Collegii nostri constitutos esse.

‘ Quæ quo facilius rite peragi possint, memoratis Doctoribus, *Joanni Chambre, Thomæ Linacre, Ferdinando de Victoria*, Medicis nostris, *Nicholao Halsewell, Jo-*
anni

hæc, five Collegium in communitatem redactum, singulos quosque ad Medicinæ Praxin admittendi, et præscriptorum formulas inspiciendi jus unicum possidet.

Inter conditores Reipublicæ nostræ illustres *Linacre* princeps fuit; Cantuariæ is natus est, et literis primo a doctissimo *Sellingo* instructus Oxonium petiit, ubi (A. D. 1484,) in Collegii Omnium Animarum societatem cooptatus est. Et dein animam peregrinatione ulterius excolendi cupidus, in Italiam, tunc temporis doctrinæ literaturæque domicilium, migravit; et cum ex optimorum Professorum prælectionibus, et ex familiari consuetudine doctissimorum virorum, qui huc undique confluerant, in linguis elegantiam, et in medicinâ et artibus politioribus scientiam acquisiverat, in patriam redux Oxonium iterum adiit; gradumque Medicinæ Doctoris consecutus, Professor Medicinæ ibidem constitutus est.

Cito vero in literis, et in arte medicâ ita eminuit, ut a Rege *Henrico* Septimo delectus sit, qui *Arthuri* principis et salutis, et institutioni præficeretur; et ipsius denique Regis,

‘ anni *Francisco*, et *Roberto Yaxley*, medicis concessimus,
 ‘ quod ipsi, omnes homines ejusdem facultatis, de et
 ‘ in prædicta civitate sunt in re et nomine unum corpus,
 ‘ et communitas perpetua, five Collegium perpetuum,
 ‘ etc.’

et

et postea filii ejus *Henrici* Octavi, salutis fauste invigilavit.

Cumque diplomate regio sodalitium ex medicis, qui virtute et doctrinâ, præ cæteris pollebant, constitutum erat, ipse unanimi sociorum suffragio Præses primus electus fuit; et in eodem amplissimo dignitatis gradu, per septem annos, ad mortem usque permanebat; eoque tempore statuta optima, legesque pro administratione Collegii condidit; et ad medicinam excolendam summopere intentus plures *Galen*i tractatus Latine reddidit *. Prælectiones *Oxonii* duas, *Cantabrigiæ* unam instituit, et honestis stipendiis cavēbat ne deessent, qui *Hippocratem* et *Galenum* elucidarent.

Tandem *Linacre*, literarum atque doctrinæ sui temporis decus et tutamen, de Rege, de Patriâ, de humano genere bene meritus, vitam quam integerrime egerat, pietate maximâ clausit, (die 20 Octobris, A. D. 1524,) et moriens domum suam in qua cœtus, dum

* Latine reddidit *Galen*i Libros,—*De Inæquali Temperamento*:—*De Temperamentis*:—*De Naturalibus Facultatibus*:—*De Sanitate tuenda*:—*De Pulsuum Ufu*:—*De Methodo Medendi*: De quibus *Erasmus* in literis ita scripsit amico; ‘Mitto tibi libros *Galen*i opera *Thomæ Linacre*, melius ‘Latine loquentes, quam antea *Graece* loquebantur.’

Scripsit etiam *Rudimenta Grammatica Linguae Latinae*, —et librum *De emendata structurâ Latini Sermonis*, multi pensi apud doctos.

ipse vixerat, congregati fuerant, communitati nostræ legavit.

Linacro fatis functo, plurimi doctrinâ inclaruere viri, hujus Collegii focii; quales sunt *Richardus Bartlot*, Caii patronus.—*Gulielmus Butte* in annalibus nostris designatus, vir gravis eximiâ literarum cognitione, singulari judicio, et prudenti consilio Doctor.—*Gulielmus Freeman* qui insigne gentilitium Collegii a *Joanne Barker*, armorum Rege, impetravit.—*Georgius Owen*, medicus regius, atque alii.

Haud longo vero post tempore, celeberrimum *Linacrum* secutus est *Joannes Caius*, alterum medicinæ lumen, et *Linacri* famæ æmulus.

Is *Nordovici* natus (die 6ta Octobris, A. D. 1506) Collegii *Gonvillensis* *Cantabrigiæ* alumnus, *Linacri* exemplo *Italiam* petiit; ibique cum mentem doctrinâ atque præclaris artibus excoluerat, *Patavii* Doctoratûs lauro insignitus, *Græcas* literas per quatuor annos, adjuncto Collega *Realdo Columbo* publice docuit.—Et tempore, quo vitam in hâc celebri academiâ degebat, studio *Anatomix* quam sedulo se dedit; ac ex consuetudine familiari Collegæ *Realdi Columbi*, celeberrimique contubernalis *Andree Vesalii*, peritiam haud vulgarem in re anatomicâ acquisivit.

A. D.

(A. D. 1544) In patriam reversus medicinam atque rempublicam literarum scriptis * ornavit; et cum in interioribus partibus, et dolores, et morborum varia genera nascantur, neminem putavit his adhibere posse remedia, quas ipse ignoret; necessarium ergo esse incidere corpora mortuorum, eorumque musculos, nervos, vasa, viscera atque intestina scrutari; structuram igitur corporis humani, *Londini* tunc fere incognitam, in cadaveribus nocentium quotannis, in aulâ Chirurgorum †,

* Vir eruditissimus in eruendis veterum codicibus felix et indefessus erat.—*Galenî librum de Musculorum Dissectione*, cum Commentario, adjunctum *Libris de Administrationibus Anatomicis*, edidit Basil. 1544.—*Librum* im *De Decretis Hippocratis et Platonis*; *librum Hippocratis de Pharmacia*—Fragmentum lib. vii. *Galenî de Ufu Partium*; fragmentum quod deerat libri de *Ptisanâ*, et alia monumenta veterum oblivioni eripuit.—*Cornelium Celsum* valde corruptum repurgavit; additis argumentis et scholiis, una cum librarum ac ponderum *Celsi* ratione.

Praeter Commentaria et Versiones Dr. *Carolus Goodall* dat catalogum sequentem operum *Caii*:—*De medendi methodo*:—*De Ephemera Britannicâ*:—*De Antiquitate Cantabrigiæ*:—*De Canibus Britannicis*:—*De Rariorum Animalium et Stirpium Historiâ*:—*De Thermis Britannicis*:—*De Libris Galenî qui non extant*:—*De antiquis Britanniae Urbibus*:—*De pronuntiatione Graecæ et Latinae Linguae*:—*De Annalibus Collegii Gonvilli et Caii*.

† Hoc *Caii* exemplo factum est, ut per plurimos annos, prælectiones anatomicæ a medico aliquo ad id munus constituto, apud chirurgos haberentur.—Et ex annalibus Collegii Medicorum apparet quod, ab A. D. 1569, Prælectiones Anatomicæ quotannis in Theatro etiam Collegii habitæ fuerent a Socio quodam, prælectore singulis annis electo.

per

per viginti annos, indefessus publice monstravit; ac ita medicinam, et chirurgiam, in hâc urbe, novo quasi lumine illustravit, et firmâ basi nitentes posuit.—Facinus præclarum, omni laude dignum; et gratias de seris nepotibus bene meritum.

Caius in Collegii Medicorum numerum (A. D. 1547) cooptatus, domicilium, et sedes a *Linacro* acceptas ulterius, ornare studuit:—dignitatis et auctoritatis insignia addidit:—annales Collegii primus conscripsit:—statutis emendavit, et Rempublicam hanc nascentem moribus ornavit, auctoritate sustinuit.—Cumque jam ad summum medicinalis famæ, atque honoris apicem, et in Aulâ Regiâ, et in Medicorum Collegio *, pervenisset, infirmâ valetudine tentatus Cantabrigiam se contulit; omnibusque carus summoque honore habitus, humano generi amicus, nobis amicissimus, supremam obiit diem (A. D. 1573) intra ipsa Collegii mœnia, cujus fuerat alumnus, alterque quasi conditor; quodque ex illo *Gonvillo - Caiense* nominatum est.

Brevi temporis intervallo literis, atque artibus politioribus claruit *Richardus Cald-*

* Medicus fuit Regis *Edwardi VI.* et *Mariæ*, et *Elizabethæ* Reginae;—et Praeses Collegii Regii Medicorum, per septem et ultra annos.*

wall, *Elizabethæ* Reginae Medicus, qui (A. D. 1570) una cum *Joanne*, Barone nobili de *Lumleio*, lectionem chirurgicam in hoc nostro Collegio instituit, et honesto stipendio † ditavit. Laudabile opus, et eo magis laudibus nostris dignum, quod in hac ipsâ lectione illustrissimus *Harveius* inventum suum de Sanguinis Circuitu Sociis primo aperuit.

Nec minus laudandus sagax atque eruditus *Theodorus Goulston**, qui Prælectiones Pathologicas, anatomicâ cadaverum administratione illustrandas, condidit.

Et *Goulstoni* æquævus, *Theodorus Mayerne* Regis *Jacobi & Caroli Primi* Archiater ‡, me-

† Stipendium 40 Librarum nummi Anglicani.

* Collegio dedit 200 libras nummi Anglicani feno locandas pro stipendio annuo.—Opera sua quæ extant, sunt—Paraphrasis et Tabulæ in *Aristotelis*, lib. 3. de Arte dicendi,—et *Aristotelis* de Rhetor. seu Arte dicendi, lib. 3. Græco-Latini, Londini, edit. 1619,—et *Galen*i quædam Græco Latin. Græca recensuit, Latina de novo fecit A. D. 1640.

‡ *Theodorus Mayerne*, eques, *Albona*, in *Helvetiâ* dominus et urbis *transmarinæ* civis, in *Anglia* artem suam exercebat, in *Helvetia* vero senex diem supremum obiit. Chemicis remediis multum usus est, quorum aliqua adhuc in usu sunt.—Tractatus plures conscripsit, ab amicis post mortem editos,—tractatum suum de *Arthritide* cum consulationibus medicinalibus edidit *Bonet*, *Genevæ* 1674.—Praxeos *Mayerni* in morbis internis præcipue gravioribus, et chronicis syntagma editum fuit *Londini*, 1690.—Et Tractatus de febribus, de morbis externis, de *Arthritide*, et de *Lue-venerea* *Londini* 1695.—Et opera omnia sua *Londini*, 1703.

moriâ

moriâ certe quam maxime dignus est, ob Calomelanos inventum, remedium quo quotidie domantur morbi atrocissimi.

Post eos de quibus retuli, majore studio literarum disciplina quotidie agitari cœpit, multique doctrinâ claruere viri, hujus Collegii Socii; inter quos illustrissimus *Harveius*, primus ex omnibus memoriâ dignus, terris, veluti stella perlucida cœlis, elucebat.

Hic *Folkstoniæ* in *Canutii* provinciâ natus, (1 April, A. D. 1578,) & *Caii Collegii* alumnus, veterum sapientium more, relictâ patriâ terras alio sole calentes, ad doctrinam atque scientiam discendam, adiit.

Post quinquennium, *Patavii* primo, & dein domum reversus *Cantabrigiæ* doctoratus gradu ornatus est.—In Sociorum Collegii Medicorum, (A. D. 1607) numerum admisus, anno sequenti medicus ad Nosocomium Regium *Sancti Bartholomei* electus fuit; & Septem post annos, (A. D. 1615) a Collegio munus illi datum est, ut anatomiam et chirurgiam, ex instituto nobilis *Lumlei*, et celeberrimi *Caldwalli*, exponeret; et in hâc ipsâ lectione, inventum suum de Circulatione Sanguinis, multi laboris ac studii fructum, Sociis primo aperuit; atque hanc suam sententiam ratiociniis experimentisque adeo certis stabilivit, ut nemo de eâ dubitare diutius poterit;

poterit; tuncque (A. D. 1628) hoc suum inventum toto orbi terrarum promulgavit, quod erroris nebulas dissipavit, fundamenta medicinæ rationalis jacuit; et sibi ipsi exegit monumentum ære perrennius *.

Explicato et stabilito sanguinis circuito, diligentissimus naturæ investigator, otii impatiens, diu in eo fuerat, ut quæreret, a quibus initiis unumquodque animalium genus oriatur, et tandem (A. D. 1651) rogante celeberrimo *Entio*, Exercitationes de generatione animalium typis mandari passus est.

Observationes item plurimas, tam anatomiam quam medicinæ praxin spectantes, conscripserat *Harveius*, Regis *Caroli Primi* Archiater, quas milites parlamentarii, belli civilis furore agitati†, expilatâ domo suâ, flammis conflagraverunt. Damnum nunquam reparabile, nec satis a posteris deflendum.

* *Riolanus*, *Primrosius*, *Parisianus*, aliique, libros contra *Harveii* inventum de Circulatione Sanguinis scripserunt; et *Georgius Entius*, Eques, cum *Harveio* amicitia conjunctus, et tunc temporis Collegii Medicorum Præses defensionem *Harveii* suscepit, et *Apologiam pro Circulatione Sanguinis* scripsit.

† *Harveius* Medicus fuit extraordinarius Regis *Jacobi*, et dein Medicus *Caroli Primi*, cui acceptissimus erat, et eum in itineribus suis comitatus est.

Harveius

Harveius majorum recordationis hujus annuæ, atque convivii conditor, scriptis mori nesciis famam ac celebritatem Collegii nostri apud gentes exteras auxit, et rem nostram auctoritate sustinuit, ac munificentiam ornavit, et adauxit*; nosque non solum famæ atque gloriæ, sed et fortunarum suarum participes esse voluit.

Dierum, famæ, atque honoris satur ad octogesimum ætatis annum, morbis ac senectute fractus, vitam placide cum morte commutavit, (die 3tio Junii, A. D. 1657).

Harveius mirâ animi facultate sui sensus exponendi pollebat; integer fuit vitæ, scelerisque purus, ingenio acuto, animo liberali; illique contigit, comperiri invidiam ante supremum finem domari posse; et plorare non fuit illi, suis non respondere favorem, speratum meritis; focii enim sui doctique fere omnes, justî in uno, *illi* præsentî maturos largiebantur honores†; nilque oriturum alias, nil ortum tale fatentes.

Laudibus

* Secunda die Februarii, A. D. 1653. Cœnaculum in Collegii horto extructum, et Bibliothecam optimis libris instructam, Sociis convocatis, convivioque splendido exceptis, Societati Medicorum *Londinensium* tabulis consignatis transcripsit *Harveius*.

† Die 22da Decembris, A. D. 1652, placuit Sociis Collegii ut *Harveio* in ædibus collegii statua poneretur, atque quæ sequuntur, subscriberentur.

Laudibus quoque quam maxime dignus *Baldwinus Hameus*, et a Sociis hujus Collegii in omne ævum reminiscendus; ille enim non solum hæc ædes, sub hastâ positas Collegio redimit, sed etiam magnam pecuniæ vim et ipse erogavit, et ab aliis corrogavit ad illas restituendas, cum incendio isto nefando, quod omnia tam sacra tam profana, (A. D.

GULIELMO HARVEIO,
VIRO MONUMENTIS SUIS IMMORTALI,
HOC INSUPER COLLEGIUM MEDICORUM
LONDINENSE POSUIT:
QUI ENIM SANGUINI MOTUM,
UT ET
ANIMALIBUS ORTUM DEDIT, MERUIT
ESSE STATOR PERPETUUS.

Secundo anno post, licet absens, Præses Medicorum Collegii fuit electus; quod munus tamen detraxit, dicens majoris momenti esse, quam ut sibi, annis et adversâ valetudine fracto, committeretur.

A. D. 1766, *Gulielmi Harveii* opera omnia quæ extant, elegantissime excusa in 4to, una cum vitâ ejus, a Collegio Medicorum *Londinensi* edita fuere. Opera in hoc volumine contenta sunt;

Exercitatio de Motu Cordis et Sanguinis *primo Francofurti, A. D. 1628 edita.*

Exercitationes duæ Anatomicæ de Circulatione Sanguinis, ad *Joannem Riolanum* filium *primo Roterdamii, A. D. 1649 edita.*

Exercitationes de Generatione Animalium, *primo Londini 1651 edita.*

Exercitationes additæ,

Anatomia Thomæ Parri,

Gulielmi Harveii Epistolæ,

Diploma Patavinum Harveio concessum.

1666,) longe lateque vastabat, in cineres redactæ fuerunt; tandemque supremâ suâ tabellâ, prædia duo reipublicæ nostræ donavit *.

Nec silentio prætermittendus est nobilissimus *Durnorvie Marchio*, qui nomen suum Collegii libris inscribendo, honorem atque dignitatem arti nostræ addidit; quique Bibliothecam Collegii libris quam munifice ditavit,

Circa hæc tempora plurimi hujus Collegii Socii, medici præstantissimi, *Harvei* exemplum in Anatomîâ ac Medicinâ excolendâ secuti, famam atque existimationem Collegii, scriptis suis, per totum orbem terrarum diffuderunt.

* *B. Hamaus*, filius medici *Londinensis* ejusdem nominis, qui Leidæ Doctoratus gradu ornatus in candidatorum Collegii numerum A. D. 1630, admissus est; vir fuit eruditus, ac animo liberali; et post incendium *Londini* urbis dum adhuc viveret: ‘ In Collegii comitiis majoribus, omnibus Collegis bonum factum visum est, ut in gratitudinis testimonium tabula marmorea in honorem doctoris *Hamei*, (utpote insignis benefactoris) in Bibliothecâ *Harveianâ* extruatur.’

Nec hac occasione sequior sexus iners esse voluit; honoratissimæ enim foeminæ, Regiâ etiam stirpe illustres, *Arabella Steuart*, et *Maria* comitissa *Salopiensis* socia beneficentiâ, ad levandos sumptus in ædibus nostris emendis factos, pecuniam largâ manu donaverunt. *Mead. Orat. Harveian. p. 15.*

Christophorus

Christophorus Bennet, Historiam Morborum Tabidorum elucidavit, Methodumque Mendendi per suffitus, fonticulos, venæsectionem, et opiata, docuit*.

Gualterus Charleton Oeconomiam Animalem explicavit, deque fluxu menstruo, et de variis morbis, differuit†.

J. Whistler, Collegii Præses, Rachitidem descripsit‡.

* *C. Bennet*, edidit Theatrum tabidorum, A. D. 1654, Londini.

† *G. Charleton* tractatus plurimos conscripsit:—*Spiritus Gorgonicus* vi saxiparâ motus, five de causis, signis, et sanatione Lithiaeseos prodiit, Leidæ 1650:—*Oeconomia animalium*, Londini, A. D. 1658:—*Exercitationes Pathologicæ*, in quibus morborum pene omnium natura et causae ex novis anatomicorum inventis inquiruntur, A. D. 1661:—*Institutiones anatomico-physicæ*, A. D. 1665.—*Dissertationes duæ*, 1mâ Anatomie Cerebri pueri de cælo tacti; 2dâ De proprietatibus cerebri humani, A. D. 1665:—*Onomasticum Zoicum*, A. D. 1668,—*De Scorbuto*, liber singularis, A. D. 1672. *Enquiries into Human Nature, in six Prelections—3 on Nutrition, —1 on Life, —1 on Fever, —1 on Muscular Motion*, A. D. 1680.—*Three Lectures on the Motion of the Blood, the Structure of the Heart, and the Causes of the Pulse*, A. D. 1684.—*De Causis Catameniorum et uteri Rheumatismo*, A. D. 1685.—Edidit quoque libellum de Motu Musculari, et Exercitationem de Lymphæ-ductibus.

‡ *Dr. Whistler* edidit Tractatum de Paedospplanchnof-teocace, five de Rachitide, A. D. 1645.

Franciscus

Franciscus Glisson, anatomicus summus, et per plures annos Collegii Præses, structuram atque usum Hepatis, ventriculi et intestinorum optime elucidavit; primusque irritabilem fibrarum naturam, a sensu diversam, notavit; deque Rachitide, seu morbo puerili optime, scripsit *.

Thomas Wharton, anatomicus expertissimus, glandulas totius corporis descripsit, et structuram atque usum earum mirâ sagacitate aperuit, ductumque salivalem in os patientem primus detexit †.

Thomas Willis, accuratissime structuram Cerebri retexit;—nervorum origines, et cursus per omnes corporis partes, depinxit;—nec alius ante illum de Motu Musculari; de Morbis Cerebri, et Nervorum; de Febribus; de Scorbuto; de Vitiis Cutis; deque morbis aliis quamplurimis melius differuit ‡.

Glisson,

* *F. Glisson* Anatomicus peritissimus edidit, — Annotamen Hepatis A. D. 1654.—Tractatum de Rachitide, A. D. 1659, adscitis in operis hujus societatem, *Georgio Bate*, et *Abasuario Regemortero*, M. D. et pariter Collegii Medicorum Sociis:—et librum de Ventriculo et Intestinis, A. D. 1676:—scripsit etiam librum de Vitæ Naturâ.

† *T. Wharton*, Adenographiam suam sive Glandularum totius corporis descriptionem edidit, Londini, A. D. 1656; ad finem hujus libri, differit de Glandulis Adventitiis, et de Glandulis Morbosis.

‡ Tractatus quos edidit *Willis*, sunt,—Diatribæ duæ medico philosophicæ, quarum prior agit de fermentatione;

Z

altera

Gliffon, * fuggefferat vafa lymphatica, (nupere a Bartholino detecta) humores abforbere; *Willis* † vero originem eorum e cavitatibus, & ufum ad humores exinde abforbendos primus descripsit; licet enim permoude veniam postulat, ut de illorum usu conjectari liceat, attamen evidenter apparet, eum vafa hæc per totum corpus humanum pro abforbentibus, originem e cavitatibus ducentibus, habuiffe; ita enim illa in Cerebro, in Pulmone, in Abdomine, et in Telâ Cellulofâ, descripsit et depinxit ‡.

altera de febribus; cui accessit Differtatio de Urinis Londini, A. D. 1662. — Cerebri Anatome, et Nervorum descriptio et ufus, Londini A. D. 1664. — Pathologia Cerebri, et nervosi generis specimen, in quo agitur de morbis convulsivis, et de Scorbuto Oxonii, A. D. 1667. — Affectionum quæ dicuntur Hystericæ et Hypochondriacæ Pathologia Spasmodica vindicata; cui accesserunt Exercitationes duæ, de Sanguinis Accensione, et de Motu Musculari, Londini A. D. 1670. — De Animâ Brutorum, quæ hominis vitalis ac sensativa est, exercitationes duæ; quarum prior Physiologica est; altera Pathologica morbos, qui ipsum cerebrum et nervosum genus afficiunt, explicans; Londini 1672. — Pharmaceutice Rationalis, sive diatriba de medicamentorum operationibus in humano corpore, in quâ de multis humani corporis morbis agitur; pars prima edita fuit, A. D. 1673; pars secunda, A. D. 1674, post mortem auctoris.

* Vide *F. Gliffon*, de Ventriculo et Intestinis, cap. 11m.

† Vide *Willis*, Anatome Cerebri, cap. xi. — Pharm: Rational. part. 2. cap. iii. sect. 2. — et ibidem, cap. v. — et ibidem, cap. i.

‡ Vide loca operum *Willisii*, citata in notis ad pag. xix. Prælectionum Medicarum.

Gualterus

Gualterus Needham, in variis animalibus uterum, foetusque incrementa observavit, errores populares plurimos refutavit, et vasa omphalo-mesenterica distincte descripsit*.

Richardus Lower, cordis fabricam et muscularem vim clare explicuit†.

Gulielmus Croone, motus muscularis rationem explicare nitebatur, et in hoc Collegio lectionem instituit, ut functiones Cerebri, nervorum, atque musculorum obscuriores, enuclearentur‡.

Nathaniel

* Opera *G. Needham*, quæ exstant sunt.——Tractatus de formatu foetu, Londini 1666.——Annotations on a paper of *Dr. Pecquet's*, in which he refutes the resorption of Chyle by the veins, and his pretended discovery of an Anastomosis between the Ductus Thoracicus, and the inferior Vena Cava. *Philos. Trans.* No. 85.—Experiments made with a styptic for stopping Haemorrhages. *Phil. Trans.* No. 95.

† *R. Lower*, edidit Tractatum suum de Corde, item de Motu, Colore et Transfusione Sanguinis, et de chyli in eum transitu, ut et de venaesectione, et dissertationem de origine Catarrhi, Londini 1669.—An Account of Transfusion practiced on a man in London. *Philos. Trans.* No. 30, p. 557.—Of the manner of respiration, *Phil. Trans.* No. 29, p. 544.

‡ *G. Croone*, edidit Tractatum de Motu Musculorum, Amstelodami, A. D. 1667.—Scripsit etiam Observaciones de Ovo ante *Malpighium*, quæ exstant in actis philosophicis Domini *Oldenburgh*; sic enim de illo loquitur ingeniosus *Goodall*, in epistolâ suâ dedicatoriâ. “*Dr. Croone* has made most ingenious and excellent observations, de Ovo, long before *Malpighius's* book on that subject was extant, which are published at large

Nathaniel Hodges, vir ingenio, magis quam fortunâ memorabilis, vitam suam quotidie pestis periculis, inter populum grassantis, objicere non timuit, et ejusdem profligandæ rationem posteris tradidit; quam male vero tantas virtutes remunerarunt sui, pudet dicere: Ingraveſcente enim ſenectute paupertatis oneri ſuccubuit, vir meliorem ſortem quam bene meritus. Debitum tamen merito ſuo tributum hoc perſolvere liceat, quod viventi recuſabant coævi ſui *.

Inter Medicos Præcticos memoriâ dignos *Thomæ Sydenhami* laudes in hac concione memorare convenit; quanquam ad ſummum hujus Collegii ordinem viam non affectavit. — Vir fuit de noſtrâ arte optime meritus; dignuſque, ſi quis alius, qui Magnæ Britanniæ Hippocrates appelletur; omni hypothefi alienus naturam ducem fideliter ſecutus eſt; morbos mirâ ſedulitate obſervavit, et eorum hiftorias ſumma fide et judicio enaravit; ſæculoque præterito primus fuit, qui damnato regimine calido in morbis acutis, methodo

“ by Mr. Oldenburgh, in his *Philosophical Transactions*” (*of the Royal Society*).

* *N. Hodges*, Λιμολογία, ſive peſtis nuperæ apud populum Londinenſem graſſantis narratio hiftorica prodiit, Londini 1672. — Anglice cum notis edidit *Joannes Quincy*, et addidit *An Eſſay on the cauſes of peſtilential diſeaſes, and how they turn contagious*. — Et vindiciæ ejus medicinæ, et Medicorum publici juris fecit. Londini, A. D. 1665.

medendi,

medendi antiphlogisticâ usus est; et febres in universum per acida et refrigerantia expugnare docuit.—Post veteres primus fuit qui medicos a vanis theoriis et ab inutilibus vocum explicationibus, et ad rem ipsam et ad morborum observationem, reduxit*.

Laudibus igitur summis quam maxime dignus *Sydenhamus*, qui pro salute publicâ prejudiciis temporum sese solus opposuit; viamque rectam, salutem civibus promittentem monstravit.

Hujus amicus *Gualterus Harris* hâc die insalutatus præteriri non debet, vir enim optimus fuit, et de humano genere bene me-

* *T. Sydenhami* Tractatus varii sunt.—*Methodus Curandi Febres* propriis observationibus superstructa, A. D. 1666, *Londini*. — *Observationes Medicæ circa morborum acutorum historiam et curationem*, A. D. 1677. In hoc tractatu descripsit epidemias varias, viz. Febres, Pestem, Variolas, Dysenteriam, Coma, Tussim, Pleuritidem, Peripneumoniam, et uno verbo constitutiones ab anno 1661, ad 1675.—*Epistolæ Responsoriæ* duæ, A. D. 1680, *Londini*; 1ma de morbis epidemicis, ab Anno 1675 ad Annum 1680, agit; 2da de Luis Venereæ historia et curatione,—*Dissertatio epistolaris de observationibus nuperis circa curationem variolarum confluentium*, nec non de affectione *Hystericâ*, *Londini* 1682.—*Tractatus de Podagra et Hydrope*, *Londini* 1683.—*Schedula monitoria de novæ febris ingressu*, A. D. 1686.—*Dissertationes de Febre Putridâ, variolis confluentibus superveniente, et de mictu sanguineo a calculo renibus impacto*, *Londini*, 1682.—*Processus integri in morbis fere omnibus curandis, qui editi fuere Londini*, A. D. 1693. post mortem auctoris.

ritus;

ritus; operaque perutilia* de morbis acutis infantum, de peste et de morbis aliis, posteris tradidit.

Carolus Goodall, Historiam Sociorum Collegii memoriâ maxime dignorum, ad *Sydenhami* usque tempora conscripsit ‡.

Et *Ricardus Morton*, cum *Sydenhamo* æquævus, multas gratias a posteris optime meritus est; nobile enim illud remedium, Corticem Peravianum, medicis false damnatum, regnoque expulsum, nobis restituit, et in praxin iterum reduxit.—Corticem in febribus tum intermittentibus, quam in aliis, liberâ manu adhibuit.—Febres et morbos

* *Gualterus Harris*, medicinam in exercitu Regis *Gulielmi Tertii*, ut Archiater ad Familiam, et dein *Londini*, fecit; ad extremam senectutem attigit, pluresque tractatus medicos edidit.—*A Discourse on Chymical and Galenical Remedies*, London, 1683.—*De Morbis Acutis Infantum* 1689.—*De peste et inoculatione variolarum*, 1721. In peste non voluit claudi ægrotorum domos; et in principio mali suadit usum Tartari Emetici vel Vitrioli albi, atque dein diaphoreticorum mitiorum, serpentariæ nempe *Virginianæ*, florum chamameli, vini, aceti; et fonticula ac setatia commendat.—In variolis rejecit medicamenta calida,—et in febribus laudat aquæ frigidæ usum.—*Dissertationes Medicæ et Chirurgicæ habitæ in Theatro Collegii Regii Medicorum Londinensium*, 1725.

‡ *Carolus Goodall*, edidit librum, dictum *the Royal College of Physicians of London, founded and established by law, &c. to which is added an epistle dedicatory, containing the Memoirs of some of the worthy members of the College*, London, 1684.

alios

alios plurimos accuratissime descripsit, et multas observationes practicas quam utilissimas memoriæ tradidit; attamen fatendum est eum nimis in theoriis indulgisse, et exinde nimis calida et alexipharmaca medicamenta in morbis acutis adhibuisse, ægratosque nimis stragulis *velari* præcipisse*.

Eodem tempore doctrinâ atque scientiâ rerum naturalium inclaruit, *Nehemiah Grew* Socius hujus Collegii, per totam *Europam* celeberrimus.—Innatus in illo fuit cognitionis amor et scientiæ; duique et sedulo in contemplandis naturæ rebus versabatur.—Structuram Plantarum quam accuratissime retexuit; deque naturâ succorum ac salium in plantis et de earum gustu, atque colore quam optime, differuit.—Fabricam intestinorum et glandularum in animalibus mirâ sagacitate aperuit,—res omnes raras et admirandas in repositorio societatis Regiæ descripsit;—et ex rebus creatis, et imprimis ex

* *Ricardi Morton* opera sunt,—Phthisiologia, sive Tractatus de Phthisi, in tres libros comprehensus; totumque opus variis historiis illustratum, *Londini* 1689; in hoc libro agit de Phthisi a variis causis orta,—Pyretologia, sive Tractatus de Morbis acutis universalibus, variis historiis, illustrata *Londini* 1692; in hoc libro agit de febribus acutis continuis, de febribus intermittentibus, de Corticis Peruviani virtute, atque usu.—Pyretologia, (altera) sive Tractatus de Febribus Inflammatoriis universalibus variis historiis illustratus, *Londini* 1694; in quo differit de febribus inflammatoriis, de morbillis; de febre scarlatina; et de variolis.

structurâ atque fabricâ animalium, magnum rerum creatorem existere, quam pulcherrime, demonstravit *. Ornamentum ac decus fuit, et patriæ et collegio nostro.

Nec minori laude dignus est celeberrimus *Martinus Lister* †, qui principia atque vires fontium

* *N. Grew* opera plura magni penſi apud doctos edit, — *Anatomy of Plants*, *London*, 1682; containing — first an idea of a philosophical history of plants, read before the Royal Society, *January* 8, 1672. — 2dly, *The anatomy of plants*, *Lib. i.* begun with an account of vegetation, read 11th of *May*, 1671, — *Lib. ii.* the *Anatomy of Roots*, read in 1672, and 73. — *Lib. iii.* *Anatomy of Trunks*, read in 1673 — 4. *Lib. iv.* *Anatomy of Leaves, Flowers, Fruits and Seeds*; to which are added lectures on mixture, — on lixivial salts of plants, — on essential and marine salts of plants, — on the colours of plants, — on the taste of plants, — and on the solution of salts in water.

A catalogue and description of the rarities in the Royal Society and *Gresham* College, with a comparative anatomy, *London* 1681, — de Sale Cathartico amaro *Londini* 1695. — *Cosmologia Sacra*, *Londini* 1701. — Et in *Philos. Transactions*, No. 159, on the Pores of the Skin, — and in No. 199, Case of a diseased Spleen.

* *Martinus Lister* multa opera ingeniosa scripsit, quorum sequens est catalogus; *Historiæ Animalium tractatus* tres; 1, de *Araneis*; 2 de *Cochleis Terreſtribus et Fluviatilibus*; 3, de *Cochleis Marinis*, quibus adjectus est quartus de *Lapidibus*, *Londini* 1678. — *Exercitationes* duæ, 1ma de fontibus medicatis Angliæ *Eboraci*, 1682; 2da *Londini* 1684. — *Historia sive Synopsis methodica Conchyliorum*, *Lib. i.* A. D. 1685; *Lib. ii.* 1686; *Lib. iii.* 1687, *Append.* 1688, *Lib. iv.* 1688, *Append.* 1692, *Londini*, fol. — De *Conchyliis Bivalvibus utriusque aquæ exercit. anat.* 3tiâ, huic accedit dissert. medicinalis de calculo

fontium medicatarum Angliæ enucleavit; et
qui scriptis ingeniosis de multis naturæ rebus,
et

calculo humano, 1696, *Londini*. 4to, — Exercitationes
medicinales sex, 1694. — Exercit. Medic. duæ, 1697. —
A journey to Paris, 1699. — Aphorism. Hippocratis, cum
commentariolis, 1703. — Tract. de Humoribus, 1709.

In Philosophical Transactions. Of Roman Urns, &c.
found at *York*, No. 4. — Of Experiments in Agriculture,
No. 25. — Of Spiders Threads, and of Shell Snails, No.
50. — Of the Sycamore Tree; and of the Circulation
of Sap; and of Dyes and Colours, No. 70. — Of Insects
of the Kermes kind, No. 71. — Of a Musk scented In-
sect on Henbane; of a Viviparous Fly; a Table of Spi-
ders, No. 72. — Observations on Insects; on vegetable
Excrescences, No. 75. — Of Fossil Shells in *England*,
No. 76. — Of the Tarantula, and of a Musk-scented Aunt,
No. 77. — Of veins in plants, No. 79. — Of Hair Worms;
and of a stone cut out from under the Tongue, No 83.
— Of a particular Species of Mushroom, No. 89. —
Of the Glandulæ Miliæres; of the colour of the Chyle;
of the use of the Intestinum Cæcum; of the Lumbrici
Lati et Cucurbitini; of Lumbrici Teretes found in
the Ankle, No. 95. — Of Trochitæ and Entrochi, or
stones figured like plants; — and of a subterraneous
fungus, No. 100. — Of stones found in the Bladders of
Animals, No. 101. — Of Glossopetra in *the Isle of Ship-
pey*; Of the electrical power of stones in relation to a
Vegetable Resin; of the efflorescence of certain Mineral
Glebes; of Vitriifying Antimony with Cawk; of Mush-
rooms, No. 110. — Of strange Worms vomited by a
child, No. 117. — Of the Astroites, (stones) No. 122. —
Of a Roman Altar, No. 145. — Of the Hydrophobia,
No. 147. — Of the distribution of the Chyle; of a Mul-
tangular Tower at *York*, No. 149. — Of the cause of
Trade Winds; of making Sea Water fresh by means of
plants, No. 156. — Of the cause of Thunder and Light-
ning; of Midland Salt Springs; of the cause of Earth-
quakes, No. 157 — Of the Arch of a Roman Bridge at
St. Esprit, in *France*; of a particular sort of Maggot; of
A a Bees;

et de morbis famam atque nomen Collegii nostri longe lateque, per gentes diffudit.

Et certe hodie commemorari bene meretur ingeniosus *Samuel Collins**, qui Anatomiam tum hominis tum animalium varii generis, summâ cum diligentia excoluit; interque auctores, qui de Zootome scripserunt, princeps habetur.

Bees; of Spiders Threads; of several aged persons in the North of *England*, No. 160.—Of Mineral Maps; of Sand, Clay, &c. No. 164.—Of the cause of the rise of Quicksilver in the Barometer; of the propagation of Exotic Diseases, No. 165.—Of the Nitre of *Egypt*; of Experiments on the freezing of Water, No. 167.—Of a stone grown to an Iron Bodkin, taken out of the Bladder, No. 168.—Of Wild Geese; of the Silk-tailed Bird, No. 175.—Of the Entalia, Blatta, Byzantia, &c. No. 197.—Of the Heart of a Snail, No. 198.—Of transparent Pebbles, No. 201.—Of the true way of making Steel, No. 203.—Of the Lapis Judaicus; of the Fossil Wood at *Craven*; of the nature and differences of the Juices of Plants, No. 224.—Of the manuring of a Sandy Soil, No. 225.—Of the Anatomy of a Scallop, No. 229.—Of a Polypus in the Lungs, No. 235.—Objections to Animalcula in Semine Masculino, No. 222, and 244.—Of the origin of White Vitriol, No. 256.—Of Roman Inscriptions, No. 457.—Of Coal Boreings, No. 450.

* A. D. 1685, *Samuel Collins* Systema Anatomies edidit, in quo multa ad anatomiam comparatam habet. De hoc opere dicit celebris *Albertus Haller*, 'Magna pars operis in Zootome versatur, cujus præcipuus certe auctor est; et avium pisciumque imprimis copiosissimas figuras dedit; ex homine icones pauciores—anatomiam practicam interponit; et physiologiam, anatomen et pathologiam conjungit.' Vide *Hermanii Boerhaavii, Method. studii Medici edit ab Alberto Hallero. Tom. i, pag. 532.*

Illique

Illique æquævus *Edwardus Tyson*, Medicus Scientiâ in rebus naturæ, et doctrinâ anatomicâ celebris, dignus certe est qui in commemorationis hodiernæ partem vocetur; moribus enim et literis hoc sodalitium ornavit, et operibus suis nomen ac celebritatem ejus adauxit*.

* *Ed. Tyson*, Tractatus varios edidit.—Phocæna, or the Anatomy of a Porpess, *London* 1680.—Orang Outang, or the Anatomy of a Pigmie, to which is added a Philological Essay concerning the Pigmies, the Cynocephali, the Satyres and Sphinges of the Antients, *London*, 1699.—In Philosophical Transactions, No. 144, The Anatomy of a Rattle Snake.—146, History of the Lumbricus Latus, or jointed worm.—No. 147, Of the Lumbricus Teres.—No. 153, Tajacu, or Anatomy of the Musk Hog of *Mexico*.—No. 193, Lumbricus Hydropicus, or proof that Hydatides are often imperfect animals.—No. 239, Anatomy of an Opossum.—No. 142, Observations on an abscess in the liver,—and of four Ureters in an Infant.—No. 176, The figure of a Cochineal Fly.—No. 187, Of Hydatides in the Vesica Urinaria.—No. 228, Of the Brain of an Infant which was depressed into the hollow of the Vertebrae of the Neck; and of a Sphacelation of the Brain, and a stone found in it.

The life of the Ephemeran Fly translated from *Swammerdon*, *London* 1681.—The scent bag in Poll Cats, and in several other animals first discovered; see *Plot's natural History of Oxfordshire*, p. 305.—Observationes plures medicas habet, in vol. v. act. Hassnienfium, vide obs. 26, 27, 28, 29, 30, 101, 107, 108,—and observations of Hair found in different parts of the body, see *Dr. Hook's Philosophical collections*, No. 2. p. 11.

Gulielmus Musgrave, Medicus Exoniæ celebris, optime de Arthritide symptomaticâ, et anomalâ scripsit *.

Clarissimus *Henricus Ridley*, Anatomiam Cerebri illustravit, et observationes medico-præcticas quam utiles, de plurimis morbis publici juris fecit †.

Edwardus Baynard, Observationes utiles de Balneo, et de Immerfione in aquam frigidam *Posteris* tradidit ‡.

* *G. Musgrave*, edidit *Dissertationem de Arthritide Symptomaticâ Exoniæ*, 1703.—*De Arthritide Anomalâ*, 1707. In *Philos. Trans.* No. 812, A proof that the Lacteals convey other Liquors besides Chyle.—No. 240, Of the Resorption of Liquors in the Thorax.—No. 242, Of a Periodical Palsy.—No. 258, Of the use of Laryngotomy.—No. 272, Of an extraordinary Periodical Hæmorrhage in the Thumb.—No. 275, Of powdered Blue entering the Lacteals.—No. 295, Of Hydatides passed by stool.—No. 306, Of a Jaundice from a Biliary Calculus in the Ductus Communis.—*Dissertatio de Arthritide regulari*, opus posthumum, nunc sub prælo est.

† *H. Ridley* edidit,—*Anatomy of the Brain*, London 1695. *Observ. Medico Præcticas et Physiologicas*, Londini, 1703.—Et in *Phil. Trans.* No. 287, An experiment to discover the true nature of the motion of the Dura Mater.

‡ *Ed. Baynard* edidit A. D. 1702, The genuine use of hot and cold baths, together with a history of cold bathing by Sir *John Floyer*,—and in *Phil. Trans.*—No. 215, Of a Rheumatism and suppression of Urine, cured by Acids.

Celeberrimus

Celeberrimus *Radclivius*, parum licet literis instructus, longâ tamen experientiâ edoctus, prospere admodum medicinam fecit; opesque magnas, quas favore publico acquisiverat, testamento suo ultimo medicinæ, literarum ac bonarum artium culturæ, *Oxonii* præcipue, inservire voluit*.

Clarissimus *Hans Sloane*, Eques Baronnetus, vir doctus, morumque urbanitate ac scientiâ rerum naturalium insignis, Artem Medicam primo in Indiâ Occidentali, et dein in hâc urbe summâ cum laude exercuit; dumque apud Indos erat, historiam naturalem insulæ Jamaicensis composuit; in quâ multas plantas novas descripsit, et animalia, locos, aërem, aquas atque morbos quam accuratissime notavit†.

Auctâque

* *Radclivius* testamento suo ultimo Hospitium Sancti *Bartholomei*, annuo nummorum (600*l.*) redditu donavit, —*Oxonii* Collegium Universitatis amplificavit et ditavit; binosque istius Academiæ alumnos, medicinæ studiosos, annuo stipendio (300*l.* singulis,) per annos decem dotavit, et in exterâs terras peregrinari jussit.—Bibliothecam instruxit splendidam; et pecuniæ vim sufficientem ad Nosocomium, a testamenti curatoribus, ibidem condendum reliquit.

† *H. Sloane*, edidit—catalogum plantarum in Insulis *Madeira*, *Barbadoes*, *St. Christopher*, et *Jamaica*, A. D. 1696, —et dein, a voyage to *Madeira*, *Barbadoes*, *St. Christopher* and *Jamaica*, with a particular account of this last island, vol. 1st, A. D. 1707; vol. 2d, A. D. 1725, fol.—De ossibus subterraneis, A. D. 1727.—In *Philos. Trans.* No. 238. On the use of *Ipecacoanha* in
the

Auctâque famâ suâ, tum Collegio nostro, tum Societati Regiæ per plures annos præfuit; et munere utroque summâ cum dignitate functus est.

Speculator et venator naturæ curiosus, quæ rarissima natura præbuit, vel ars fabricavit, ac libros quosque optimos collegit, atque museum, doctorum delicias, & patriæ ornamentum insigne fundavit; quod ad senectutem usque ultimam advenis, suam domum frequentantibus, quam comiter et benigniter videndum præbuit.

Moriens testamento suo ultimo res omnes suas raras atque admirandas, Bibliothecamque conditionibus quam æquis legavit patriæ; unde natum est Museum *Britannicum*, gentis nostræ decus atque gloria; opus egregium, feris nepotibus mirandum, nominique *Sloane* honorem in æternum redundandum.

Illi æquævus, vitæque integritate spectabilis, literis doctus, et in arte sua peritus extitit *David Hamilton*, Medicus *Anne* Regiæ;

the cure of Dysentries.—No. 253, Remarks on a disease caused by swallowing of stones.—No. 429, An account of Symptoms arising from eating the Seeds of Henbane, with their cure.—No. 450, Remarks on a stone of the Bladder.—An account of a most efficacious medicine for foreness, weakness, and other distempers of the eye, *London* 1745.

vir

Vir quam maxime benignus, pauperes ægrotos sæpe visitavit, et non solum remedia præscripsit, sed quidquid, arte suâ, die Dominicâ acquisivit iis liberaliter largitus est; facinus eo magis laude dignum quod non gloriose, sed quam privatim actum sit. Medicinam ditavit, Tractatu de Febre Miliari*, in quo multas observationes memoriâ dignas, et regulas medicinæ praxeos junioribus utiles notavit.

Eodemque tempore effulgebat alterum hujus Collegii lumen, ab Aberdoniâ ortum, *Joannes Arthburtnot*; Medicus quoque *Anne* Reginae celebris, ingenio acuto felix, doctrinâ atque literis insignis, et judicio pollens. — Vitæ integritate, morum urbanitate, animi benevolentia suis fuit carus atque amatus; ac amicitia et consuetudine familiari cum *Pope, Gay, Swift*, aliisque viris in orbe literarum celeberrimis conjunctus.

Fama sua longe lateque pervulgata Collegii nostri nomen auxit; et ipse æque apud externos quam apud cives in honore atque pretio fuit.

Inter medicos pauci illi pares fuerunt; inter literatos, ingenio celebres, nulli fuit

* *D. Hamilton*, edidit librum suum de Febre miliari et praxeos regulis, *Londini*, A. D. 1710.

secundus; cumque familiaribus micuit inter omnes, luna velut inter ignes minores.

Medicinæ scientiam libris de victu ac de aëre illustravit*; orbemque literarum scriptis plurimisque ingeniosis ornavit.

Radclivii vestigia prefferunt viri duo celeberrimi amicitia conjuncti, *Freind* et *Mead*.

Joannes Freind, Medicus erat peritus, senator incorruptus, literis ac scientiâ insignis, et solennitatis *Harveianæ* instaurator.

Juvenis adhuc *Elementa Chemiæ*, (A. D. 1704) in Almâ Academiâ *Oxonienſi* summâ cum laude enucleavit.—Et in exercitu † et in urbe medicinam quam feliciter exercuit.—In senatu sedem suam dignitate implevit, eloquentiâ atque moribus ornavit,—artem suam scriptis illustravit ‡, famâ auxit.

Anno

* *J. Arbuthnot* opera medica sunt,—An essay concerning the nature of aliments, and the choice of them, according to the different constitutions of the human body, *London* 1731.—An essay concerning the effects of air on human bodies, *London*, 1733.

† A. D. 1705, Medicus ad exercitum in *Hispania* constitutus est, et ibi per duos annos magna cum laude hoc officio functus est.

‡ *J. Freind* opera sunt.—*Emmenologia*, in quâ fluxus muliebris menstrui Phænomena, Periodi, Vitia, cum medendi methodo ad rationes mechanicas exiguntur, *Oxonii* 1703.—*Prælectiones Chymicæ Oxonii habitæ*, cum

Anno quinquagesimo secundo ætatis febre correptus intra breve tempus diem supremam obiit, (A. D. 1728;) multisque ille bonis flebilis occidit, nullis vero flebilior, quam Collegii nostri Sociis.

Richardus Mead, Medicus Regius, et Medicorum sui temporis facile princeps, magna fuit vi animi, literis doctus, ingenio bono; morumque urbanitate viros fere omnes supereminuit. — Naturâ benevolentissimus, Sociis, Amicis, atque bonis omnibus opem suam indigentibus, quatenus suppeteret facultas, auxilia portabat.

Naturæ artisque muneribus illi felici fortuna dedit et opes, et artem fruendi:—Artium politiorum fautor, et literaturæ Præsidium ac tutamen, aditu fuit facilis, et benigniter omnes accipiebat.

cum Appendice, 1709.—Commentarii Novem de Febribus, ad Hippocratis de Morbis Popularibus librum primum et tertium accomodati, *Londini*, 1716.—De purgantibus in secundâ Variolarum confluentium Febre adhibendis Epistola, *Londini* 1719.—Oratio Anniversaria ex *Harvei* instituto, A. D. 1720.—Epistola secunda ad *Richardum Mead*, de quibusdam variolarum generibus, 1723.—The history of Physick from *Galen*, to the beginning of the sixth century, Part 1st, 1725, Part 2d, 1726.—Opuscula novem alia, —in *Phil. Transf.* No. 256, An account of a Hydrocephalus. — No. 270, An account of uncommon Convulsions.

Hujus domus notissima, rebus artis atque naturæ raris ornata, probis omnibus apertissima fuit, maximeque hospitalis.—*Mead* vivendi rationem et dignitatem, multi vestrum Auditores Ornatissimi meministis; et quam literis Latinis doctus, quam in arte sua peritus, ostendent sua opera posteris ultimis†.

Vivente adhuc *Mead* Matheseos Scientiâ et literis humanioribus inclaruit *Jacobus Jurins* Collegii nostri Præses; variolarum insitionem nuper in *Britanniâ* exercitatum (A. D. 1720,) Civibus commendavit, ac œconomiam animalem scriptis multis ingeniosis elucidavit*.

Thomas

† *R. Mead* Opera sunt.—A mechanical account of Poisons, *London*, 1702.—De Imperio Solis atque Lunæ, 1704.—A Discourse on the Plague, 1720.—Oratio Anniversaria Harveiana, cui adjecta est, Dissertatio de Nummis quibusdam a Smyrnæis in Medicorum honorem percussis, 1724.—De Variolis et Morbillis, 1747.—Medica Sacra, sive de Morbis insignioribus, qui in Bibliis memorantur Commentarius, 1749.—Monita et Præcepta Medica, 1751.—An account of Mr. *Sutton's* New Method of extracting foul Air from Ships; and a Discourse on the Scurvy, 1757.—In Philosophical Transactions, No. 323, An account of three Cases of the Hydrophobia.

* *J. Jurins* Opera sunt:—A Letter to the learned Dr. *Cotesworth*, containing a comparison between the Mortality of the Natural Small Pox, and that given by Inoculation, 1723.—An Account of the Success of Inoculating the Small Pox in *Great Britain*, 1724.—In Philos. Transf. No. 355, Of the force of the Air in Respiration.—No. 361, Of the specific gravity of the human

Thomas Woodward doctrinâ licet et literis non admodum insignis speculator tamen et naturæ venator curiosus extitit, et utilia quædam de usu medicamentorum purgantium, in variolis, notavit †.

Richardus Blackmore tractatus varios de Peste, de Febre Malignâ, de Morbis Splenis et Pulmonum, deque Variolarum Infitione, edidit*.

Alexander Stuart, Medicus ad Carolinam Reginam, multa ingeniosa de Motu Musculari, de Structurâ Cordis, et de Ufu Bilis, proposuit ‡.

Joannis

human Blood.—No. 358, An estimate of the force of the Heart.—No. 373, A remarkable instance of a second infection of the Small Pox.—No. 374, A comparison betwixt the danger of the natural and inoculated Small Pox.—No. 377, De Globulorum Diametro in Sanguine.—No. 380. De Globulis in Sanguine, et in Vini fæcibus.

† *T. Woodward* edidit,—An Essay toward a Natural History of the Earth, and terrestrial bodies, especially minerals, 1702.—State of Physick and of Diseases, 1713.—Some thoughts and Experiments concerning Vegetation. Phil. Trans. No. 253.

* *R. Blackmore* Eques scripsit,—A Discourse on the Plague, and Malignant Fevers, 1721,—Discourse on Consumptions, and the distempers of the Heart and Lungs, 1724,—Dissertation on the Dropsy, Tympany, Jaundice, the Stone, and Diabetes, 1727,—Dissertation on the modern practice of Inoculation, 1723,—A Treatise on the Spleen and Vapours, 1726.

‡ *A. Stuart* edidit:—Tractatum de structurâ et Motu Musculorum, 1738.—In Philos. Trans. No. 414, An

Joannis Barker, Medicus ad Exercitum, et vir eruditus, probare aggressus est, Medicinam firmis legibus niti; modumque quo acuti morbi sanabantur eundem esse, apud *Hippocratem*, *Galenum*, *Sydenhamum*, atque *Boerhaviu*.*.

Franciscus Clifton ingeniose differuit de Statu Medicinæ apud Antiquos et recentiores, et libros plurimos *Hippocratis* de Linguâ Græcâ in Anglicanam tradidit, notisque ornavit ‡.

account of a wound in the Gall-Bladder, and of the use of the Bile.—No. 424, Experiments to prove the existence of a fluid in the Nerves, together with inferences from these experiments.—No. 427, An Explanation of an Essay on the use of the Bile.—No. 442, An Observation of a white liquor like milk, that appeared instead of serum, separated from the blood after it had stood for some time.—No. 460, On the Structure of the Heart.

* *J. Barker* edidit,—An Essay on the agreement betwixt ancient and modern Physicians, 1748.

‡ *T. Clifton* edidit,—Plain and sure way of practising Physick, A. D. 1731.—The state of Physick, ancient and modern, briefly considered, with a plan for the improvement of it, 1732.—Anglice reddidit librum *Hippocratis* de locis in Homine, 1734; et librum de Aëre, Aquis atque Locis, et de Morbis Epidemicis et de Prognosticis in morbis acutis, et notis ornavit; 1734.

Garth §,

ORATIO HARVEIANA. 197

Garth §,—*Hoadley* *,—*Aikenside* †,—*Musis*
arriſerunt.

Hales,—*Crow*,—*Pellet*,—*Monro*,—*Hulſe*,
—*Shaw* ‡,—*Peters* ||,—*Batt*,—*Munkley* *,—

§ *Garth* edidit,—Poema ingenioſum, *The Diſpenſatory dictum*.

* *Benjamin Hoadley* ſcripſit,—*A Treatiſe on the Organs of Reſpiration*, *London*, 1740.—*Oratio Harveiana*, 1742.—*Comediam*, dictam, *The Suſpicious Huſband*.

† *Mark Aikenside* edidit,—*Diſſert. Med. Inaug. de Ortu et incremento foetus humani*, *Leide*, 1744.—*Observations on Cancers*, in *Medical Tranſactions*, vol. 1.—*Commentarium de Dyſenteria*, 1764: et *Poëmata plura ingenioſa*.

‡ *Petrus Shaw* multa et ingenioſa opera, ab aliis ſcripta et nonnulla proprio Marte elaborata edidit,—*A new Practice of Phyſick*, in two vols, *London*, 1726; quem librum ipſe poſtea juvenile opus dixit—*A new method of Chemistry*, 1727.—*Three Eſſays in Artificial Philoſophy, or Universal Chemistry*, 1731.—*Chemical Lectures* publickly read in *London* and *Scarborough*, 1734.—*An enquiry into the nature and virtues of Scarborough Spa water*, 1734.—*The Works of the Honourable Robert Boyle* abridged, 2 vol. 4to, 1725.—*Opera Baconi* in compendium contracta, 3 vol. 4to, 1738.—*An Engliſh tranſlation of Boerhave's Chemistry*, 1741.—*Ditto of Boerhave's Aphoriſms*.—*An Engliſh tranſlation of Hoffman on mineral waters*, 1742, etc.

|| *Carolus Peters*, *Medicus ad Noſocomium Sancti Georgii*, edidit—*The caſe of a perſon bit by a mad dog, who had the ſymptoms of the Hydrophobia, ſucceſsfully treated*, in *Philoſophical Tranſactions*, No. 495.

* *Nicolas Munkley* edidit,—*The hiſtory and cure of a dangerous affection of the Oeſophagus; and a caſe of a Hydrophobia*, in *Medical Tranſactions*; publiſhed by the *College of Phyſicians in London*. See vol. 1ſt and 2d.

Hadley,

Hadley,—*Woolaston*†,—*Blanchard*,—*Grieve**; aliique probi viri de nobis optime meriti, hæc ædes doctrinâ atque moribus ornavunt, tanto vero illas compleverunt agmine, ut vox et dies deficeret, si in omnium retro jam eamus memoriam; et si laus unicuique debita foret dicenda.

Talibus Viris, talibus Majoribus, Auditores Dignissimi, surrexit res nostra, ac indies crevit, donec ad summum famæ, et celebritatis per totum orbem terrarum pervenerit; Nobilesque Primarii Duces de *Richmond*, et de *Montague*, se satis ad gloriam vixisse non existimarunt, nisi Collegii hujus celeberrimi Socii nomen suis titulis infererent, et in Societatem nostram cooptati essent.

Pergite, igitur, Socii Ornatissimi, ad majorum exemplum, de toto humano genere bene mereri; pergite Reipublicæ benefacere, et salutem civium prospere invigilare; et meminertis semper quod fama atque existimatio vestra, apud Cives, facile iis artibus retineatur, quibus in initio parta est; ac ubi pro labore

† *Charltonus Woolaston* edidit *Historiam Dissectionis Cadaveris Dysenterici*. Vide libellum *G. Baker*, de *Catarrho*, et de *Dysenteria Londinensi*, anno 1762.

* *Jacobus Grieve* edidit—An English translation of *A Corn. Celsus of Medicine*; notisque illustravit, *London*, 1756;

desidia,

ORATIO HARVEIANA. 199

desidia, pro doctrinâ et scientiâ ignorantia
atque superbia invadunt, fortuna simul cum
moribus immutetur; ac fama semper ad op-
timum quemque, a minus bono transferatur.
Vestrum igitur sit studium, Socii Dilectissimi,
benevolentia, morum urbanitate, literis bonis,
atque scientiâ, famam et existimationem So-
dalitii hujus celeberrimi conservare, et digni-
tatem Collegii posteris intemeratam tradere.

F I N I S.

